Omraam Mikhaël Aïvanhov

INCURSIUNE ÎN INVIZIBIL

Articol I. Cap. 1 – Vizibilul şi invizibilul

Dacă este atât de greu să îi faci pe oameni să admită realitatea unei lumi pe care nu o văd, înseamnă că ei nu posedă încă organe suficient de dezvoltate pentru a o observa sau a o sesiza, ca acelea care le permit să intre în contact cu lumea fizică: pipăitul, văzul, auzul, mirosul, gustul.

Ideea existenţei unei alte lumi locuită de nenumărate fiinţe invizibile, dar la fel de reale ca şi cele întâlnite zilnic, dintre care unele sunt mai evoluate decât omul, pare ceva neverosimil sau chiar absurd pentru majoritatea oamenilor. Tot ceea ce ei nu văd şi ceea ce instrumentele cele mai perfecţionate folosite de ştiinţă (microscoape, telescoape etc.) nu pot să detecteze, nu există. Ei bine, este un raţionament foarte rău. Oare ei observă ceea ce este esenţial pentru ei, propria lor viaţă?… Un om este întins pe pământ; el este vizibil, este palpabil, dar iată că a murit: ceva invizibil l-a părăsit, acel ceva care îl făcea să meargă, să iubească, să vorbească, să gândească. Puteţi să îi puneţi alături mâncare pe săturate şi toate comorile lumii, spunându-i: „Pentru tine sunt toate acestea, prietene, bucură-te!” dar nu este nimic de făcut, el nu mai mişcă. Cum putem să ne îndoim apoi de existenţa unei lumi invizibile?

Lumea vizibilă nu ar reprezenta nimic dacă nu ar fi susţinută de lumea invizibilă. La originea vizibilului trebuie căutat întotdeauna invizibilul. Dacă lumea există pentru voi, dacă puteţi vedea cerul, soarele, pământul, totul se datorează acestui principiu invizibil din voi înşivă ce vă permite să le descoperiţi cu ajutorul instrumentelor vizibile, care sunt ochii. Dacă acest principiu invizibil nu ar fi fost prezent, ochii voştri nu v-ar folosi la nimic, nu aţi vedea. Lumea vizibilă nu este decât învelişul lumii invizibile fără de care nu am putea cunoaşte nimic din ceea ce există în jurul nostru.

Aceia care refuză categoric existenţa lumii invizibile dovedesc pur şi simplu că nu judecă. Oare cu ce se ocupă ei zi şi noapte? îşi văd gândurile, sentimentele? Nu. Atunci, cum se face că aceste gânduri şi sentimente reprezintă pentru ei nişte certitudini absolute? Acela care este îndrăgostit, se îndoieşte oare de iubirea sa? El nu îşi vede iubirea, el nu o atinge, dar datorită ei, este în stare să mute cerul şi pământul.

Dar sufletul, conştiinţa, cine le-a văzut? Când spunem: „În sufletul şi în conştiinţa mea, eu îl condamn pe acest om”, hotărâm soarta unei persoane în numele a ceva ce nu am văzut niciodată şi de a cărui realitate chiar ne îndoim: oare o fi înţelept?

Oamenii nu cred decât în lucruri invizibile, impalpabile, dar nu doresc să recunoască acest lucru. Ei gândesc, simt, iubesc, suferă, plâng, mereu din motive invizibile, dar în acelaşi timp se încăpăţânează să pretindă că nu cred în lumea invizibilă. Câtă contradicţie! Şi câte crime nu sunt comise pur şi simplu pentru că oamenii consideră ca adevărat tot ceea ce le trece prin cap. Un bărbat gelos bănuieşte că nevasta îl înşală şi, chiar fără a verifica, o omoară. Un altul bănuieşte că un concurent vrea să-l ruineze şi iată încă un mort.

Oamenii nu pun niciodată la îndoială ceea ce gândesc şi ce simt, ei sunt absolut convinşi că acesta este adevărul. Când le expuneţi punctul vostru de vedere, ei spun: „Vom vedea… vom studia problema… vom face o anchetă”, dar pentru ceea ce gândesc şi simt ei, nu au nimic de studiat, aceasta este singura realitate. Într-un fel, ei au dreptate; din moment ce strigă de bucurie sau durere, oare cum se pot îndoi de realitatea a ceea ce simt? Realităţile interioare sunt realităţi indiscutabile. Sunt chiar entităţi însufleţite şi de aceea Iniţiaţii ne vorbesc despre existenţa unei lumi invizibile, impalpabile, care reprezintă singura realitate. De altfel, această lume, denumită „invizibilă”, nu este chiar atât de invizibilă pentru ei: ea este vizibilă, tangibilă, palpabilă, străbătută de creaturi, de curenţi, de lumini, de culori, de forme, de parfumuri mult mai reale decât cele din planul fizic, iar ei le cunosc, le studiază.

Da, este o greşeală să se creadă că emoţiile, sentimentele, gândurile, tot ceea ce aparţine lumii psihice, spirituale, nu poate fi studiat cu precizie. Toţi oamenii de ştiinţă care au lăsat de-o parte această lume gândindu-se că nu există aparate pentru a o studia, se înşală: aceste aparate există şi ele sunt mult mai exacte şi mai reale decât cele care măsoară fenomenele din planul fizic. În chimie, în fizică, admitem mereu în măsurători şi calcule o marjă de eroare posibilă şi aproape inevitabilă. Nu se poate măsura o substanţă cu precizia unui electron. În timp ce, în ştiinţa lumii invizibile, chiar şi un electron este numărat, cântărit, calculat: aici domneşte o precizie absolută.

Da, viaţa, viaţa interioară, spirituală, poate fi studiată şi chiar cu mai multă exactitate decât în planul fizic, dar cu condiţia de a dezvolta aceste instrumente de precizie absolută care sunt organele spirituale. Atât timp cât acestea nu au fost dezvoltate, nu avem dreptul să negăm realitatea lumii invizibile. De altfel, omul nu şi-a dezvoltat prea bine nici cele cinci simţuri. Unele animale văd, aud, adulmecă, captează manifestări pe care noi nu suntem capabili să le percepem: mirosuri, ultrasunete, anumite radiaţii luminoase sau chiar anumite semne ce anunţă furtunile, cutremurele de pământ, epidemiile etc.

Singura atitudine înţeleaptă pe care o pot adopta oamenii de ştiinţă este aceea de a spune: „Stadiul cunoştinţelor noastre nu ne permite să ne pronunţăm, mai trebuie să studiem problema". Dar în loc de aceasta, ei se pronunţă şi induc în eroare umanitatea. Ei sunt deci responsabili şi într-o bună zi vor plăti foarte scump, fiindcă responsabilitatea lor este înregistrată şi Cerul este implacabil cu aceia care îi înşală pe oameni. Toţi acei oameni de ştiinţă care se consideră ca etaloane şi criterii universale nu-şi dau seama că îşi blochează drumul cu limitările lor, blocându-l deopotrivă şi pe acela al întregii omeniri. Cum se face că, atunci când un explorator care a călătorit la celălalt capăt al lumii şi povesteşte că a văzut o anumită ţară străbătută de un anumit fluviu, populată de anumiţi locuitori, este crezut, în timp ce aceia care au vizitat alte regiuni, regiuni spirituale, şi care revin povestindu-şi călătoriile, nu sunt crezuţi? Acei călători puteau minţi, dar totuşi au fost crezuţi, în timp ce cuvintele exploratorilor lumii invizibile sunt puse sistematic la îndoială.

Toate Cărţile Sfinte ale tuturor religiilor menţionează existenţa unor creaturi invizibile a căror prezenţă nu rămâne fără consecinţe pentru viaţa şi destinul oamenilor. Religia creştină le-a împărţit în două mari categorii: spiritele luminii şi spiritele întunericului, îngeri şi demoni. Alte tradiţii au insistat mai mult asupra spiritelor naturii care populează cele patru elemente. Eu v-am vorbit deseori despre toate aceste entităţi şi în special de ierarhiile îngereşti menţionate de Cabală, preluată de tradiţia creştină; nu voi mai reveni deci asupra acestor aspecte.

Eu cred în lumea invizibilă, cred chiar numai în ea: întreaga noastră existenţă este guvernată, impregnată de lumea invizibilă. Chiar senzaţiile noastre de bunăstare şi bucurie, ca şi cele de suferinţă şi

necaz, sunt legate de prezenţa creaturilor invizibile pe care le atragem prin modul nostru de viaţă. Veţi spune: „Noi nu le vedem, deci ele nu există”. Oare putem cere unui orb să se pronunţe despre ceea ce nu vede? Dacă aţi fi clarvăzători, când simţiţi o bucurie mare, aţi vedea o multitudine de fiinţe înaripate învârtindu-se în jurul vostru, pline cu cadouri de lumină, cântând, dansând, lăsând la trecerea lor urme de culori strălucitoare şi parfumurile cele mai plăcute. Iar atunci când sunteţi neliniştiţi sau îngrijoraţi, dacă aţi fi fost deopotrivă clarvăzători, aţi fi văzut entităţi strâmbându-se şi venind să vă tragă de păr, să vă zgârie, să vă înţepe. Tradiţia esoterică a numit aceste entităţi indezirabili: ele se apropie de oameni spunând: „Iat-o pe această femeie, iată-l pe acest bărbat, ei ne interesează! Hai să le facem mizerii, va fi amuzant să îi vedem cum strigă şi gesticulează”. Iată ceea ce se întâmplă când sunteţi nefericiţi, tulburaţi.

Desigur, somităţile intelectuale şi medicale nu pot admite în secolul nostru ideea că entităţi binefăcătoare sau răufăcătoare îi vizitează pe oameni pentru a-i ajuta, a-i alina, sau dimpotrivă, a-i tulbura şi a-i distruge. După părerea lor, este vorba despre elemente chimice ce perturbă sau restabilesc buna funcţionare a psihismului. Ei da, este adevărat că sunt elemente chimice, dar de unde vin ele? Aceste elemente chimice sunt concretizarea prezenţei spiritelor binefăcătoare sau răufăcătoare atrase de omul însuşi. Dacă oamenii, prin slăbiciunile lor, prin încălcările legilor, deschid uşa entităţilor întunecate, acestea pătrund în ei şi produc daune pe care psihologii, psihanaliştii le denumesc în tot felul, dar care în realitate au o singură şi unică origine: prezenţa indezirabililor atraşi de felul nostru greşit de a trăi.

Aceste fapte sunt foarte bine explicate în Cărţile Sfinte iar clarvăzătorii le-au constatat. Dar atât timp cât oamenii nu-şi vor dezvolta acele capacităţi spirituale ce permit cunoaşterea lumii invizibile, câtă vreme se vor îndoi de cunoştinţele Ştiinţei Iniţiatice, ei îşi vor clădi o filosofie bazată numai pe observaţiile celor cinci simţuri iar concluziile acestei filosofii vor fi obligatoriu greşite.

Pentru a clarifica această problemă a indezirabililor, este suficient să se observe ce se întâmplă cu toate aceste organisme microscopice care nu încetează să îi ameninţe şi să îi distrugă pe oameni. Fie că sunt denumiţi microbi, viruşi, bacili, bacterii, oare de cât timp biologii au reuşit să îi repereze cu ajutorul microscoapelor lor?

De abia de un secol, nu mai mult. Înaintea descoperii lor se atribuiau bolilor cele mai neverosimile cauze. Acum, se ştie că bolile au drept cauză toate aceste „gângănii" a căror natură nu a fost încă bine identificată. Dar rezultatele apar: bolile, moartea. Ei bine, ceea ce se petrece în planul fizic se petrece deopotrivă şi în planurile astral şi mental şi rezultatele există la fel: neliniştea, frământările, obsesiile, nebunia. Numai că nu există încă microscoape atât de perfecţionate ca să poată detecta aceşti viruşi din planul astral şi mental.

În domeniul psihic, spiritual, oamenii se află ca în epoca dinainte de Pasteur: din moment ce microbii nu puteau fi văzuţi, nu se luau măsuri de precauţie împotriva lor. La fel, aşa cum nu vedem aceşti microbi din planul psihic care sunt indezirabilii, nu ne luăm nicio măsură de precauţie împotriva lor. Poate că va apărea în curând un alt Pasteur cu noi instrumente datorită cărora vom putea observa entităţile lumii astrale care îi distrug pe oamenii imprudenţi. Dar, în aşteptare, este de preferat să admitem existenţa lor, şi mai ales să învăţăm să ne ocrotim de ei ducând o viaţă echilibrată şi cumpătată.

Unii cabalişti, care erau clarvăzători, au văzut aceste entităţi şi le-au dat chiar şi nume. Aceste nume pe care ei le-au dat în funcţie de valoarea numerică a fiecărei litere, exprimă exact caracteristicile acestor spirite. Eu le cunosc, dar nu doresc să vi le comunic pentru ca să nu aveţi niciun contact cu ele. Trebuie să fii foarte puternic, să posezi o aură puternică şi să ştii să lucrezi cu lumina, cu culorile, pentru a studia aceste entităţi fără a fi în pericol. În orice caz, chiar dacă credeţi sau nu, dacă nu sunteţi prea vigilenţi, nu îi veţi putea împiedica pe indezirabili să vă facă rău. De ce a spus Iisus în Evanghelii: „Privegheaţi şi vă rugaţi" sau: „Fiţi treji, diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită?" Oare Iisus putea rosti orice? Şi de ce oamenii, dacă cunosc atât de bine realitatea lucrurilor, cad victime atâtor agitaţii? Trebuie deci să ne întoarcem din nou către această ştiinţă părăsită, dispreţuită, pentru a ne transforma în sfârşit existenţa.

Spaţiul este populat de miliarde de entităţi răufăcătoare care au jurat pieirea omenirii. Desigur, el este populat deopotrivă cu miliarde de entităţi luminoase care se află aici pentru a o ajuta şi a o proteja. Da, dar ajutorul şi protecţia lor nu vor fi niciodată absolut eficace dacă omul însuşi nu face nimic ca să păşească pe drumul cel bun. Şi niciun

Maestru nu este în stare să vă protejeze dacă vă încăpăţânaţi să duceţi o viaţă necumpătată. Un Maestru vă instruieşte, vă luminează, încearcă chiar să vă influenţeze prin gândurile şi sentimentele sale, dar dacă prin nepăsarea, nesocotinţa voastră, sau chiar reaua voinţă, distrugeţi întreaga sa lucrare benefică şi deschideţi uşa entităţilor întunecoase, oare ce mai poate face el?…

Acela care doreşte cu adevărat să înainteze pe calea evoluţiei trebuie deci să înceapă prin a-şi dezvolta sensibilitatea spre lumea invizibilă. Dar acesta nu este decât un început. Fiindcă nu este de ajuns să admitem existenţa entităţilor şi a curenţilor care populează spaţiul sau care locuiesc în noi, trebuie să ne străduim să efectuăm o lucrare constructivă cu aceste entităţi şi curenţi. Ei da, este ceva nou pentru voi, nu-i aşa? Sunteţi atenţi să faceţi peste tot ordine în planul fizic, în casă, la locul de muncă sau chiar în înfăţişarea voastră exterioară şi este foarte bine, dar în interior, în gândurile, sentimentele voastre, lăsaţi totul vraişte, deoarece nu credeţi că aceste gânduri şi sentimente aparţin unei lumi ce există cu adevărat şi asupra căreia trebuie să lucraţi pentru a o ordona, a o armoniza şi a o înfrumuseţa.

Ce nu facem pentru tot ceea ce este vizibil? Iar în tot acest timp invizibilul rămâne complet părăsit. Ei bine, de acum înainte, trebuie să vă schimbaţi atitudinea: lumea invizibilă este o realitate şi o realitate mai importantă decât lumea vizibilă, deci de ea trebuie să ne ocupăm mai întâi.

Iar atunci când vă concentraţi asupra acestei lucrări interioare, simţiţi că tot ceea ce este pe cale să trăiţi pur, luminos, vă leagă de alte existenţe, de alţi curenţi până la infinit. Atât timp cât vă concentraţi atenţia numai pe lumea vizibilă, materială, vă limitaţi, vă secătuiţi şi deopotrivă vă materializaţi. În vreme ce, dacă lucraţi cu lumea invizibilă care înseamnă bogăţia, imensitatea, vă legaţi de toate aceste forţe creatoare, de toate aceste entităţi luminoase care circulă printre stele, printre constelaţii, prin toate lumile care populează universul, şi gustaţi viaţa divină.

Articol II. Cap. 2 – Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiţiei

I.

Cei mai mulţi oamenii resping, ca anormale sau periculoase, toate stările care i-ar apropia de lumea divină; ei au încredere numai

în intelect. Cel puţin în acest caz ei au dreptate, vor să rămână cu capul pe umeri.

Când un profesor vă explică, el foloseşte scheme, grafice, datorită cărora îi urmăriţi şi înţelegeţi expunerea. Toate aceste grafice, scheme, aceste argumente atât de ordonate şi clare, nu îl vor împiedica însă pe profesor să îşi piardă capul în alte circumstanţe! Dacă intelectualii dau dovadă de multă prudenţă, de disciplină, de obiectivitate când este vorba despre lucrările lor, de îndată ce s-au îndepărtat de aceste lucrări, ei consideră normal să trăiască în subiectivitate şi chiar să se lase pradă dezordinii şi pasiunilor agitate. Ei da, poate ar fi mai bine ca în acel moment să fie mai încrezători şi să îşi lase intelectul să intervină. Dar nu, ei preferă să se teamă de senzaţiile celeste, divine, armonioase, senzaţii care nu tulbură, care nu introduc niciun element nociv în interiorul fiinţei. Ce mentalitate ciudată!

Dacă studiem statisticile, vom vedea că cei mai mulţi dezechilibraţi şi bolnavi mintali îi găsim printre intelectuali. Fiindcă intelectul nu protejează fiinţele de tulburări psihice, dimpotrivă. Viaţa nu constă numai în a observa, a măsura şi a calcula, oamenii nu sunt maşini şi, pentru a înfrunta greutăţile şi şocurile existenţei, pentru a nu se lăsa purtaţi şi distruşi de pasiuni, pentru a descoperi adevărata realitate a lucrurilor, intelectul nu este de ajuns.

Bineînţeles, deoarece unii care se pretind spiritualişti, mistici, sunt în realitate persoane ciudate, dezaxate, fanatice, intelectualii au tras concluzii asupra tuturor spiritualiştilor şi misticilor. Dar nu este corect. Adevăraţii mistici sunt fiinţe chibzuite: manierele, gesturile, privirile, cuvintele, gândurile lor, totul este ordonat, totul este armonios. De ce trebuie să ne imaginăm că lumea spiritului, lumea divină, împinge fiinţele numai să îşi piardă minţile, să îşi imagineze că îl văd pe Dumnezeu în faţă şi îi vorbesc, sau că ei sunt Hristos, Sfânta Fecioară, Ioana d'Arc etc? Mulţi, pentru a scăpa de aceste ciudăţenii, ar preferat să devină intelectuali lipsiţi de sensibilitate. Evident, dacă ne lansăm în viaţa spirituală fără ghid, fără orientare, putem înnebuni; este ceea ce li se întâmplă multora şi putem înţelege că în faţa unor asemenea exemple, unii pun la îndoială misticismul. Numai că, nici acordarea unei preponderenţe intelectului nu constituie o soluţie.

Intelectul este o aptitudine care s-a dezvoltat în om mai târziu

decât inima, decât sentimentul. Permiţându-i să observe, să judece, să înţeleagă, i se dă o mare posibilitate pentru a lucra şi a se dezvolta. Într-un anume fel, putem spune că intelectul este o înzestrare legată de ochi: a vedea lucrurile, înseamnă deja a le înţelege puţin. De câte ori nu ni se întâmplă ca în loc să spunem: „Înţeleg", spunem: „Văd". Natura a lucrat milioane de ani la dezvoltarea intelectului, dar nu el are ultimul cuvânt: natura a prevăzut dezvoltarea în continuare în om a unor calităţi mult superioare. Intelectul este limitat; pentru a judeca, a trage concluzii, el se bazează pe aparenţa lucrurilor şi pe viziunea parţială pe care o are despre ele.

Cunoaşterea sintetică lipseşte intelectului şi el nu poate avea nicio cunoaştere a ceea ce este în interior. De aceea nu îi permite omului să se pronunţe corect asupra fiinţelor şi a situaţiilor, şi aici se află originea nenumăratelor greşeli şi neînţelegeri. Bineînţeles, acumulând mult timp un mare număr de elemente, putem ajunge să avem o viziune a întregului, dar cât timp ne trebuie pentru a reuşi acest lucru? Vor exista întotdeauna elemente subtile, impalpabile, pe care intelectul nu le va putea sesiza. Când întâlniţi pe cineva, nu îi puteţi cunoaşte din prima clipă toate defectele, calităţile sau virtuţile. Trebuie să îl frecventaţi mult timp pentru a le afla. Singura modalitate de a cunoaşte instantaneu o fiinţă pe de-a întregul, este aceea de a dezvolta intuiţia care este o manifestare a spiritului. Intuiţia nu are nevoie de niciun element pentru a judeca: ea pătrunde instantaneu în inima fiinţelor şi a lucrurilor şi se pronunţă imediat fără a se înşela niciodată. Nimic nu îi este ascuns, numai ea poate cunoaşte realitatea în totalitatea ei.

Dacă Inteligenţa Cosmică a dăruit oamenilor intelectul, a făcut-o desigur pentru ca aceştia să îl folosească; din nefericire, ei o fac privându-se de alte posibilităţi de explorare şi de cunoaştere mai subtile. Cum ei sunt incapabili să îşi folosească capacităţile psihice pentru a pătrunde în anatomia şi fiziologia corpului fizic, ei sunt obligaţi să îl disece. Veţi spune: „Cum? Putem cunoaşte anatomia şi fiziologia unui om sau a unui animal fără disecţie?" Da. S-au construit tot felul de aparate perfecţionate pentru a vedea în interiorul corpului fizic… De câte ori nu v-am mai spus: tot ceea ce omul a construit ca aparat nu este decât corespondenţa în planul fizic a aparatelor psihice sau spirituale care există deja în sinea sa, iar dacă el este obligat să le

construiască în exteriorul lui, înseamnă că nu ştie cum să le descopere şi să le facă să funcţioneze în el. Este clar acum? Pentru că nu şi-au dezvoltat capacitatea de cunoaştere a materiei prin capacităţile lor intuitive, oamenii de ştiinţă sunt obligaţi să o rupă. Exact precum copiii care rup o jucărie în bucăţi pentru a vedea ce este înăuntru. Iată cum ştiinţa, care este atât de mândră de descoperirile ei, a rămas în realitate la o mentalitate infantilă.

Oamenii se limitează enorm folosind numai cele cinci simţuri, al căror reprezentant privilegiat este intelectul. Pentru a cunoaşte universul, soarele, planetele sau chiar centrul pământului şi profunzimile oceanelor, ei trebuie să construiască tot felul de maşini şi atât timp cât acestea nu sunt puse la punct, nenumărate cunoştinţe le scapă… Şi chiar dacă reuşesc să le pună la punct, pentru a atinge locuri îndepărtate din spaţiu, este nevoie de mulţi ani, uneori mai mulţi decât are o viaţă de om, şi iată o altă imposibilitate! în timp ce cu simţurile lumii spirituale, pătrundem instantaneu oriunde în spaţiu şi putem cunoaşte totul.

Omul trebuie să devină din ce în ce mai conştient că are la dispoziţia sa instrumente superioare intelectului şi să înveţe în viitor să lase puţin la o parte intelectul, să îl privească numai ca pe un instrument de lucru pentru studiul şi explorarea materiei. Nici în viaţa zilnică intelectul nu este acela care ne poate ghida: el ne va induce întotdeauna în eroare, nu numai pentru că are o percepţie parţială a realităţii, ci mai ales pentru că în străfundul a tot ceea ce întreprinde există un mobil ascuns, un interes, un calcul egoist care va sfârşi întotdeauna prin a produce tulburări. Intelectul nu este făcut pentru generozitate, abnegaţie, renunţare, nu a fost creat pentru acest lucru, el nu ştie decât să răstoarne situaţii în interesul său. Dacă într-o zi se îndură să facă un sacrificiu, un gest generos, a doua zi el regretă deja, consideră că este păcat, că a fost un prost ascultând sfaturile inimii sau ale sufletului.

Intelectul nu este capabil să conceapă şi să realizeze nici faptul că fraternitatea se va realiza între toţi oamenii, că pământul va forma o singură familie, că întreaga lume va trăi în fericire. El nu se poate ridica atât de sus pentru a descoperi adevăratele mijloace, adevăratele remedii, adevăratele soluţii. Ceea ce îşi imaginează, ceea ce îşi propune plecând de la viziunea sa incompletă şi egocentrică a lucrurilor este

mereu defectuos şi nu poate provoca decât neînţelegeri. De aceea nimic nu este niciodată rezolvat, mereu apar probleme noi. Intelectul nu va fi niciodată un instrument perfect pentru că regiunile în care lucrează, acelea ale gândurilor şi sentimentelor obişnuite, sunt acoperite de praf şi de brumă. Viziunea clară a lucrurilor nu i-a fost dată, iar dacă ne raportăm numai la el, fără a căuta mai sus alte instrumente, alte facultăţi pe care Dumnezeu deopotrivă ni le-a dat, nu vom găsi niciodată cele mai bune soluţii.

A sosit momentul ca să nu vă mai lăsaţi orbiţi de explorările intelectului, şi să admiteţi existenţa în voi a corpurilor spirituale, să studiaţi diferitele lor posibilităţi şi să lucraţi pentru a dezvolta în sfârşit intuiţia, adică inteligenţa superioară a planului cauzal care nu are niciun mobil egocentric, ci întotdeauna un mobil heliocentric, teocentric. În acel moment, în loc să faceţi totul pentru profitul vostru, începeţi să vă puneţi în slujba Domnului. Nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de ceva: El este atât de bogat şi de puternic încât nu are nevoie să lucrăm pentru EL Această lucrare ne este cerută nouă, pentru că ne face să ne schimbăm punctul de vedere, de orientare, şi noi suntem beneficiarii, în noi se produc ameliorările. Când toate energiile converg spre un alt centru decât în noi înşine, toate procesele, toate funcţiile, toate vibraţiile se schimbă, şi în loc să rămânem terni, devenim luminoşi, sclipitori.

Evident, vă repet, nu se pune problema suprimării activităţii intelectului. Dumnezeu a dorit ca fiinţa umană să îşi dezvolte toate posibilităţile creierului, de aceea El a făcut-o să coboare în materie pentru a o explora. Şi în această involuţie, cele cinci simţuri au luat o atât de multă importanţă încât oamenii au pierdut noţiunea Cerului, nu mai comunică cu entităţile luminoase, nu se mai gândesc la ele, nu le mai simt nici chiar prezenţa. Dar această coborâre în materie va rămâne totuşi o achiziţie extraordinară pentru umanitate, căci proiectele Domnului sunt de a perfecţiona creatura umană şi, obligând-o să străbată materia, prăpăstiile, bolile şi moartea, să o facă să revină spre viaţă, spre înviere, spre lumină, spre libertatea absolută, pentru a-şi cunoaşte Creatorul. Deja această ascensiune a început, curenţii Cerului devin din ce în ce mai puternici, şi din ce în ce mai multe suflete luminoase se vor reîncarna: filosofi, artişti, oameni de ştiinţă care vor poseda un nou limbaj, care vor crea noi opere, care vor

proclama noi valori, care vor aduce o nouă viziune a lumii, pentru ca pe pământ să vină să se instaleze o nouă cultură, o cultură care va stabili împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa. Dar pentru ca să se întâmple acest lucru, trebuie să învăţăm să lucrăm cu aceste aparate foarte perfecţionate care sunt organele corpurilor cauzal, budic şi atmic, într-un cuvânt să lucrăm cu spiritul, fiindcă numai el poate ajunge să contemple şi să sesizeze realităţile lumii divine.

II.

Cei mai mulţi oameni admit existenţa unei facultăţi mentale care se află dincolo de reflecţie, de judecată: intuiţia. Dar nu este foarte clar pentru ei ce reprezintă cu adevărat această facultate şi felul cum ea funcţionează. Pentru a înţelege natura intuiţiei, trebuie să ne referim la schema dată de hinduşi diferitelor corpuri ale omului.

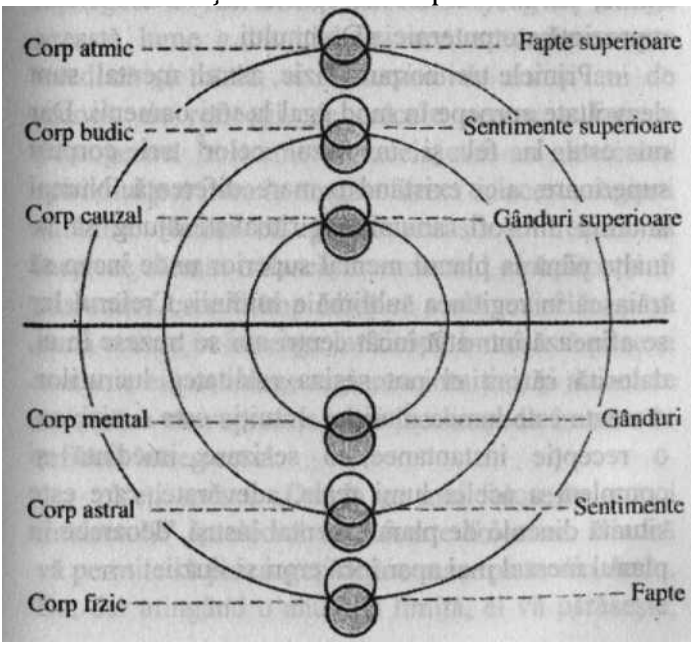

Pentru hinduşi, corpul nostru fizic este populat şi însufleţit de mai multe corpuri subtile care sunt corpul astral, purtătorul emoţiilor, al sentimentelor; corpul mental, suport al ideilor concrete, cele care au un raport cu materia; corpul cauzal sau corpul mental superior ce permite omului să ajungă la înţelegerea adevărurilor sublime, a misterelor universului; corpul budic, purtător, ca şi corpul astral, al emoţiilor şi sentimentelor, dar emoţii şi sentimente divine: iubirea

universală, abnegaţia, sacrificiul; în sfârşit, corpul atmic, purtător al acestei scântei nemuritoare care reprezintă atotputernicia Domnului.

Primele trei corpuri, fizic, astral, mental, sunt dezvoltate aproape în mod egal la toţi oamenii. Dar nu este la fel şi în cazul celor trei corpuri superioare, aici existând o mare diferenţă. Numai anumiţi filosofi, anumiţi spiritualişti ajung să se înalţe până la planul mental superior unde încep să trăiască în regiunea sublimă a luminii. Creierul lor se afinează într-atât încât centri noi se trezesc în ei. datorită cărora ei pot sesiza realitatea lucrurilor. Aceasta este lumea intuiţiei. Intuiţia este o viziune, o recepţie instantanee, o sesizare imediată şi completă a acelei lumi reale, adevărate, care este situată dincolo de planul mental însuşi, deoarece în planul mental mai apar încă erori şi iluzii.

Nu se poate ajunge la această lume a intuiţiei decât prin practici de cea mai înaltă spiritualitate. Trebuie să aveţi un înalt ideal şi mai ales un Maestru, pentru a fi orientaţi pe această cale grea, şi în sfârşit o voinţa stabilă pentru a practica fără încetare exerciţii până când veţi fi destul de dezvoltaţi ca să sesizaţi şi să captaţi realităţile regiunilor sublime.

Intuiţia este o formă de inteligenţă foarte diferită de inteligenţa obişnuită. Desigur, aceia care lucrează mult cu intelectul ajung la o anumită înţelegere a lucrurilor, dar abia ajung să atingă această lume a intuiţiei în care cunoaşterea este imediată şi totală; ei au nevoie de ani şi ani de muncă, de reflecţii, de calcule pentru a face o descoperire. În vreme ce, aceia care au ales calea spiritului pot intra în contact direct cu aceste regiuni sublime. Numai că, pentru aceasta ei trebuie să înceteze să mai trăiască în vacarmul emoţiilor şi apasiunilor care îi împiedică să vadă mai clar, şi să pună ordine în întreaga lor fiinţă. În această pace şi armonie ei pot atinge regiunea intuiţiei, şi atunci se aseamănă cu suprafaţa unui lac limpede în care se reflectă întreg cerul.

Veţi spune: „Dar la ce mai foloseşte atunci intelectul?" Intelectul este foarte folositor, fiindcă vă permite să parcurgeţi deja o mare parte din drum. Da, dar atingând o anumită limită, el vă părăseşte, nu vă poate duce mai departe, vă spune: „Aceasta este o regiune în care nu te mai pot orienta, îmi este imposibil să merg mai departe. Te-am condus până aici, acum alte forţe, alte capacităţi, alte entităţi te vor lua cu ele pentru a-ţi arăta calea". Este exact ca în cazul anumitor călătorii: de exemplu, începeţi prin a vă conduce maşina până la gară unde vă

urcaţi în tren. Ajungând într-un anumit loc, nu mai puteţi merge mai departe şi trebuie să luaţi vaporul. După câteva ore sau zile trebuie să părăsiţi şi vaporul. În acel moment vă aşteaptă un avion şi zburaţi cu el în văzduh. Acum aţi înţeles, intelectul nu vă serveşte decât pentru a parcurge o parte a drumului interior pe care îl aveţi de străbătut.

Intelectul este instrumentul extraordinar de util pentru a pregăti condiţiile, a netezi drumul, a pune lucrurile la locul lor, aşteptând ca intuiţia să se poată manifesta. El vă ajută să supravegheaţi, să controlaţi ceea ce se petrece în mintea şi în inima voastră, să eliminaţi gândurile şi sentimentele negative, să păstraţi în schimb gândurile şi sentimentele constructive, binefăcătoare, şi să le amplificaţi. Atunci când aţi reuşit să introduceţi astfel în voi pacea şi puritatea care sunt condiţii indispensabile pentru a intra în legătură cu Cerul, alţi curenţi vor veni să vă preia pentru a vă conduce până la regiunea divină a luminii infinite şi a cunoaşterii absolute şi, dintr-odată, veţi avea revelaţii. Fiindcă aceasta este intuiţia: o scânteie, o lumină proiectată, o cunoaştere captată din interior fără a vă da seama de unde şi cum a venit; dar simţind o certitudine absolută că aşa stau lucrurile şi nu altfel. Adevărurile, cunoştinţele primite prin intuiţie sunt fără cusur, fără eroare.

Intuiţia este astfel superioară intelectului; dacă vreţi, ea are precizia rapidă şi infailibilă a unui ordinator faţă de creier. Desigur, creierul este superior: el a construit ordinatorul, i-a conferit datele necesare, el declanşează şi controlează funcţionarea sa, dar răspunsul maşinii va fi mereu la nivelul inteligenţei umane care i-a furnizat aceste date; şi cum această inteligenţă este limitată, răspunsul va fi la fel de limitat. Dacă este cazul să faceţi însă un calcul sau o operaţie foarte complexă, ordinatorul vă dă răspunsul exact în câteva secunde, în timp ce unui creier i-ar fi trebuit mai multe ore sau zile ca să găsească răspunsul.

Am ales acest exemplu al calculatorului numai ca pe o imagine pentru a vă arăta că şi intuiţia vă dă răspunsul într-o secundă, fără măcar să ştiţi de ce, cum şi prin ce mijloc entităţile celeste care v-au răspuns chiar au dorit să o facă. Este ca şi cum ar exista în voi o fiinţă a cărei privire este capabilă să pătrundă în realitatea lucrurilor şi se va comunice ceea ce percepe luând în considerare nu numai elementele din planul fizic, ci toate elementele invizibile şi subtile ce scapă

înţelegerii umane. Astfel intuiţia este o revelaţie de un ordin superior intelectului; nu ne putem ridica până la această regiune decât prin meditaţie, printr-o lucrare asiduă şi rugăciune. Când veţi reuşi să introduceţi în voi ordinea şi pacea, întreg Cerul va veni să se reflecte pe suprafaţa limpede a conştiinţei voastre.

Oamenii primesc în şcoli o instrucţie care îi împinge să se bazeze pe intelect mai mult decât pe intuiţie. Este bine, numai că intelectului îi sunt necesari mii de ani pentru a reuşi să vadă, să atingă, să înţeleagă realitatea lumii divine sau existenţa entităţilor invizibile. În timp ce spiritele intuitive, fiinţele care lucrează după metodele Iniţiaţilor, nu au nevoie să reflecteze şi să tatoneze timp de secole pentru a percepe şi a atinge realitatea.

Este bine să avem o practică zilnică a acestei lumi a intuiţiei. De aceea, când aveţi o problemă importantă de rezolvat, găsiţi un loc calm şi concentraţi-vă… încercaţi să urcaţi foarte sus cu ajutorul gândului şi când veţi simţi că aţi reuşit să atingeţi un anumit punct, puneţi-vă întrebarea care vă preocupă şi aşteptaţi în tihnă: va exista întotdeauna un răspuns. În funcţie de gradul vostru de dezvoltare, în funcţie de lucrarea voastră, acest răspuns vă va veni mai mult sau mai puţin clar: nu va fi poate decât o senzaţie vagă, greu de interpretat, dar va fi un indiciu. Atunci, nu renunţaţi, reîncepeţi să vă legaţi cu lumea luminii, reluaţi problema: după un timp, veţi simţi în voi o limpezime, o certitudine, şi în acel moment, fără nicio îndoială, veţi şti cum să acţionaţi. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât răspunsul pe care îl primeşte este mai clar şi precis.

Anumite persoane au darul clarvederii, ele văd forme, culori, entităţi, dar acesta nu este încă gradul de investigare cel mai înalt. Cel mai înalt grad este acela de a simţi, de a înţelege lucrurile prin intuiţie fără a vedea nicio formă, nicio lumină, nimic. Ştim cu o certitudine imediată şi absolută. Câţi oameni nu văd forme şi culori pe care nu le pot interpreta corect! Atunci la ce le serveşte această clarvedere? Intuiţia este fuziunea dintre inteligenţă şi sensibilitate, ea ne dă cunoaşterea completă, şi în acest sens este superioară clarvederii, deoarece clarvederea nu este altceva decât a vedea latura obiectivă a planului astral sau mental: vedeţi, sunteţi îngroziţi sau fermecaţi, resimţiţi sentimente, dar fără a avea cunoaşterea sau înţelegerea.

Un adevărat spiritualist nu se ocupă cu ceea ce vede în planul

astral, nu lucrează pentru aceasta, el merge mai departe, doreşte un răspuns superior. Când a primit acest răspuns al intuiţiei, atunci da, el se poate întoarce în regiunile clarvederii sau ale claraudiţiei. Dar înainte de toate, el trebuie să vizeze scopul cel mai înalt, altfel aceste viziuni, aceste imagini trecătoare se vor agăţa de el, îl vor opri şi împiedica să meargă mai departe, fiindcă este o lume extrem de confuză şi amestecată, întâlnim imagini atât de îngrozitoare încât nu putem trece liniştiţi pe lângă ele pentru a merge mai sus, suntem nevoiţi să ne oprim din drum, suntem pur şi simplu împiedicaţi în evoluţia noastră. De aceea, atât timp cât nu avem puterea de a ne pune la adăpost de aceste pericole, este preferabil să străbatem rapid aceste regiuni cu ochii închişi şi să începem să lucrăm asupra intuiţiei.

Există numeroase metode pentru dezvoltarea intuiţiei: puteţi practica exerciţii de concentrare, de vizualizare, de contemplare. Puteţi de asemenea să vă concentraţi asupra Eului vostru Superior şi să vă imaginaţi că vă comunică tot ceea ce vede, tot ceea ce ştie. Dar încă o dată, mijlocul cel mai eficient, mai puţin periculos, este de a lucra asupra dezinteresului şi purităţii. Încercaţi să nu aveţi niciodată idei preconcepute, să nu acţionaţi din interes, numai cu această condiţie tot ceea ce vă împiedică să vedeţi clar va dispărea şi veţi putea cunoaşte lucrurile şi fiinţele în realitatea lor.

Articol III. Cap. 3 – Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet

I.

Există diferite căi pentru a pătrunde în lumea invizibilă. Printre cele mai accesibile sunt meditaţia şi rugăciunea. Dar meditaţia presupune o pregătire. Acela care doreşte să mediteze fără a avea o disciplină interioară începe prin a rătăci în regiunile inferioare ale planului astral unde răscoleşte în trecere tot felul de straturi întunecate populate de entităţi care sunt deseori ostile oamenilor, şi astfel devine pradă unor viziuni ciudate în raport cu obiectul meditaţiei sale.

Înainte de a medita, trebuie să începeţi prin a pune ordine în fiinţa noastră psihică, altfel acest exerciţiu atât de util şi de salutar poate deveni periculos. Iar persoanele care posedă capacităţi mediumnice sunt în mod special expuse. Nu trebuie să vă avântaţi pe calea spiritualităţii fără precauţii prealabile. Spiritualistul trebuie să

supună, să calmeze şi să orienteze toate tendinţele din sinea sa, să aibă ca singur scop perfecţionarea, dobândirea înţelepciunii, a purităţii, cunoaşterea adevărului. Acest scop superior este ca un diapazon, şi în momentul în care toate particulele fiinţei sale se acordează cu acest diapazon, ele vibrează în armonie iar experienţele pe care le face în lumea invizibilă sunt cu adevărat binefăcătoare. Altminteri, spiritualitatea devine o aventură riscantă. Să nu vă imaginaţi că intraţi în lumea invizibilă ca într-o moară; această lume este teritoriul nenumăratelor creaturi care nu vă vor lăsa să vă plimbaţi acolo aşa cum vă place. Este exact ca şi cum v-aţi hotărât să vă plimbaţi în junglă: vă expuneţi atacurilor animalelor sălbatice care trăiesc acolo, şerpilor, insectelor veninoase… iar dacă nu ştiţi să vă protejaţi, veţi fi la cheremul lor.

Veţi spune: „Cum aşa? Din moment ce dorim să intrăm în contact cu Cerul, experienţele noastre nu pot fi decât binefăcătoare!" Nu, toţi aceia care doresc să pătrundă în lumea divină, fără a fi în prealabili pregătiţi, îşi asumă anumite riscuri: entităţile luminoase nu pot să suporte pătrunderea unor indivizi care încearcă să ajungă la ele aducând toate resturile şi miasmele pământului, şi atunci îi resping şi le declară război. În lumea spirituală nu există violenţă. Dacă doriţi să vă apropiaţi entităţile celeste, trebuie să vă pregătiţi adoptând o atitudine sacră: cereţi acestor entităţi sublime autorizaţia de a pătrunde în regiunile lor pentru a le admira frumuseţea, puritatea şi a-L slăvi pe Domnul; în acel moment, da, le câştigaţi prietenia şi nu veţi fi nici respinşi, nici combătuţi.

Din păcate, oamenii care sunt învăţaţi să nu respecte nimic, să fie grosolani, violenţi cu aceia pe care îi frecventează – s-ar părea că astfel se reuşeşte în viaţă! – păstrează aceeaşi atitudine în privinţa spiritelor luminoase. În loc să înţeleagă că este mai bine să încerce să le câştige prietenia şi încrederea prin umilinţă, prin respect, prin practicarea virtuţilor, ei caută să se impună cu orice preţ. Ei se prezintă aşa cum sunt iar Cerul trebuie să îi accepte. Ei bine, nu, nu aşa stau lucrurile, Cerul nu îi acceptă. Fiţi deci atenţi, dacă sunteţi respinşi din teritoriul spiritelor luminoase, vă veţi găsi atunci în cel al spiritelor întunecate care vor fi foarte mulţumite să găsească prăzi de devorat şi le veţi cădea victime.

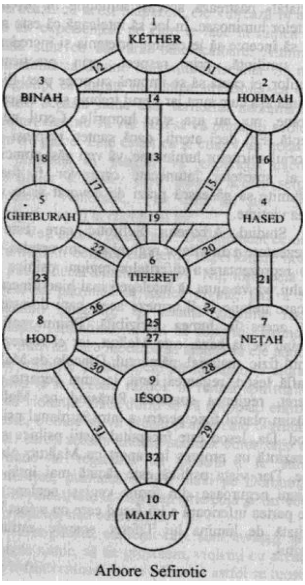

Arbore Sefirotic

Studiul Arborelui Sefirotic care este o reprezentare a diferitelor regiuni ale universului, dar şi o reprezentare a diferitelor regiuni psihice ale omului, vă va ajuta să înţelegeţi mai bine itinerarul pe care trebuie să îl urmeze acela care doreşte să aibă acces în lumea invizibilă. Primul sefirot, pornind de la bază, este Malkut, iar el reprezintă planul fizic, material, pământul. Dincolo de Malkut se află Iesod, regiunea lunii, iar mai departe este Tiferet, regiunea soarelui. Părăsind pe Malkut, părăsim planul fizic pentru a intra în planul psihic: Iesod. Da, Iesod este începutul vieţii psihice şi el reprezintă un progres în raport cu Malkut, planul fizic. Dar viaţa psihică este făcută mai întâi din regiuni neguroase, din forme vagi şi neclare: aşa este partea inferioară a lui Iesod care nu a fost încă vizitată de lumina lui Tiferet, soarele, raţiunea, spiritul.

Iesod este deja o regiune mult mai subtilă decât Malkut, dar partea care este cel mai apropiată de Malkut, este încă foarte umedă, foarte neguroasă, foarte prăfuită, este regiunea iluziilor, a rătăcirilor. Trebuie deci să o parcurgem repede pentru a trece dincolo de ea până la descoperirea lumii luminii, Tiferet, regiunea soarelui: aici începe adevărata lucrare spirituală. Mulţi pretinşi spiritualişti, clarvăzători sau mistici, s-au împotmolit în zonele inferioare ale lui Iesod: le-au lipsit cunoştinţele ce le-ar fi permis să depăşească aceste regiuni şi să găsească lumina, de aceea mulţi au sfârşit rău.

Toţi aceia care au dorit să pătrundă în lumea spirituală fără să fie pregătiţi au întâlnit în faţa lor această fiinţă teribilă pe care Ştiinţa Iniţiatică o numeşte Păzitorul Pragului. În realitate, această fiinţă îngrozitoare se află în ei înşişi. Ea este formată din acumularea tuturor tendinţelor lor inferioare: lăcomie, senzualitate, agresivitate etc. ce le barează drumul, nu îi lasă să pătrundă în aceste regiuni atât timp cât nu şi-au câştigat dreptul să ajungă la ele.

În romanul său „Zanoni", Bulwer Lytton povesteşte despre încercările unui discipol, Glyndon, care, nerăbdător să aibă acces la mistere fără să fie încă perfect pregătit, încalcă ordinele Maestrului său, Meinur, şi inhalează elixirul ce trebuie să îi dea cunoaşterea şi nemurirea. După câteva secunde de extaz, el vede apărându-i în faţă un monstru hidos, Păzitorul Pragului, şi îşi pierde cunoştinţa. Această viziune îngrozitoare l-a urmărit ani de zile, el îşi abandonează lucrarea şi rătăceşte nefericit prin lume până când Zanoni îl eliberează în sfârşit de chinurile sale.

În realitate, fiecare dintre noi trebuie să îl întâlnească într-o zi pe Păzitorul Pragului şi să îl înfrunte, el se află în al nouălea sefirot, Iesod, gata să ameninţe cu chipul său înspăimântător pe adeptul înfumurat care caută să se aventureze în regiunile spirituale fără să fi lucrat îndeajuns asupra purităţii, a stăpânirii de sine, a curajului. Numai discipolul înarmat cu cunoştinţe, care a reuşit să îşi domine toate instinctele inferioare, reuşeşte să îl învingă pe Păzitorul Pragului. Este suficientă numai o privire: „Pleacă de aici" şi el dispare eliberându-i calea.

II.

Ziua, atunci când soarele străluceşte, observăm precis obiectele din jurul nostru: forma, culoarea, dimensiunile lor, distanţa la care se află... Soarele domneşte asupra a ceea ce este distinct, limpede, şi din această evidenţă provine cunoaşterea exactă a lucrurilor.

Dimpotrivă, noaptea, chiar dacă luna străluceşte, obiectele sunt cufundate într-un fel de penumbră în care apar diferit de ceea ce sunt: ceea ce este urât poate părea frumos, iar ceea ce este plăcut poate părea deformat. Este imposibil să-ţi faci o viziune clară asupra realităţii datorită acestui aspect vag, imprecis. În schimb, există toate posibilităţile pentru imaginaţie, care este deopotrivă o formă de viziune ce se situează dincolo de planul fizic.

Soarele este deci domeniul cunoaşterii clare, al raţiunii; luna este domeniul imaginaţiei, al mediumnităţii. În realitate, luna are mai multe aspecte, dar pentru a simplifica lucrurile, nu vom menţiona decât două: o regiune neguroasă unde se găsesc iluziile, fantasmele, aberaţiile, nebunia, şi o regiune limpede care este imaginaţia poetică, adevărata inspiraţie. Mulţi artişti se complac în regiunile crepusculare ale lunii; ei sunt mândri să aducă, prin creaţiile lor, un element de irealitate: visul, straniul, fantasticul. Dar acest univers vag şi imprecis în care se refugiază este foarte periculos şi mulţi dintre ei au sfârşit ca alcoolici, nebuni, sau chiar s-au sinucis.

Se poate spune că artiştii sunt nişte clarvăzători în măsura în care trăiesc şi lucrează într-un plan superior celui fizic, planul astral, şi bineînţeles este un progres, dar cu condiţia ca ei să nu stagneze în părţile sale inferioare; aceste regiuni nu trebuie să fie decât locuri de trecere, trebuie străbătute pentru a merge mai sus şi a primi influenţele soarelui. Din păcate, mulţi artişti nu sunt capabili de a face acest lucru sau, dacă sunt, nu fac niciun efort în acest sens: scrierile, tablourile, muzica lor sunt o expresie a planului astral inferior, partea întunecată a lunii. În ciuda acestui lucru, ei îşi închipuie că dăruiesc oamenilor comori. Deloc, ei îi influenţează foarte rău, fiindcă nu sunt cu adevărat luminaţi. Desigur, ei au calităţi, talente, dar în sinea lor nu posedă elementele soarelui, singurele susceptibile să orienteze fiinţele spre regiunile în care vor găsi siguranţa, pacea, lumina.

Bineînţeles, nu putem, într-un anume fel, să scăpăm de aceste regiuni ale planului astral: pentru că ele se află deopotrivă şi în noi. Ele se găsesc în afara noastră, dar se află în egală măsură şi în noi. Există zi şi noapte, există soarele şi luna. Nu putem suprima nici noaptea, nici luna, dar este preferabil să nu ne expunem prea mult influenţei lor. Luna trebuie studiată, dar este de dorit să nu ne încredem în ceea ce reprezintă ea în sinea noastră ca filosofie, concepţie şi percepţie a lucrurilor.

Încercaţi să nu vă ataşaţi deci de forme ale artei ce vă menţin într-o lume crepusculară, fiindcă ele nu vă vor ajuta să vedeţi clar, nu vă vor face mai buni şi vă vor împiedica să evoluaţi. Bineînţeles, nu putem nega că această lume este plină de seducţie; dar aceia care se lasă reţinuţi nu pot ajunge mai departe, ei sunt opriţi din evoluţie. Este sensul simbolic al pasajului din „Odiseea 1 în care Homer povesteşte

cum Ulise, navigând în largul Insulei Sirenelor, a astupat urechile însoţitorilor săi cu ceară, pentru ca ei să nu se lase seduşi de acele femei cu voci melodioase, care întorceau marinarii din drumul lor pentru a-i distruge. Sirenele constituie unul dintre nenumăratele simboluri ale entităţilor din planul astral. Câţi artişti nu au căzut pradă sirenelor!

Asemenea lui Ulise, un adevărat instructor care cunoaşte realitatea lucrurilor, încearcă să îşi pună discipolii în gardă împotriva capcanelor din planul astral şi să îi antreneze mai departe, mai sus, pentru a descoperi singurele realităţi ce merită efortul de a fi descoperite: splendorile lumii divine, Tiferet, regiunea soarelui, unde totul devine limpede şi luminos.

Articol IV. Cap. 4 – Clarvederea: activitate şi receptivitate

Din ce în ce mai mult oamenii se interesează de fenomenele mediumnităţii, ale clarvederii, ale telepatiei şi doresc să-şi dezvolte aceste capacităţi ce le par avantajoase: cunoaşterea, pătrunderea a ceea ce este ascuns. Da, bineînţeles, este avantajos, dar este în acelaşi timp şi riscant. De ce? Pentru că, pentru a deveni medium, clarvăzător, este nevoie să adopţi o atitudine de mare pasivitate şi receptivitate. Clarvăzătorii pot fi mesageri ai invizibilului tocmai fiindcă posedă această atitudine de receptivitate. Dar când devii prea receptiv, eşti ca un burete, absorbi totul, ceea ce este bun ca şi ceea ce este rău.

Lumea invizibilă nu este un spaţiu vid, şi este periculos să te aventurezi fără a fi pregătit în aceste regiuni, locuri care nu sunt populate numai cu spirite luminoase, ci şi cu entităţi răufăcătoare deseori ostile oamenilor şi cărora le face plăcere să îi inducă în eroare sau să îi persecute pe aceştia. În invizibil plutesc deopotrivă şi creaturi monstruoase produse de gândurile şi sentimentele unor criminali şi magicieni negri, care încearcă să se fofileze peste tot unde găsesc o uşă deschisă, adică în toate fiinţele slabe şi incapabile să se apere. Întâlnim în spitalele de psihiatrie tot felul de persoane care, în dorinţa lor de a intra în contact cu lumea invizibilă prin clarviziune şi mediumnitate, au fost invadate de aceste entităţi întunecate.

Atunci când posezi anumite capacităţi mediumnice, care sunt calităţile principiului feminin, este bine să dezvolţi deopotrivă calităţi masculine pentru a avea arme cu care să te aperi. Istoria antichităţii ne-a păstrat numeroase figuri de clarvăzătoare, de femei profet, de

sibile, de prezicătoare care au jucat un rol important. Dar aceste clarvăzătoare trăiau mereu lângă mari preoţi şi Iniţiaţi care le protejau. Fiindcă un Iniţiat este o fiinţă care a dezvoltat înainte de toate calităţile voinţei, ale stăpânirii, care sunt calităţile principiului masculin. Un adevărat Iniţiat este mai degrabă un mag decât un clarvăzător, el a ales să acţioneze asupra fiinţelor, elementelor, forţelor naturii. El are poate haruri de receptivitate, dar are mai ales posibilitatea de a acţiona, de aceea este mai protejat decât un clarvăzător. Cum el este activ, dinamic, forţele pe care le proiectează se opun pericolelor ce îl ameninţă. Perfecţiunea constă evident în a putea dezvolta cele două posibilităţi: să fii în acelaşi timp emisiv şi receptiv.

Fiecare atrage numai curenţii şi entităţile care sunt în afinitate cu starea în care se află. Este o lege: omul intră în legătură cu ceea ce corespunde vibraţiilor sale, aurei sale, iar dacă nu este pur, luminos, puternic, este obligat să suporte tot ceea circulă negativ, nesănătos, violent în atmosfera psihică care îl înconjoară. Persoanele receptive, pasive, asemenea mediumurilor sunt astfel mai expuse; de aceea eu vă sfătuiesc să nu vă lăsaţi ghidaţi de tendinţele voastre mediumnice, dacă le posedaţi, atât timp cât nu aţi îndeplinit o lucrare de purificare şi de înălţare interioară ce vă va permite să rezistaţi asalturilor forţelor obscure. Străduiţi-vă mai întâi să urcaţi, să vă legaţi de lumină, să proiectaţi această lumină în jurul vostru: în momentul în care simţiţi că reuşiţi, şi numai în acel moment, puteţi să vă lăsaţi în voie, să deveniţi receptivi, veţi fi ocrotiţi din cauza lucrării voastre preliminare, din cauza acelei lumini pe care aţi proiectat-o şi care îi alungă pe nepoftiţi.

Fiinţele foarte sensibile sunt adesea foarte vulnerabile, fiindcă alături de sensibilitatea lor, ele nu au ştiut să dezvolte arme spirituale: ele nu ştiu să lupte, nu pot să lupte. Câte nu au crezut că era suficient să se lase pradă unui impuls mistic foarte vag pentru a primi Divinitatea. Ei bine, deloc, atunci când te mulţumeşti să fii pasiv, nu este sigur că primeşti Divinitatea, ci mai degrabă câţiva diavoli care, văzând un om atât de moale, de apatic, lipsit de ocrotire, se bucură să-şi găsească un loc de adăpost.

Orice aţi dori să faceţi, trebuie să începeţi prin a pregăti condiţiile. Atunci când vărsaţi un lichid într-un vas, nu o faceţi într-unul murdar; dacă este murdar, îl spălaţi. Dacă voi sunteţi un vas

murdar, credeţi că Cerul va veni să-şi reverse binecuvântările sale, credeţi că Duhul Sfânt îşi va face sălaşul în voi? Cum puteţi spera că Duhul Sfânt va accepta să se instaleze într-o mlaştină? Entităţile tenebroase, impure, vor fi acelea care vor veni, fiindcă sunt atrase de hrana ce se află în voi sub formă de pasiuni, de instincte prost stăpânite. Desigur, Duhul Sfânt poate veni, dar numai în ziua în care i-aţi pregătit, prin lucrarea voastră, un altar demn de el.

Din nefericire, cunoaştem ce se întâmplă cu toţi acei oameni care doresc să primească Duhul Sfânt fără să fie pregătiţi, ce dezordini pun stăpânire pe ei. Ei sunt vizitaţi, chipurile, de Duhul Sfânt şi se tăvălesc pe jos, se zvârcolesc, scot strigăte nearticulate – ceea ce ei numesc „a vorbi limbi străine". Ce imagine oferă ei despre Duhul Sfânt! El nu este nici măcar pedagog fiindcă nu cunoaşte limbile pe care alţii le înţeleg. Poate că acest Duh Sfânt este un mare poliglot, dar pedagogia îi lipseşte, fiindcă un pedagog caută înainte de toate să se facă înţeles. Cum ne putem închipui că Duhul Sfânt, care este un principiu cosmic de cea mai înaltă înţelepciune şi putere, se poate manifesta într-un fel atât de ridicol, trântindu-i pe oameni la pământ pentru a vorbi prin intermediul lor? Atunci când vorbiţi cu un prieten, cu soţul, cu soţia voastră, oare vă tăvăliţi pe jos vociferând pentru a-i convinge? Nu? Ei bine, sunteţi mult mai inspiraţi decât toţi aceşti oameni aşa-zis vizitaţi de Duhul Sfânt.

Dacă doriţi cu adevărat să intraţi în contact cu Cerul, străduiţi-vă mai întâi să escaladaţi piscurile fiinţei voastre interioare. Rămâneţi acolo cât mai mult timp posibil ca să gustaţi această viaţă intensă şi, cum este greu să menţineţi foarte mult timp această intensitate, după o vreme vă puteţi lăsa în voie, purtaţi de lumină ca şi cum aţi pluti pe o mare liniştită… nu mai gândiţi deloc, aproape nici nu mai simţiţi ceva… în acest caz nu riscaţi nimic, fiindcă sufletul vostru se află acolo, viu, vibrant, pentru a se impregna de elementele cele mai pure, cele mai luminoase. Iar atunci când veţi dori să vă reluaţi treburile zilnice, simţiţi că aceste elemente spirituale restabilesc şi armonizează totul în voi. Dorinţa voastră de a lucra, de a-i ajuta pe alţii, de a-i iubi, creşte, şi aceasta nu este o senzaţie înşelătoare. Iată cât este de simplu, cât este de clar.

Articol V. Cap. 5 – Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători?

Mulţi oameni îşi închipuie că spiritualitatea constă de cele mai

multe ori în a citi câteva cărţi de ocultism, a asista la câteva şedinţe de spiritism şi a consulta clarvăzători pentru ca aceştia să le arate viitorul sau vieţile anterioare! Ah, pe clarvăzători îi vor găsi desigur, lumea este plină de ei! Există mii şi mii care îşi spun mediumi, clarvăzători foarte lucizi şi care îşi fac publicitate în ziare pentru horoscopurile, talismanele şi bijuteriile lor ce vă vor aduce totul, fericirea, bogăţia, iubirea, norocul. Eu cred că există într-adevăr câţiva mari clarvăzători în lume, dar să nu-mi vorbiţi de majoritate!

Nimeni nu crede mai mult ca mine în clarvedere şi sunt fericit că ştiinţa oficială începe să admită că pe pământ există creaturi care posedă capacităţi de percepţie extrasenzorială şi să le studieze. În realitate, pentru mine problema nu constă în a mă îndoi sau a crede, ci de a găsi cele mai bune metode de lucru pentru a avansa în viaţa spirituală… Cele mai bune, adică cele mai puţin periculoase, cele mai eficace, poate cele mai lungi ca durată, dar cele mai trainice. Din nefericire, oamenii sunt grăbiţi, ei nu au răbdarea, nici încrederea de a se angaja pe o cale luminoasă, mai lentă, dar mai sigură. Ei sunt grăbiţi, doresc să devină clarvăzători, aşa cum devii manichiuristă sau pedichiuristă, şi imediat ce obţin un mic rezultat, fac un zgomot atât de mare pentru a atrage clienţii şi induc astfel mulţi oameni în eroare, profitând de faptul că mulţimea nu are discernământ şi înghite orice.

Mulţi bărbaţi şi femei s-au hotărât să exerseze profesiunea de clarvăzător, de medium, fiindcă nu sunt în stare să facă altceva! Am cunoscut mulţi dintre aceştia. Ani de zile i-am văzut încercând o disciplină, apoi alta, dar nimic nu mergea; şi într-o zi am auzit că au devenit clarvăzători, ghicitori în cărţi, radiesteziști… Am rămas stupefiat. Ei trăiesc la întâmplare, nu au nicio meserie şi sunt clarvăzători! Se declară clarvăzători sub pretextul că au dat uneori unul sau două răspunsuri corecte sau au avut câteva vise premonitorii. Există mulţi dintre aceştia! Eu nu spun că nu posedă câteva facultăţi şi unele calităţi psihice, puţină intuiţie, puţină sensibilitate faţă de lumea invizibilă, dar au mai ales multă abilitate şi tupeu. Ei au înţeles că oamenii au nevoie să fie liniştiţi, flataţi, şi atunci le spun ceea ce ei doresc să audă.

Uneori, ei nu văd chiar nimic, dar pentru a nu îi dezamăgi pe aceia care vin să îi consulte, pentru a nu îşi pierde prestigiul, sau pur şi simplu pentru a nu pierde bani, dau răspunsuri vagi, încercând să nu

se compromită. Nu există prea mulţi clarvăzători cinstiţi care să vă spună direct: „Scuzaţi-mă, dar astăzi nu vă pot spune nimic, nu văd nimic, reveniţi altă dată”. Nu, nu, ei se prefac. Bineînţeles, oamenii se îndoiesc puţin la început de ceea ce li se spune. Dar le face atât de multă plăcere să audă spunându-li-se că în sfârşit vor găsi bărbatul sau femeia vieţii lor, că vor primi o moştenire sau că îşi vor satisface toate ambiţiile! Iar dacă aceste lucruri nu se întâmplă, nu-i nimic, ei continuă mereu să spere… În timp ce, pe acela care îi previne că vor avea de înfruntat greutăţi, încercări, nu mai doresc să îl consulte, chiar dacă acele lucruri se împlinesc: au impresia că acel clarvăzător nu este benefic pentru ei şi se întorc la cel care le prevesteşte numai succese. Dacă minunatele prevestiri nu se împlinesc, ei revin pentru a întreba ce s-a întâmplat. „Pur şi simplu întârzie din cauza unei anumite poziţii a astrelor”, spune clarvăzătorul, şi pentru a-i linişti adaugă „dar se va împlini, aveţi răbdare”… Şi iată că apare din nou speranţa, din nou bucuria.

Ei da, aşa se întâmplă… Atunci, cine este vinovat? Desigur, mai întâi aceia care se duc să îi consulte pe clarvăzători. Din moment ce simt nevoia să asculte poveşti, vor găsi întotdeauna persoane foarte bune, foarte caritabile, care îşi vor face o plăcere din a face acest lucru. Cât despre aşa zişii clarvăzători care pretind că îi sfătuiesc pe ceilalţi, că le răspund la întrebări despre trecut, prezent şi viitor şi că le rezolvă problemele, cum de nu simt că riscă să îi facă pe oameni să se rătăcească?… Ce responsabilitate! Şi de ce fac aceste lucruri? Pentru bani? Pentru prestigiu?… Ei bine, ei trebuie să ştie că lumea invizibilă nu este mulţumită să fie folosită astfel şi că ea îi va pedepsi.

Eu vă repet, nu neg că anumite persoane au un har, bineînţeles, dar acest har nu le pune la adăpost de slăbiciuni, şi nu le protejează împotriva entităţilor întunecate care vin să îi viziteze tocmai pe toţi aceia care nu ştiu să reziste tentaţiilor, poftelor nemăsurate. Poţi fi clarvăzător şi să te comporţi ca o persoană de morală îndoielnică. Aşa cum poţi fi poet, muzician sau filosof, şi să trăieşti aproape ca un animal. Unii posedă acest har al clarvederii pentru că într-o viaţă anterioară au făcut eforturile necesare pentru a-l obţine; iar acum se lasă conduşi de tendinţele lor inferioare, totul merge atunci împreună: slăbiciunile lor, viciile lor şi clarvederea. Până în momentul în care vor pierde acest har, aşa cum îl vor pierde şi pe acela de poet, muzician sau

filosof, toţi aceia care nu au ştiut să lucreze pentru a le conserva în sinea lor. De altfel, acest har al clarvăzătorilor nu poate fi remarcabil dacă ei nu posedă şi alte calităţi. Deci, fiţi atenţi dacă totuşi doriţi să consultaţi un clarvăzător, cel puţin să nu fie oricine.

Doresc acum să vă atrag atenţia asupra unui aspect: mulţi oameni îi consultă pe clarvăzători şi le pun întrebări la care ar putea găsi răspunsul ei înşişi, dacă ar face apel la inteligenţa lor, la raţiune şi la bunul simţ. Câte indicii nu au în faţa lor, sub ochii lor, dar nu le văd, nu le aud, şi pentru a fi luminaţi consultă clarvăzători, radiestezişti, ghicitori în cărţi. Dar la ce foloseşte faptul că Dumnezeu le-a dat ochi, urechi, un creier, dacă totuşi ei merg să îi consulte pe alţii?

De altfel, de ce merg să îi consulte pe alţii? Pentru a cunoaşte adevărul? Deloc: adesea este exact contrariul: îi întreabă pentru a fi încurajaţi să facă rău. De exemplu, câţi bărbaţi şi femei căsătoriţi care au chef să divorţeze pentru a trăi cu altcineva care le place mai mult, vor consulta o clarvăzătoare cu speranţa că aceasta le va spune: „Da, faceţi foarte bine, acolo vă aşteaptă fericirea”. De altfel, este ceea ce le spune adesea aşa-zisa clarvăzătoare, în timp ce, dacă ar consulta o altă clarvăzătoare, de această dată adevărată, singura care vede într-adevăr clar natura lor superioară, ar putea să o audă spunând: „Dragul meu, fii atent, este grav să părăseşti o familie, ai datorii faţă de ea. Gândeşte-te bine, într-o zi poate vei regreta”. Dar ei nu au nicio dorinţă de a asculta această voce interioară, o preferă pe cea a oricărei persoane străine cu condiţia ca aceasta să îi încurajeze pentru a-şi satisface dorinţele.

Unii vor spune: „Dar avem nevoie să consultăm clarvăzători pentru a ne cunoaşte viitorul, pentru că nu ştim niciodată ce ne poate rezerva viitorul şi suntem îngrijoraţi, aceasta ne preocupă”. De acord, dar pentru a vă cunoaşte viitorul nu aveţi nevoie de clarvăzători. Este atât de uşor să îţi cunoşti viitorul! Evident, nu în ceea ce priveşte profesia, căsătoria, câştigurile şi pierderile de bani care nu sunt de altfel lucrurile cele mai importante. Esenţialul este să aflaţi dacă înaintaţi pe drumul evoluţiei, dacă veţi fi liberi, fericiţi, în lumină şi pace sau nu, da, acest lucru este foarte uşor de aflat şi vă voi arăta cum.

Dacă aveţi o iubire irezistibilă pentru tot ceea ce este mare, nobil, drept, frumos, dacă lucraţi din toată inima, cu toate gândurile, cu întreaga voinţă pentru a fi atinge şi realiza, viitorul vă este trasat: veţi

trăi într-o zi în condiţii ce corespund aspiraţiilor voastre, idealului vostru. Iată ceea ce este esenţial de ştiut despre viitorul vostru. Tot restul: posesiile, gloria, legătura cu un anume bărbat sau femeie, şi chiar sănătatea, sunt secundare pentru că sunt trecătoare, acestea vă pot fi date şi luate. Într-o zi nu veţi rămâne decât cu ceea ce corespunde cu adevărat aspiraţiilor sufletului şi spiritului vostru.

Dacă majoritatea oamenilor nu au decât un destin mediocru, înseamnă că nu ştiu să menţină în ei o orientare corectă: ei oscilează între lumină şi întuneric şi viitorul lor este mereu incert. Încercaţi de acum înainte să vă canalizaţi toate energiile şi să le orientaţi spre această lume luminoasă şi plină de armonie, de iubire: lumea divină. Chiar dacă din când în când mai apare câte o umbră, ea nu este de durată; în măsura în care vă menţineţi în spirit orientarea corectă, va veni o zi în care nu veţi mai devia, lată esenţialul, iar eu nu mă ocup decât de esenţial: pentru a afla restul, mergeţi să consultaţi pe cine vreţi, dar spuneţi-vă că nu veţi găsi niciodată esenţialul.

În orice caz trebuie să ştiţi că nu veţi obţine nimic din ceea ce nu aţi pregătit în prealabil. Da, este matematic. Dacă aveţi, de exemplu, literele a, b, e, combinaţiile pe care le puteţi face cu ele sunt limitate: ab, ac, ba, be, ca, ce. Deci, şase combinaţii, nu mai multe. Dacă aveţi o anumită calitate sau un anumit defect, un anumit talent sau o anumită lacună, situaţiile care vă vor apărea vor reflecta exact combinaţiile acestor elemente, este inutil să căutaţi sau să speraţi altceva.

De altfel aşa se explică şi problema graţiei divine. Aşa cum ea este prezentată în religia creştină, această problemă nu este deloc clară. Trăim cu impresia că, printr-un capriciu al Cerului, unii primesc graţia şi ceilalţi nu, ceea ce face să nu ştim niciodată de ce şi cum graţia îi poate atinge pe unii şi refuza pe alţii, iar aceasta a creat mari confuzii sau chiar sentimente de revoltă la creştini. În realitate, graţia îl atinge numai pe acela care o merită. Numai că această problemă nu poate fi cu adevărat înţeleasă decât în lumina reîncarnării, adică dacă admitem că fiecare fiinţă umană primeşte în această existenţă ceea ce merită după comportarea avută în existenţele anterioare. Aceluia care a făcut dovada în existenţele anterioare de rezistenţă, de noblețe, de iubire, de simţul sacrificiului, Cerul îi va acorda evident favoarea sa şi îi va conferi misiuni importante.

Deci, iată că destinul uman este guvernat de legi precise,

matematice. Acest lucru trebuie înţeles: viitorul vostru depinde de orientarea pe care o daţi acum vieţii voastre. La fel, ceea ce sunteţi voi în prezent este rezultatul a ceea aţi făcut în trecut. De aceea nu este nici atât de folositor să consultaţi clarvăzători pentru a vă cunoaşte existenţele voastre anterioare, fiindcă ce aţi spera să aflaţi?… Unele persoane au venit să îmi spună ce le-au spus unii clarvăzători despre trecutul lor şi am rămas stupefiat! Despre un bărbat, sensibil, amabil, milos, care niciodată nu ar face rău nici unei muşte, am aflat că ar fi fost Napoleon. Oh, la, la, ce transformare rapidă! Iar un altul, foarte limitat intelectual, a fost Shakespeare… Sunt de acord, dar mi se pare puţin neverosimil. De altfel, dacă aţi cunoaşte toate persoanele care s-au prezentat la mine drept reîncarnări ale sfinţilor, sfintelor, geniilor, regilor, reginelor, faraonilor, Iniţiaţilor! Şi mie clarvăzătorii mi-au făcut revelaţii. Nu vă voi spune ceea ce au descoperit despre mine, dar unii au ajuns până la a afla cine mi-a fost soţie, mamă sau fiice într-o altă viaţă. Ceea ce este extraordinar, este că astăzi nu am nicio afinitate faţă de acele persoane, am uitat totul! Deseori îmi pun întrebarea: de ce nu reuşesc să îi recunosc pe ai mei? Am afinităţi cu persoane despre care nu mi s-a spus niciodată că mi-ar fi fost părinţi sau copii, şi iată că dintr-odată, mi se prezintă alţii spunându-mi-se că mi-au fost fii şi fiice, soţia mea, mama mea…

Nici în acest caz nu spun că ar fi bine să nu credeţi nimic, nu, deseori există un sâmbure de adevăr. Când o fiinţă este sensibilă şi dezvoltată psihic, ea captează anumite mesaje din invizibil, dar adesea se strecoară greşeli faţă de ceea ce crede că a captat şi atunci vă povesteşte un amestec foarte încurcat de adevăr şi de fals. Pentru a afla ce să reţineţi, ar trebui să puteţi verifica. Dar oare toate acestea sunt cu adevărat folositoare? La ce vă poate servi revelarea trecutului vostru? Dacă ar fi fost cu adevărat de dorit, eu aş fi fost primul să o facă. Or, tocmai că nu o fac. Evident, vă puteţi gândi că nu sunt capabil, că îmi lipsesc aceste calităţi pe care alţii le posedă la perfecţie. Ei bine, credeţi ce vreţi…

În orice caz, nu este nici psihologic, nici pedagogic să le vorbeşti oamenilor despre reîncarnările lor. Bineînţeles, în evoluţia voastră va veni momentul în care vă veţi putea ocupa de aceasta, dar va trebui să fiţi mai evoluaţi şi mai stăpâni pe voi înşivă. Imaginaţi-vă că vi se revelează că cineva v-a fost cel mai mare duşman în trecut, că v-a

asasinat. Dacă sunteţi slab, dacă nu vă stăpâniţi, ce se va întâmpla?… Deci sunt revelaţii periculoase, ele riscă să vă tulbure şi să trezească în voi anumite sentimente care vă împiedică evoluţia. De ce Divinitatea le-ar ascunde oamenilor cunoaşterea încarnărilor lor, dacă acest lucru este atât de important? Dacă i-a făcut să uite acest lucru, trebuie să existe un motiv, nu?… Pur şi simplu pentru a evita noi rătăciri.

Atât timp cât nu vă îndoiţi de răul pe care vi l-a făcut o persoană sau alta, o suportaţi, o ajutaţi. Dacă aţi şti, cum v-aţi purta? Imaginaţi-vă un tată şi o mamă care ar afla că odraslele lor le-au fost cei mai mari duşmani într-o altă viaţă, ce complicaţie! Este mai bine să nu ştie şi astfel ei îi iubesc, îi cresc şi, achitându-se faţă de ei, îşi plătesc karma. Divinitatea a dorit să lase oamenii în necunoaşterea anumitor situaţii pentru ca ei să se poată achita mai bine de datoriile ce le au unii faţă de ceilalţi. Bineînţeles, unei fiinţe foarte evoluate, foarte stăpână pe ea însăşi, îi poţi revela totul fără vreun pericol, dar asemenea fiinţe sunt rare.

Atunci, eu vă sfătuiesc să vă lăsaţi reîncarnările în pace, revelaţiile lor nu vă vor aduce nimic. Mai ales dacă trebuie să vi se spună că aţi fost un anume sfânt, un anumit prinţ sau Iniţiat, aşa cum procedează unii care dorind să vă aibă la cheremul lor, obţinând astfel ajutorul sau banii voştri, vă inventează încarnări atât de măreţe încât vă orbesc… şi vă îmbrobodesc! Da, aşa se îmbrobodesc oamenii! Când le povestim asemenea istorii, o facem nu pentru binele lor, ci pentru a-i subjuga. Dacă doriţi cu adevărat să le faceţi bine fiinţelor, ar fi mai bine să le revelaţi lacunele, slăbiciunile, decât să le ameţiţi cu trecutul lor glorios… mai ales dacă nu este adevărat! Şi chiar dacă este adevărat, esenţial este ceea ce sunt acum, şi nu ceea ce au fost în trecut. De ce să ne delectăm mereu cu trecutul? Prezentul este important, şi în prezent există întotdeauna nişte lacune de îndreptat, câteva slăbiciuni de corectat.

Bineînţeles, oamenilor nu le place să li se vorbească despre slăbiciunile lor, eu ştiu acest lucru, dar este un motiv în plus pentru a avea curajul să o facem: acest lucru arată că suntem dezinteresaţi. Este ceea ce face un adevărat Iniţiat, un adevărat Maestru. Cu riscul de a vă pierde prietenia, vă scutură şi vă spune lucruri neplăcute pentru a vă ajuta să nu vă pierdeţi, el dovedeşte că vă este prieten, adevăratul vostru prieten. Şi dacă în acel moment nu înţelegeţi, vă supăraţi şi îl

părăsiţi… este foarte bine! Ce poate face un Maestru cu un prost care nu cere decât complimente şi laude? Pentru a vedea cu cine are de-a face, un Maestru va începe prin a vă vorbi despre slăbiciunile voastre, şi apoi, când va vedea cum reacţionaţi, cum înţelegeţi, va hotărî dacă trebuie să vă reveleze minuni despre trecutul sau despre viitorul vostru.

Articol VI. Cap. 6 – Iubiţi şi ochii vi se vor deschide

Deseori am întrebat unele persoane de ce doresc atât de mult să îşi dezvolte clarvederea. Ele mi-au răspuns: „Pentru a-i ajuta pe toţi aceia care au probleme, care suferă… Datorită clarvederii, îi putem avertiza, le putem da sfaturi.”… Ei bine, nu, nu îi ajutăm pe oameni „văzând” ce probleme au sau avertizându-i de pericolele care îi ameninţă.

Cum bine ştiţi, nu putem împiedica mereu împlinirea unor evenimente numai fiindcă le vedem că se apropie. Apoi, eu v-am mai spus, în viaţa zilnică este mai bine adesea să nu vedem ce se întâmplă în mintea sau inima oamenilor. Da, nu îi putem ajuta dacă avem ochii prea deschişi, şi deseori este preferabil să nu vedem nimic. Ignoranţa ne face să îi mai iubim încă, să fim amabili cu ei şi să dorim să le facem bine.

Să nu credeţi nici că, asemenea multor mediumi, dacă simţiţi durerile sau necazurile oamenilor, veţi putea să le veniţi mai mult în ajutor. Pentru a-i înţelege şi a-i ajuta pe alţii, nu este necesar să resimţiţi şi să trăiţi exact ceea ce ei trăiesc. Este chiar preferabil să nu le trăiţi, fiindcă aceasta este o formă de simpatie ce vă menţine adesea în planul astral. Este mai bine să încercaţi să vă ridicaţi până la planul mental pentru a judeca, a raţiona. Dacă sunteţi suficient de atenţi, dacă ştiţi să ascultaţi, să observaţi persoanele plecând de la câteva trăsături ale lor, este posibil ca, exersându-vă, să ghiciţi ceea ce ele sunt, ce simt, ce gândesc, de ce au nevoie, fără să fiţi voi înşivă afectaţi. Anumite fiinţe posedă o acuitate psihologică care este o formă de clarvedere. Atunci când te mulţumeşti să simţi fără să înţelegi şi să cunoşti, nu numai că devii vulnerabil, dar nu poţi fi cu adevărat folositor celorlalţi.

Eu v-aş spune că adevărata clarvedere asupra fiinţelor provine de la capacitatea de a uita puţin de sine. Cel mai sigur mijloc de a deveni sau a rămâne orb este acela de a te considera buricul pământului făcând ca totul să conveargă spre tine, spre interesele,

satisfacţiile personale ca şi când nimic altceva nu ar mai exista.

Multe probleme şi chiar tragedii ar putea fi evitate în familii, dacă ar fi existat aici mai puţin egoism. De exemplu, un soţ complet acaparat de satisfacerea ambiţiilor profesionale sau politice, îşi petrece timpul departe de casă, în călătorii, în întâlniri. Atunci când ajunge acasă, obosit, preocupat, îşi îmbrăţişează distrat soţia şi nu o întreabă nici măcar ce mai face, ce griji are sau ce doreşte. Atât de preocupat de propriile afaceri, el nu vede că ea este pe cale să se schimbe fiind deopotrivă de obosită, de plictisită, dorindu-şi un alt mod de viaţă. Şi atunci când ajunge acasă într-o seară, descoperă cu stupefacţie că soţia sa a plecat şi nu înţelege de ce. Ce va face atunci acest soţ orb? Va merge să consulte o clarvăzătoare ca să vadă dacă soţia va reveni! El putea vedea tot ce risca să se întâmple, dar nu a văzut nimic, iar acum o clarvăzătoare trebuie să vadă în locul lui!

În alte cazuri, tatăl şi mama, ocupaţi cu problemele lor, nu observă deloc ceea ce se petrece cu copiii lor, până în ziua când descoperă înspăimântaţi că, în loc să meargă la şcoală, aceştia colindă pe străzi sau la filme, fură sau se droghează… Dacă ar fi fost mai puţin egoişti, ar h simţit pericolele ce le ameninţau copiii.

Desigur, ascultându-mă spunând că, pentru a deveni clarvăzător, trebuie să te ocupi de alţii, sunteţi dezamăgiţi, sperând altceva. Ei bine nu, metoda pe care v-o dau aici este cea mai bună, cea care vă poate fi cu adevărat folositoare: aceea de a-i asculta pe ceilalţi, de a-i înţelege, de a-i respecta şi chiar de a-i iubi, dacă puteţi. În acest fel deveniţi cu adevărat ageri, intuitivi.

Atunci când un copil este foarte mic, el nu are alte preocupări decât să se hrănească, să atingă şi să-şi însuşească obiectele înconjurătoare, să atragă atenţia asupra sa şi, de îndată ce nu obţine ceea ce doreşte, el strigă, plânge, bate din picioare. Copilul este un mic monstru de egoism. Da, dar la această vârstă este normal, este natural. Adulţii, tatăl, mama înţeleg că nu îi pot cere altceva. Dar dacă se comportă la fel atunci când este mai mare, va fi certat, primeşte chiar câteva palme, fiindcă trebuie să se schimbe şi să înceteze să se mai gândească numai la sine. Mai târziu va simţi nevoia de a forma un cuplu, de a avea copii… De ce Inteligenţa Cosmică a aranjat astfel lucrurile? Pentru a-i face pe oameni să se ocupe de alte fiinţe decât ei înşişi, începând cu soţul, cu soţia, şi mai întâi cu copiii. Dar oare câţi au

înţeles lecţia pe care vrea să le-o dea Inteligenţa Cosmică? câţi sunt capabili să uite cu adevărat de ei înşişi pentru a se gândi măcar numai la familia lor?

Cât despre aceia care au reuşit, trebuie să ştie că acest cerc al familiei nu este un scop de atins. Scopul constă în a te gândi la colectivitate. Desigur, cercul familial este începutul colectivităţii: familia îl ajută pe individ să iasă din sine; dar, la rândul ei, nu trebuie să-l limiteze, să-l acapareze în întregime. Fiecare individ trebuie să meargă mai departe, să aibă o viziunea mai largă şi să încerce să se gândească la marea familie a omenirii. La fel cum îşi iubeşte propria familie, discipolul trebuie să se străduiască să iubească toate celelalte fiinţe ca şi cum ar face parte din acea familie. Atunci el simte cum se trezeşte o altă conştiinţă, o altă viziune, el devine clarvăzător, un adevărat clarvăzător.

Omul obţine adevărata clarvedere numai atunci când inima sa începe să iubească. Da, adevărata clarvedere, adevăraţii ochi se află în inimă; şi în intelect, dar mai mult în inimă. Ce vedeţi la persoana iubită? Lucruri pe care de obicei nimeni nu le vede. Se spune că iubirea te face orb. Nu, iubirea deschide ochii. Bărbatul care iubeşte o femeie o consideră asemănătoare cu o divinitate… şi să nu îi spuneţi cumva că se înşală! De altfel, oare ele se înşală într-adevăr? în aparenţă, da. Dar în realitate dacă cineva pare că exagerează în privinţa frumuseţii fiinţei iubite, înseamnă că el o vede aşa cum Dumnezeu a creat-o la origine, sau aşa cum v a fi la sfârşitul evoluţiei sale, când va reveni în sânul Divinităţii.

Nu s-a înţeles încă bine puterea măreaţă a iubirii: iubirea este aceea care deschide ochii. Dacă cineva doreşte să devină clarvăzător, trebuie să înceapă cu iubirea. Trebuie să strige asemenea orbilor din Evanghelii: „Fie-ţi milă de noi, Doamne!” Iar într-o bună zi lumina cosmică va veni şi va întreba: „Ce vrei să fac pentru tine?

— Să-mi deschizi ochii!

— Bine”. Iar ochii vi se vor deschide.

Articol VII. Cap. 7 – Mesajele cerului

Mulţi oameni se plâng: „Eu mă rog, cer ajutorul Cerului, dar nu primesc niciun răspuns, Cerul nu mă aude, nu mă ascultă”. Nu, deloc, ei înşişi nu ştiu să asculte răspunsurile.

Trebuie să ştim că în organismul nostru psihic se produc

aceleaşi fenomene ca în organismul nostru fizic. Acela care respiră un aer viciat, care se hrăneşte cu o mâncare stricată, introduce în organismul său impurităţi pe care acesta nu ajunge să le elimine, iar schimburile nu se mai fac corect între corpul său fizic şi forţele naturii. În acelaşi fel, acela care nu-şi controlează niciodată gândurile, sentimentele şi faptele, introduce impurităţi în organismul său psihic iar aceste impurităţi formează un ecran opac între el şi lumea divină; evident, în acel moment, comunicaţiile sunt întrerupte.

Lumea divină răspunde la întrebările noastre, ne trimite mereu mesaje, dar trebuie să ne pregătim să le primim, iar a ne pregăti înseamnă să ne ameliorăm modul de viaţă lucrând asupra gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre pentru a le purifica. Câte persoane care-şi închipuiau că au auzit vocea Cerului au căzut pradă celor mai mari rătăciri! Fiindcă vocea Cerului a trecut prin prisma deformată a naturii lor inferioare. Am întâlnit atâtea cazuri în viaţa mea! Cazuri cu adevărat îngrozitoare: persoane care au venit să îmi spună sau să îmi ceară din partea Cerului lucruri complet lipsite de sens. Şi mi-a fost imposibil să le scot aceste idei din cap: Cerul le trimitea, iar eu trebuia să ascult ordinele Cerului pe care ele mi le transmiteau. Desigur, cum eu nu ascultam deloc, ele se încăpăţânau până aproape chiar să-şi piardă minţile. Eram trist să le văd astfel, dar ce era de făcut? Pentru alţii era mai puţin grav, vocile Cerului nu cereau nimic extravagant iar eu surâdeam lăsându-le impresia că îi credeam.

Eu v-am spus deja, regiunea inferioară a lunii este o regiune fumurie, cea a iluziilor, a rătăcirilor. Or, tocmai cu această regiune inferioară a lui Iesod sunt în legătură un mare număr de aşa zişi mediumi, vindecători, radiestezişti, clarvăzători etc. Eu nu spun că aceştia nu posedă nicio capacitate, dar ceea ce critic la majoritatea lor, este pretenţia lor. Imediat ce-şi descoperă cel mai mic har în acest domeniu, în loc să-şi spună că trebuie să lucreze pentru a dezvolta această înzestrare, ei aleargă în stânga şi în dreapta pentru a face previziuni şi a transmite mesajele Cerului. Unii dau chiar data sfârşitului lumii şi îi avertizează pe conducătorii statelor!

Îmi veţi spune: „Dar de ce nu credeţi că unele fiinţe primesc cu adevărat mesaje de la Domnul? Ba da, eu cred, numai că atunci când compar toate aceste mesaje adresate, se pare, de Dumnezeu însuşi, sunt obligat să constat cât sunt de contradictorii. Sunt de acord că ele

vin de la Dumnezeu însuşi, numai că există mai degrabă impresia că ele vin de la mai multe divinităţi şi, după cum ştiţi, există atâtea entităţi în planul astral care doresc să joace acest rol! Fiinţa care nu are discernământ este pierdută, ea cade în capcana lor. Dacă ar fi fost Dumnezeu însuşi care vorbea prin gura acestor mesageri, mesajele ar fi avut măcar acelaşi conţinut, acelaşi stil, aceeaşi înţelepciune, ar fi dat acelaşi gen de sfaturi. Dar iată că unora Domnul le adresează cuvinte măreţe, sublime, iar altora El le povesteşte nişte istorioare puerile, ridicole sau chiar lipsite de sens… şi ne este ruşine pentru El!

Toţi aceşti profeţi, mediumi, vindecători şi mesageri ai Cerului ar fi mai bine inspiraţi dacă ar începe să se instruiască puţin pentru a primi mai bine mesajele şi a avea un mai mare discernământ, înainte de a vorbi sau acţiona în numele Domnului, ar trebui să verifice de unde vine vocea care le vorbeşte. Înainte de a dori să îi instruiască sau să îi vindece pe alţii, este de preferat să te instruieşti pe tine însuţi, fiindcă dacă nu ai studiat cum trebuie, este foarte uşor să cazi în plasa iluziilor şi să faci greşeli. Chiar şi cursurile ştiinţei oficiale sunt absolut necesare în anumite cazuri. De exemplu, cursurile de medicină. Fiindcă este foarte periculos să începi să vindeci oamenii, crezând că ai primit dintr-odată un har de vindecător. Desigur, există fiinţe care, datorită practicării unor anumite virtuţi şi a unei iubiri imense pentru oameni, au dobândit un magnetism ce le permite să acţioneze benefic asupra stării lor fizice, dar acestea sunt rare. Acela care doreşte cu adevărat să îi vindece pe oameni trebuie să înceapă prin a urma studii de medicină, altminteri riscă să îi îmbolnăvească şi mai mult pe aceştia. Eu nu vreau să spun desigur că medicina oficială este ideală, deoarece în cercetările sale, ea nu depăşeşte adesea corpul fizic, dar cunoştinţele pe care le oferă sunt indispensabile. Dacă doriţi apoi să mergeţi mai departe şi să vă orientaţi cercetările în alte domenii mai subtile, mai spirituale, este foarte bine, dar să nu începeţi să vindecaţi oamenii fără vreun studiu sau o cercetare prealabile. Iar vocile care îi împing pe unii în acest sens nu vin deloc de la Cer.

Diferitele discipline prescrise de religiile întregii lumi (izolare, post, abluţiuni, rugăciune) au ca rol pregătirea fiinţelor pentru a primi în bune condiţii curenţii şi mesajele Cerului. Desigur, în realitate nu actul de a posti sau a te izola este esenţial în sine. Esenţial este de a efectua o lucrare interioară de curăţare, de purificare: a-ţi ameliora

gândurile, sentimentele şi faptele. Acela care nu s-a decis să îndeplinească această lucrare ar face mai bine să nu se ocupe de spiritualitate, altfel va deveni un pericol pentru sine însuşi şi pentru alţii. Atât timp cât nu te-ai eliberat de toate prejudecăţile, de toate ideile preconcepute, de toate tendinţele inferioare, nu există nimic mai rău decât să te consideri un mesager al Cerului, un instrument al Cerului. S-au văzut oameni care au devenit astfel călăii familiei lor sau chiar ai poporului lor. Numai acela care este cu adevărat pur şi dezinteresat poate pretinde că este un mesager al Cerului.

Totul în natură scoate în relief această lege: calea trebuie eliberată pentru ca viaţa să circule, pentru ca lumina să pătrundă, pentru ca aceşti curenţi celeşti să circule. De ce pietrele preţioase au atâta valoare? Fiindcă ele sunt transparente, fiindcă lasă lumina să treacă… Iar dacă natura a reuşit să lucreze atât de formidabil asupra unor materiale, afinându-le, purificându-le, colorându-le pentru a face din ele aceste minuni pe care le admirăm astăzi: cristalul, diamantul, safirul, smaraldul, topazul, rubinul, de ce fiinţa umană nu ar reuşi să facă aceeaşi lucrare în sinea sa? Ce sunt rugăciunea şi meditaţia? Activităţi datorită cărora omul ajunge să purifice şi să ilumineze totul în sine până în ziua în care va deveni ca o piatră preţioasă. Iar Dumnezeu, care apreciază pietrele preţioase, le va aşeza în coroana sa. Desigur, este simbolic, dar absolut adevărat. Câţi dintre voi se gândesc că au de îndeplinit această lucrare: să devină o piatră preţioasă? Nu foarte mulţi.

Să nu mai vorbim despre majoritatea oamenilor: pentru ei esenţialul constă în reuşita materială, în a trăi toate plăcerile, în a-şi satisface ambiţiile, iar purificarea este pe ultimul loc. Ei îşi petrec vremea înnegurându-se, murdărindu-se, iar apoi sunt uimiţi că se află în stări jalnice. Foarte simplu, fiindcă trăiesc o viaţă impură, şi nu ştiu să facă vreo diferenţă între ceea ce este pur şi impur. Şi totuşi, este primul lucru ce trebuie cunoscut înainte de a face o selecţie. Toată lumea face zilnic o selecţie, înlăturând în cazul hranei oasele, pielea, sâmburii sau o altă parte necomestibilă din alimente. Ei bine, trebuie învăţăm să o facem deopotrivă pentru această altă hrană care sunt gândurile şi sentimentele, astfel ca să eliminăm toate elementele de egoism, de agresivitate, de nedreptate. Iată sarcina cea mai importantă pentru discipol, şi din moment ce constituie sarcina cea mai importată,

trebuie să îi consacrăm zilnic mult timp. Restul nu are nicio importanţă comparativ cu problema selecţiei propriilor gânduri şi sentimente. Fiindcă toate activităţile vă vor fi pervertite atât timp cât această problemă nu a fost corect rezolvată.

Toţi aceia care nu lucrează cu adevărat să transforme modul lor de viaţă, care continuă să se lase atraşi de dorinţele lor inferioare, fără să facă nimic ca să le stăpânească, chiar dacă solicită Cerului să îi lumineze, răspunsul care îl vor primi va fi mincinos. Veţi replica că anumiţi clarvăzători care au un har real duc totuşi o viaţă dezordonată. Da, este adevărat, în alte încarnări au făcut cu siguranţă eforturile necesare pentru a dezvolta această calitate, şi chiar dacă acum s-au destins, ei o posedă încă, fiindcă nu poţi pierde de azi pe mâine o capacitate pe care ai dobândit-o după multă muncă; dar dacă nu se vor îndrepta, ei o vor pierde. Acest lucru este adevărat şi pentru celelalte înzestrări sau calităţi. Dacă doriţi să le păstraţi, nu trebuie să trăiţi oricum.

Cerul ne vorbeşte zilnic, ne trimite mesaje, dar aceste mesaje, care sosesc dintr-un spaţiu în care materia este extrem de subtilă, trebuie să străbată toate straturile impure pe care le-am acumulat în jurul nostru, şi ele suferă deformări. Luaţi un băţ, introduceţi-l într-un vas cu apă cu pereţi transparenţi şi observaţi: exact în locul în care pătrunde în apă, băţul pare frânt. Diferenţa de densitate dintre aer şi apă este cea care produce acest efect de deformare. La fel se întâmplă şi în planul psihic: cu cât lucrurile trebuie să coboare într-o materie densă, cu atât mai mult ele vor fi deformate. Pentru a le cunoaşte aşa cum sunt în realitate, trebuie să te poţi ridica cu ajutorul gândului până la lumea subtilă din care ele au provenit. O minte greoaie nu poate primi adevărurile sublime ale Cerului.

Străduiţi-vă deci să vă purificaţi, să vă curăţaţi, să vă înnobilaţi: în acel moment, şi numai în acel moment, veţi primi răspunsuri clare, limpezi, adevărate din partea Cerului. Altminteri, există atâtea riscuri de erori încât este mai bine să nu ascultaţi ceea ce primiţi. Chiar dacă lumea contemporană a aşezat intelectul, planul fizic, materia pe primul loc, multe fiinţe posedă în realitate o anumită înzestrare mediumnică, o anumită clarvedere, şi este adevărat că ele captează elemente din lumea invizibilă; dar acestea sunt elemente foarte amestecate în care este mai bine să nu te încrezi. Numai puritatea, nobleţea, armonia pe

care un medium le emană îi pot confirma acestuia autenticitatea.

Articol VIII. Cap. 8 – Lumina vizibilă şi lumina invizibilă: svetlina şi videlina

Atunci când citim cartea Facerea, descoperim că primul eveniment al creaţiei a fost apariţia luminii. În prima zi Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!" Lumina a fost deci întâia suflare pe care Domnul a scos-o din haos. În a doua zi Dumnezeu a separat apele din înalt de apele de jos. În a treia zi, El a adunat apele într-un singur loc pentru a face loc pământului, astfel ca acesta să dea seminţe. Iar în a patra zi a creat soarele, luna şi stelele… Dar care este atunci lumina creată în prima zi, dacă soarele nu exista încă? Era lumina primordială care nu este cea a soarelui pe care îl vedem şi datorită căreia avem şi noi posibilitatea de a vedea.

Există deci în realitate două feluri de lumină: lumina vizibilă şi lumina invizibilă care este chintesenţa creaţiei. Unele limbi dau de altfel acestor două feluri de lumină o denumire diferită. De exemplu, în limba bulgară, există două cuvinte: „svetlina" şi „videlina". Cuvântul „svetlina" defineşte lumina fizică şi este format pe rădăcina verbului care înseamnă a străluci. Cuvântul „videlina" denumeşte lumina spirituală şi este format pe rădăcina verbului care înseamnă a vedea. Fiindcă numai lumina spirituală ne poate oferi adevărata viziune. Şi fiindcă lumea a fost creată prin ea, ea este aceea care ne descoperă secretele creaţiei.

În a patra zi, în momentul în care Dumnezeu a creat soarele, luna şi stelele, a apărut deci svetlina care nu este decât o manifestare mai materială a lui videlina. Iar soarele, care nu este în realitate o minge de foc aşa cum ne închipuim, ci o entitate vie, o creatură dotată cu conştiinţă, primeşte această lumină subtilă, invizibilă, videlina, şi o transformă în lumină vizibilă, svetlina, datorită căreia el luminează universul. Videlina este aceea care, materializându-se, produce svetlina, lumina fizică.

Cum această lumină, videlina, este chiar materia creaţiei, ea este difuzată peste tot de-a lungul spaţiului şi pătrunde în orice lucru. Omul nu o vede încă, nu o simte fiindcă nu este încă destul de dezvoltat spiritual pentru a percepe o realitate atât de subtilă, dar concentrându-se adesea asupra acestei lumini, meditând asupra ei, el îşi poate afina într-atât percepţiile încât nu numai că începe să o simtă,

dar o atrage la el şi încet-încet ea îi impregnează întreaga fiinţă.

Hristos a spus: „Eu sunt lumina lumii". Lumina lumii este soarele. Dar Hristos este mai mult decât soarele, şi în acest caz trebuie să înţelegem că, dincolo de lumina vizibilă a soarelui fizic, există o altă lumină care este adevărata lumină a soarelui, spiritul soarelui: videlina. Despre această lumină vorbea Iisus şi cu ea se identifica. La fel cum lumina materială, svetlina, ne permite să vedem obiectele din planul fizic cu ochii noştri fizici, lumina interioară, lumina lui Hristos, videlina, ne dă acces la lumea divină. Trebuie să învăţăm ce reprezintă această lumină, cum să trăim cu ea, în ea, să lucrăm zilnic ca să îi simţim infimele particule şi să le condensăm în noi, până în momentul în care vom fi capabili să le proiectăm ca pe nişte raze asupra obiectelor şi fiinţelor lumii invizibile, care ne vor apărea atunci în realitatea lor sublimă.

La originea, la începutul oricărui lucru, se găseşte lumina. Iar lumina este Hristos, Spiritul solar. Spiritul lui Hristos se manifestă mai întâi în sefirotul Hohmah, prima slavă. El este Cuvântul despre care Ioan spune în Evanghelia sa că „nimic nu a fost făcut fără el". El se manifestă sub un alt aspect în sefirotul Tiferet, soarele. Tiferet îşi are deci rădăcinile în Hohmah unde străluceşte videlina, lumina divină.

Dimineaţa, atunci când mergeţi la răsăritul soarelui, gândiţi-vă că legându-vă de el, vă legaţi de spiritul său. Da, de spiritul soarelui care este spiritul lui Hristos, o emanaţie a lui Dumnezeu însuşi. Nu este îndeajuns să vă expuneţi la soare, să-l priviţi: pentru a intra cu adevărat în legătură cu chintesenţa luminii sale, trebuie ca spiritul vostru să se poată expune, să se lege de el, să fuzioneze cu el. În momentul în care vă cufundaţi în lumea luminii, câteva particule din această lumină pătrund în voi şi primiţi revelaţia splendorii divine.

Articol IX. Cap. 9 – Gradele superioare ale clarvederii

V-aţi gândit oare că, pentru a putea vedea tot ceea există în jurul nostru, trebuie ca razele luminoase să atingă obiectele sau fiinţele pentru a ni le face vizibile? Unii au numit soarele lampa universului pentru a exprima ideea că datorită lui lumea este luminată şi vedem tot ceea ce ne înconjoară. Iar atunci când nu putem fi luminaţi de soare, avem nevoie de o altă sursă de lumină: becuri electrice, lumânări, lanterne, faruri…

Obiectele nu sunt deci vizibile decât în măsura în care lumina

cade asupra lor şi le luminează, aceasta constituind atât o lege a lumii fizice cât şi a lumii spirituale. Dar în lumea spirituală nu există lămpi pe care să le putem aprinde aşa cum facem cu lampa de pe scară sau cu cea din camera noastră. Dacă dorim să vedem ceva aici, trebuie să proiectăm o lumină din noi înşine. Iată de ce foarte puţine fiinţe sunt capabile să vadă în planul spiritual: fiindcă ele aşteaptă ca obiectele să fie luminate. Ele însele nu ştiu să proiecteze acele raze care le vor permite să vadă. În realitate, toate obiectele din planurile astral, mental, cauzal etc emit lumină, dar radiaţia lor nu poate fi captată de ochii noştri fizici. Depinde deci de noi ca să ne dezvoltăm organele noastre subtile, să aprindem lămpile noastre interioare pentru a proiecta raze care, atingând suprafaţa obiectelor sau creaturilor, le vor face vizibile.

Există mai multe forme de viziune ce poartă diferite denumiri în funcţie de planurile la care se referă. La nivelul cel mai înalt se manifestă viziunea spiritului denumită intuiţie. Desigur, această viziune nu este materială, iar adesea omul nu conştientizează faptul că vede. Dar în realitate, el vede. Atunci când primeşte deodată revelaţia unui adevăr superior, divin, înseamnă că a reuşit să proiecteze foarte departe, foarte sus, din el însuşi raze care îl fac să vadă în univers legi, corespondenţe, o structură. Lumina spiritului este aceea care face să strălucească realitatea divină şi permite să fie înţeleasă.

La un alt nivel, viziunea se numeşte senzaţie, deoarece senzaţia vine deopotrivă de la un fel de radiaţie pe care o proiectaţi asupra obiectelor sau a creaturilor. Din moment ce le simţiţi, vibraţi la unison cu ele, conştientizaţi existenţa, prezenţa lor, şi este ca şi cum le-aţi vedea.

În sfârşit, există o a treia formă de viziune care constă în a sesiza, în planul eteric, în planul astral, existenţa licăririlor, a culorilor, a obiectelor, a entităţilor care se deplasează. Dar, aceia care au aceste viziuni nu înţeleg în general ceea ce văd, nu ştiu să interpreteze, ei trebuie ajutaţi, sau dacă interpretează, adesea fac greşeli. Deci, acest talent de prezicător nu foloseşte prea mult, deseori el oprind fiinţele din evoluţia lor.

Există deci grade şi grade ale viziunii. Gradul cel mai înalt este intuiţia, care este totodată o înţelegere şi o senzaţie a lumii divine. De aici trebuie început şi apoi, înarmaţi cu această înţelegere şi cu această

senzaţie superioare, să coborâm până la viziunea planurilor eteric şi astral pentru a le străbate şi a le studia.

În realitate, putem spune că există două şcoli: una care învaţă dezvoltarea clarvederii începând cu planurile inferioare pentru a ajunge progresiv până ia viziunea celestă, şi o alta care învaţă să te îndrepţi mai întâi către Cauza Primordială, Sursa vieţii, Dumnezeu însuşi, pentru a coborî apoi spre materie. După părerea mea, este de preferat această metodă: ea comportă mai puţine pericole deoarece, atunci când gândul şi inima voastră sunt concentrate asupra Domnului, El este acela care vă permite să cunoaşteţi toate regiunile universului şi să lucraţi acolo fără riscuri. Şi chiar dacă doriţi să cunoaşteţi Infernul şi spiritele care locuiesc aici, Dumnezeu însuşi vi le va arăta sub protecţia sa.

Veţi spune. „Dar de ce ne vorbiţi despre cunoaşterea Infernului?" Pentru a ajunge în vârful evoluţiei, marii Iniţiaţi sunt obligaţi să coboare până în Infern. Dacă evită Infernul de frica a ceea ce îi ameninţă, ei au lacune, nu posedă cunoaşterea totală a creaţiei. Desigur, înainte de a coborî, ei trebuie să fi dezvoltat anumite calităţi indispensabile: cunoaşterea, forţa, stăpânirea de sine… şi mai ales să posede o aură puternică care să îi ocrotească. Spiritele inferioare şi chiar demonii tremură în faţa Iniţiatului fiindcă simt că el posedă focul, fulgerul. De aceea stau la distanţă în timp ce el străbate aceste regiuni în care îi sunt revelate natura şi manifestările răului, legile kharmei şi pedepsele aplicate creaturilor care au încălcat regulile divine, Iisus însuşi a coborât în Infern unde a eliberat unele suflete.

Aceia care doresc să dezvolte clarvederea începând cu planurile inferioare folosesc adesea droguri pentru a excita anumiţi centri psihici şi este foarte periculos. Mai întâi, aceste droguri atacă sistemul nervos, şi apoi, creaturile care locuiesc în regiunile planurilor eteric şi astral nu doresc să fie văzute şi observate, fiind deseori foarte ostile acelora care îi deranjează. De aceea ele fac totul pentru a-i rătăci şi tulbura, pentru a-i obliga să se întoarcă înapoi. Mii de persoane cad victime astfel câtorva crâmpeie de cunoştinţe pe care le-au extras din cărţi. Aceia care caută să pătrundă în aceste regiuni fără să fi dezvoltat mijloace de apărare eficace precum lumina şi stăpânirea de sine, sunt expuşi nu numai unor puteri duşmănoase, dar sunt încetiniţi şi în evoluţia lor.

Un adevărat Iniţiat ştie că lucrând neobosit ca să se purifice, să dezvolte înţelepciunea, iubirea, stăpânirea de sine, va atinge într-o bună zi culmea. Iar de îndată ce a ajuns în vârf, materia fiinţei sale este atât de purificată încât ea se impregnează chiar din chintesenţa Sufletului Universal. Această chintesenţă unde totul se înregistrează îi oferă posibilitatea de a vedea şi simţi ceea ce doreşte să cunoască. Astfel, prin lucrarea sa, el a obţinut puterea dar deopotrivă şi clarvederea.

De altfel, se observă bine, clarvederea mediumurilor se limitează mereu mai mult sau mai puţin la planul astral, ea fiind incapabilă de a pătrunde misterele universului. Atunci când se cere unui medium să atingă regiuni foarte îndepărtate pentru a răspunde unor întrebări de ordin spiritual, cosmic, de multe ori el nu este capabil. Ei bine, o clarvedere ce nu poate servi la înălţarea fiinţei umane nu are nicio valoare pentru un adevărat spiritualist. De aceea el nu se opreşte deloc, şi parcurge aceste regiuni ale planului astral chiar cu ochii închişi.

Înţelegeţi-mă bine, fiindcă acestea sunt lucruri foarte serioase: înainte de a vă lansa în tot felul de experienţe psihice ce pot să fie foarte periculoase pentru voi, exersaţi-vă mai întâi stăpânirea de sine, supravegheaţi-vă dorinţele, aspiraţiile. În acel moment, sunteţi siguri că, chiar expuşi pericolelor, veţi şti să vă apăraţi. Dar dacă nu v-aţi exersat, veţi fi vulnerabili, nu vă va mai rămâne decât să strigaţi, să vă plângeţi peste tot de ceea ce vi s-a întâmplat. Primesc atâtea scrisori de la oameni care îmi povestesc că sunt urmăriţi de monştri, că trăiesc în Infern şi, evident, se întreabă cum li s-au întâmplat toate acestea. Şi totuşi este simplu: căutând să pătrundă în lumea astrală pentru motive „nu prea catolice”, curiozitatea, poftele nemăsurate, ei au atras entităţi care îi fac să trăiască cu adevărat în Infern. Fiindcă acesta este Infernul: lumea astrală inferioară.

Discipolul este învăţat la Şcoala Divină că trebuie să se preocupe mai întâi să posede rădăcini solide, fără de care va fi expus cutremurelor de pământ, tornadelor, cicloanelor. Or, adevăratele rădăcini ale omului se află în Cer, de aceea discipolul trebuie mai întâi să se lege de Creator, de lumina pură celestă, pentru a-şi fixa în profunzime rădăcinile sale în lumea divină. Astfel, atunci când va coborî pentru a explora alte regiuni, va avea un punct de sprijin atât de

solid, va fi legat atât de bine de Cer încât nicio forţă ostilă nu va fi capabilă să îl zdruncine. Da, esenţialul constă în a-ţi fixa profund propriile rădăcini în Cer.

Începeţi deci prin a vă dezvolta în lumea spiritului şi a sufletului, şi numai după aceea, veţi coborî în planul astral pentru a vedea spiritele naturii şi toate entităţile care lucrează aici. Atunci nu va mai exista vreun pericol, toţi aceia care nu doresc să fie văzuţi, cărora nu le place să fie observaţi, nu pot face nimic împotriva voastră: ei văd că sunteţi o putere, ceva formidabil şi atunci, nu numai că nu îndrăznesc să se măsoare cu voi, dar încep chiar să vă asculte şi, datorită ajutorului lor, veţi putea efectua mari lucrări spirituale.

Eu v-am spus deja, voi sunteţi aceia care, prin viaţa voastră spirituală, trebuie să proiectaţi lumina ce vă va permite să vedeţi obiecte şi creaturi din lumea invizibilă. Dacă această lumină este întunecată de gândurile şi sentimentele voastre inferioare, nu veţi vedea niciodată decât ceea ce corespunde acestor gânduri şi sentimente. Clarvederea este acordată fiecăruia în funcţie de gradul său de evoluţie, iar dacă vă împotmoliţi încă în regiunile inferioare ale planului astral, nu veţi întâlni decât entităţi care populează aceste regiuni, turme de animale care mişună, monştri care se sfâşie, animale sălbatice care se devorează, şi veţi suferi.

Nu trebuie să vă închipuiţi că, dacă un bărbat sau o femeie posedă calităţi mediumnice, poate avea acces la toate regiunile lumii invizibile. Nu, în clarvedere există grade ce corespund gradului de puritate pe care clarvăzătorul a reuşit să-l atingă: cu cât se purifică, cu atât mai mult el vede regiunile celeste. Iată de ce nu este de dorit să devii clarvăzător dacă nu eşti pur şi capabil să te stăpâneşti.

Dacă doriţi să intraţi în comunicare cu entităţile celeste, să vedeţi splendoarea divină, trebuie să vă purificaţi, să vă lărgiţi conştiinţa şi să lucraţi pentru cel mai înalt ideal: fraternitatea între oameni, împărăţia lui Dumnezeu. În acel moment, emanaţiile voastre vor deveni pure, vibraţiile voastre mai subtile, şi nu numai că spiritele luminoase vă vor lăsa să ajungeţi până la ele, dar vor veni să vă viziteze, fiindcă vor găsi în voi hrana lor.

Nu veţi dezvolta adevărata clarvedere decât ridicându-vă până pe culmea fiinţei voastre: Eul vostru Superior. În fiecare zi, gândiţi-vă că ajungeţi să vă ridicaţi până la el, că vă identificaţi cu el: rămâneţi

acolo în vârf, şi de acolo de sus cuprindeţi cu privirea universul… Cum Eul vostru Superior poate pătrunde peste tot, poate cunoaşte tot, multe lucruri pe care le-aţi întrezărit fără a le conştientiza vor ajunge încet-încet să coboare până în conştiinţa voastră, şi veţi fi uimiţi de tot ceea ce veţi capabili să descoperiţi şi să înţelegeţi dintr-odată.

Cea mai bună viziune este aceea oferită de ochii spiritului. Desigur, la început, nu veţi vedea nimic în aparenţă, nu veţi sesiza nimic, dar veţi pregăti calea adevăratei clarvederi.

Articol X. Cap. 10 – Ochiul spiritual

Multe necazuri ce li se întâmplă oamenilor provin din faptul că ochiul lor interior nu i-a prevenit de pericolele ce îi pândeau luând o anumită decizie, aventurându-se într-o anumită acţiune. Ei au pornit liniştiţi fără să observe nimic şi s-au aruncat direct în greutăţi. Dacă ar fi ştiut să-şi dezvolte ochiul interior, acesta i-ai fi avertizat, fiindcă acest ochi numit uneori al treilea ochi este ca un radar: el trimite unde care, întorcându-se, ne previn de obstacolele ce ni se arată în cale. Dar acest radar este adesea în pană fiindcă viaţa dezordonată pe care am dus-o se opune bunei sale funcţionări.

Este adevărat că există cazuri când acest ochi spiritual, chiar dezvoltat, nu ne previne: atunci când anumite evenimente sunt determinate dinainte de karmă, de cei Douăzeci şi patru de Bătrâni, şi care trebuie obligatoriu să se împlinească. Deci, chiar dacă le vedem sau le simţim venind, nu le putem evita. Dar altfel, dacă am ştiut în general să îi pregătim terenul, acest ochi spiritual are rolul de a ne ajuta, de a ne avertiza şi mai ales de a ne ghida. Da, dar cu condiţia să fie eliberat de toate straturile întunecoase, de toate acele materiale fluidice ce s-au depus pe el. Nu este vorbe despre elemente fizice, ci de emanaţii fluidice formate de persoana respectivă însăşi, prin modul ei de viaţă, ce s-au acumulat în jurul ei şi care o împiedică să vadă limpede, asemenea unui văl de ceaţă sau a unui nor de praf.

Numai puritatea ne permite să dezvoltăm intuiţia. De aceea, în învăţământul nostru, acordăm o atât de mare importanţă purităţii: a trăi o viaţă pură, a ne hrăni cu alimente pure, a respira un aer curat, a avea gânduri curate, sentimente curate. Iar dacă ne îndreptăm mereu spre soare, o facem fiindcă el este întruchiparea purităţii. Pe pământ nu veţi întâlni adevărata puritate, nici chiar în izvoare sau în cristalul de stâncă. Numai lumina soarelui se apropie de puritatea absolută,

deşi atunci când ajunge la noi după ce a străbătut atmosfera terestră, ea este deopotrivă încărcată cu numeroase influenţe ce i-au alterat strălucirea.

Lumina divină este comparabilă cu un fluviu care izvorăşte din munţi: la izvoare este curat, dar pe măsură ce coboară în văi, în câmpii, primeşte tot felul de resturi, coji de legume sau fructe aruncate de locuitorii acelor regiuni, iar atunci când ajunge la nivelul mării există o mare diferenţă comparativ cu puritatea ce o avea la izvor! Aproape la fel se întâmplă şi cu razele de soare: soarele este un izvor, el face să ţâşnească lumina sa, dar circulând prin spaţiu pentru a ajunge la noi, razele sale sunt obligate să străbată zone poluate; de aceea, atunci când ajung pe pământ, ele nu mai sunt atât de pure ca atunci când au ţâşnit din soare. Adevărata puritate o veţi găsi numai în înalt, la izvor. Desigur, o puteţi căuta în apa unui lac, în albastrul cerului, în fulgii de zăpadă ce sunt o reflectare îndepărtată, foarte îndepărtată, a purităţii celeste; dar adevărata puritate, nu o veţi găsi decât înălţându-vă zilnic cu ajutorul gândului către regiunile luminii divine.

Întregul destin al omului depinde de puritatea ochiului său interior. De îndată ce aţi făcut o greşeală, aţi încălcat legile divine, viziunea voastră spirituală se întunecă, nu mai sunteţi nici avertizaţi sau călăuziţi, trăiţi complicaţii de nedesluşit, încercaţi să conştientizaţi în sfârşit această legătura ce există între conduita voastră zilnică şi claritatea viziunii voastre. Acela care se decide să ducă o viaţă curată, cinstită, nobilă, se purifică: organele sale subtile încep să funcţioneze şi astfel, bine ghidat, bine condus, el regăseşte izvoarele, câmpiile, lacurile, păşunile şi munţii adevăratei sale Patrii.

Mari secrete sunt ascunse în această fraza a lui Iisus: „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat”. Mulţi au crezut că este vorba despre ochii corpului fizic, dar din punct de vedere fiziologic, este o absurditate: starea corpului nu depinde deloc de cea a ochilor, ochii fizici nu pot nici purifica, nici murdări corpul, este lipsit de sens; dimpotrivă, ochii depind de starea corpului şi, mai precis, de puritatea sângelui. Mai mult, Iisus nu a vorbit despre ochi, ci despre un ochi: „De va fi ochiul tău curat.”... Este deci clar că el nu a vorbit despre ochii fizici, ci despre acel ochi spiritual care îl sfătuieşte pe om, care îi spune pe unde să treacă, cu cine să se întreţină, cum să acţioneze, cum să se hrănească în planul fizic, şi mai ales în planul psihic, pentru a evita

să-şi amestece sângele, gândurile, sufletul său cu elemente impure şi nocive. Acest ochi îl menţine deci în stare de puritate, iar în acest sens putem spune că ochiul acţionează asupra corpului.

Acela care are ochiul curat începe cu adevărat să vadă, să simtă, să înţeleagă, şi permite curenţilor veniţi din lumea divină să pătrundă în corpul său şi să îl purifice. Atunci când toate straturile opace care îl pot întuneca s-au împrăştiat, acest ochi stabileşte un adevărat contact cu Cerul pentru a lăsa să treacă lumina divină. Şi cum lumina are mereu o putere purificatoare, dacă ştim cu adevărat cum să ne expunem razelor sale, acestea sunt capabile să alunge toate impurităţile din noi. „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat", adică dacă ochiul este curat, întreg corpul se va găsi în lumină.

Deci ochiul spiritual despre care vorbea Iisus este acel organ, sau acea capacitate datorită căreia putem avea viziunea Cerului şi a creaturilor care îl populează. Acest creaturi sunt modelate din lumină, din ele emană parfumuri îmbietoare, întreaga lor fiinţă cântă şi propagă o simfonie de nedescris… Secretul de a obţine această viziune sublimă este acela de a lucra fără încetare asupra noastră înşine, de a ne degaja de tot ceea ce ne poate întuneca, degrada, de a întreţine gânduri curate, sentimente curate, activităţi curate, şi într-o zi vom avea viziunea clară a ceea ce reprezintă viaţa în Cer şi a ceea ce trebuie să fie ea pe pământ. Prin acest ochi spiritual, care este intermediarul dintre noi şi Cer, o întreagă viaţă a Cerului se reflectă pe pământ. Fiindcă nu intelectul este acela care poate oferi soluţii tuturor problemelor pe care şi le pun oamenii, ci contemplarea vieţii divine. Deci datorită purităţii vom putea realiza rugăciunea lui Iisus: „precum în Cer aşa şi pe pământ".

Atunci, dacă sunteţi înţelepţi, cumpătaţi, atenţi, veţi începe această lucrare în voi înşivă şi din ce în ce mai mult limpezimea va veni, ochiul vostru interior se va purifica, tot ceea ce îl învăluie se va destrăma şi veţi putea vedea, simţi, înţelege şi contempla acea lume divină în care am trăit, de unde venim şi care este adevărata noastră patrie, acea patrie a cărei amintire aproape că am uitat-o… De acum înainte, trebuie să începem să ne îndreptăm privirea spre această lume a splendorii şi a perfecţiunii absolute, să o contemplăm fără încetare pentru ca ea să se înregistreze încet-încet până în profunzimile fiinţei

noastre şi chiar pe corpul nostru fizic pentru ca acesta să poată vibra deopotrivă la unison cu lumea divină.

Auzim adesea afirmaţia că Biserica a inventat morala pentru a domina şi exploata poporul credul şi neştiutor. Desigur, în numeroase cazuri, clerul a pus religia în slujba unor interese şi pasiuni condamnabile. Dar adevărata religie, adevărata morală nu sunt bazate pe profit: ele se bazează pe o ştiinţă profundă a cauzelor şi consecinţelor fiecărui gând, fiecărui sentiment, fiecărei fapte. Greşeala clerului a fost aceea de a nu explica regulile pe care le impunea. Se spunea oamenilor: faceţi aşa, faceţi altfel, ca unor copii cărora li se cere să asculte fără a li se da vreodată explicaţii. De aceea, asemenea copiilor, imediat ce s-a ivit ocazia, ei nu au ascultat. În vreme ce, pentru buna lor evoluţie, ei ar fi trebuit să ştie că adevărata religie, asemenea adevăratei morale, se bazează pe o cunoaştere precisă a marilor legi cosmice.

De acum înainte, importanţa acestui raport dintre viaţa pură şi claritatea viziunii spirituale trebuie să fie bine înţeleasă. Atunci când ochiul vostru interior vă oferă o viziune corectă a lucrurilor, sunteţi avertizaţi, ocrotiţi: de îndată ce simte că riscaţi să vă rătăciţi în regiunile întunecoase şi periculoase, el vă previne că trebuie să schimbaţi direcţia: simţiţi o ezitare, o îngrijorare… Este dovada că acest ochi vă spune: „Atenţie, te vei înfunda în mlaştini, opreşte-te, întoarce-te”. Apoi, când aţi reuşit să regăsiţi calea dreaptă, el vă spune: „Acum este bine, te afli pe drumul bun, urmează-l, el te va duce foarte sus spre Templul care străluceşte pe culme, Templul Sfântului Graal, Patria Celestă”.

Articol XI. Cap. 11 – Chipul Domnului

„Fericiţi cei cu inima curată, spunea Iisus, fiindcă îl vor vedea pe Domnul”. De ce viziunea clară este asociată purităţii? Este foarte simplu, priviţi: în epoca în care se lumina încă cu lămpile cu gaz, adesea era nevoie să fie curăţată sticla pentru a îndepărta stratul de fum ce se depunea, altfel chiar dacă lampa era aprinsă, ea nu lumina. La fel se întâmplă şi în cazul omului: dacă el lasă să se depună straturi de impurităţi în sinea sa, aceste impurităţi sunt ca un ecran între lumina lumii divine şi el însuşi, şi el nu mai vede nimic. Puritatea aduce deci viziunea clară şi de aceea Iisus spunea: „Fericiţi cei cu inima curată fiindcă îl vor vedea pe Domnul”.

În realitate, pentru a-L vedea pe Dumnezeu cu ochii interiori, puritatea inimii nu este de ajuns, este necesară cea a intelectului, a sufletului şi a spiritului. Dar în viaţa noastră psihică, lucrarea de purificare trebuie să înceapă cu inima, deoarece în inimă, care corespunde planului astral, impurităţile încep să se infiltreze: lăcomia, gelozia, ura, dorinţa de răzbunare etc.

Acum bineînţeles, „a-L vedea" pe Dumnezeu nu înseamnă că El va apărea în faţa ochilor noştri. Şi de altfel, nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu astfel, niciun sfânt, niciun profet, niciun apostol, niciun martir, nicio fecioară, niciun patriarh, niciun Iniţiat nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Nici chiar Moise nu l-a văzut pe Dumnezeu şi totuşi de câte ori stă scris în Pentateuh că Dumnezeu i-a vorbit! Dar şi în acest caz bineînţeles trebuie să înţelegem cum stau lucrurile. Nu Dumnezeu însuşi i-a vorbit lui Moise, sau lui Buddha, lui Zoroastru sau lui Orfeu. EI Le-a vorbit prin intermediul marilor Arhangheli, ai mesagerilor săi, fiindcă ei nu ar fi putut suporta vocea sau prezenţa Lui, ar fi fost pulverizaţi. Veţi spune: „Dar nici Iisus nu l-a văzut pe Dumnezeu?" în calitate de Hristos, da, putem spune că l-a văzut pe Dumnezeu, pentru că Hristos, Fiul, este contopit în Tatăl. Hristos este singurul care îl contemplă pe Tatăl său, pentru că este una cu El, contopit cu El. Dar Hristos este un spirit cosmic şi dacă putem spune că Iisus, sau un alt mare Iniţiat, l-a văzut pe Dumnezeu, înseamnă că a făcut-o prin intermediul spiritului lui Hristos cu care s-a identificat, dar nu L-a văzut niciodată cu propriii săi ochi.

Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este infinit, nelimitat. Putem simţi prezenţa sa, îi putem chiar vedea manifestările: fulgere, proiecţii de lumină, dar nu putem vedea Autorul acestor manifestări. Pentru că pur şi simplu este imposibil să îl vedem pe Dumnezeu cu ochii fizici. Pentru a vedea un obiect sau o fiinţă, aceasta trebuie să aibă o formă, dimensiuni, limite, să fie situată undeva în spaţiu şi în timp. Or, Dumnezeu se află dincolo de timp şi spaţiu şi nu puteţi vedea din El decât unele reflectări, manifestări răspândite peste tot, în pietre, în plante, în animale şi chiar la oameni, în gândirea lor elevată, în sentimentele lor generoase, în gesturile lor de bunătate sau de curaj, în operele lor de artă. Cu cât sunteţi mai puri, cu atât mai mult distingeţi urme ale lui Dumnezeu, viaţa, parfumul, muzica lui Dumnezeu. Când vedeţi soarele, puteţi

spune: „L-am văzut pe Dumnezeu în lumina sa, l-am simţit pe Dumnezeu în căldura sa şi acum sunt mai însufleţit”. Dar să povestiţi că l-aţi văzut pe Dumnezeu şi că aţi vorbit cu El, nu, nu există decât unii descreieraţi care pot pretinde că l-au văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi au vorbit cu El. Acela care este limitat nu poate să înţeleagă nemărginirea. Acela care este mic nu poate înţelege imensitatea.

Dar când o va înţelege? Atunci când va pătrunde în nemărginire, când va fuziona cu ea, când va face parte din ea. În acel moment, da, poate avea o idee despre imensitate, despre infinit.

Atât timp cât, omul rămâne separat în conştiinţa sa de Dumnezeu, el nu poate înţelege imensitatea şi nemărginirea Domnului. El trebuie să se contopească, să se piardă în El; în acel moment, el îl va cunoaşte pentru că este El, devine El. Atât timp cât rămâne în afara Lui, nu îl poate cunoaşte. Dar iată că această fuziune nu se poate face atât timp cât nu se eliberează de impurităţile sale… Să luăm o imagine: aveţi mercur pe care îl risipiţi în mici picături. Apoi, apropiaţi aceste picături: ele formează din nou una singură. Aţi făcut desigur cu toţii această experienţă. Acum, dacă lăsaţi să cadă câteva fire de praf asupra acestor picături, orice aţi face după aceea, ele rămân separate. Ei bine, acelaşi lucru se întâmplă şi cu noi. Dumnezeu este splendoarea, lumina, imensitatea, iar noi vom fi separaţi de El atât timp cât rămânem vicioşi, întunecaţi, răi. Numai înlăturând toate straturile de impurităţi pe care le-am acumulat în sinea noastră, vom reuşi să fuzionăm cu El, adică să „îl vedem”.

Articol XII. Cap. 12 – Adevărata oglindă magică: sufletul universal

Din cea mai îndepărtată antichitate, clarvăzătorii, ghicitorii, magicienii folosesc pentru cunoaşterea trecutului, pentru prezicerea viitorului sau pentru a se informa despre un eveniment îndepărtat ce este gata să se producă, ceea ce ei numesc oglinzi magice. În pofida numelui lor, oglinzile magice nu sunt neapărat nişte oglinzi adevărate: una poate fi o bulă de cristal, alta un pahar de apă, o perlă etc. Una dintre oglinzile magice cele mai celebre din literatura ocultă este un cristal de carbon ce se afla în posesia lui John Dee, un ocultist englez, care a trăit în secolul al XVI-lea şi despre care scriitorul Gustav Meyrink povesteşte în: „Îngerul la fereastra Occidentului”. Tot felul de aventuri dramatice sunt legate de această oglindă, dar mi-ar lua prea

mult timp să vă povestesc.

Mai multe obiecte pot servi deci drept oglinzi magice, chiar şi o unghie. Da, puteţi să vă coloraţi unghia cu cerneală sau cu lac de unghii şi dacă ştiţi cum să vă concentraţi asupra ei, ea poate deveni o oglindă magică. Veţi spune: „Dar cum se poate ca aproape orice obiect să poată fi folosit ca oglindă magică?" Este foarte simplu, pentru că orice obiect poate fi folosit ca suport al viziunii. În măsura în care tot ce există este străbătut de viaţa cosmică, fiecare fiinţă, fiecare obiect păstrează urme ale acestei vieţi şi aceste urme pot fi regăsite. Gândurile, sentimentele, faptele oamenilor, aspiraţiile lor, elanurile, proiectele, rugăciunile pleacă de la ei îndreptându-se în toate direcţiile. Nimic nu dispare şi nimic nu rămâne ascuns. Nu numai că totul se propagă, dar totul se înregistrează şi, într-un moment sau în altul, poate fi regăsit. Viaţa care se propagă de-a lungul spaţiului poate fi captată în orice loc din univers, este suficient ca să posedăm aparate adecvate.

Cântecul Maestrului Peter Deunov „Krasiv e jivota" exprimă foarte bine această idee. Da, acest cântec spune: „Krasiv e jivota na naşata duşa, şto izpălnia selata zemia", ceea ce înseamnă: „Viaţa sufletului nostru este frumoasă, ea umple întreg pământul". Deci, viaţa sufletului nostru, adică sufletul nostru umple întreg pământul, îl pătrunde, îl impregnează, căci sufletul nu este îngrădit de limitele corpului fizic, el le străbate, le depăşeşte şi poate ajunge la dimensiunile pământului şi chiar ale universului. Dacă fiecare obiect poate deveni o oglindă magică, înseamnă că Sufletul Universal este el însuşi adevărata oglindă magică în care întreaga viaţă cosmică vine să se reflecteze. Şi fiindcă toate sufletele omeneşti sunt părţi din Sufletul Universal, fiecare dintre ele este o oglindă magică. De aceea putem împărţi clarvăzătorii în două categorii: aceia care găsesc oglinda magică în ei înşişi (este sufletul lor în care vin să se reflecteze toate evenimentele universului), şi aceia care au nevoie de o oglindă magică materială, deci exterioară lor.

Obiectul pe care clarvăzătorul doreşte să îl folosească ca pe o oglindă magică trebuie să fie în prealabil curăţat de straturile de impurităţi ce îl pot înconjura, apoi consacrat forţelor luminoase şi ţinut la adăpost de influenţele negative. Datorită intensităţii vibraţiilor sale, oglinda magică poate capta şi revela evenimentele care se desfăşoară la mii de kilometri. În ceea ce mă priveşte, eu nu mă folosesc de vreo

oglindă magică, ştiu cum să le pregătesc, dar nu fac acest lucru, şi vă sfătuiesc de asemenea şi pe voi să nu le folosiţi. De altfel, este bine să ştiţi că numai acela care a descoperit oglinda magică în sinea sa este capabil să folosească cu succes oglinzile magice exterioare.

Atunci, lăsaţi deoparte oglinzile magice şi învăţaţi să interpretaţi limbajul naturii. Consideraţi că viaţa este o oglindă magică şi că aici, în mijlocul evenimentelor ce se produc în diferitele regnuri ale naturii, veţi putea găsi răspuns la toate întrebările pe care vi le puneţi. Pentru a le interpreta, este necesar să dobândiţi o adevărată cunoaştere şi această cunoaştere nu se obţine decât într-o Şcoală Iniţiatică.

Articol XIII. Cap. 13 – Vis şi realitate

În trecut, când oamenii de la ţară nu ştiau ce reprezintă teatrul, şi cu atât mai puţin cinematograful sau televiziunea, se întâmpla ca unele persoane foarte simple, foarte naive, care asistau pentru prima oară la o reprezentaţie, să ia în serios tot ceea ce se întâmpla pe scenă. Şi atunci, în momentul în care se comitea de exemplu o crimă, se ridicau, îl insultau pe asasin, avertizau victima cu privire la pericolul care o ameninţa şi îi luau ca martori pe ceilalţi spectatori în privinţa răutăţii criminalului, strigând că acesta ar trebui prins înainte ca să-şi pună în aplicare planurile mârşave. Evident toată lumea râdea… Ei bine, trebuie să ştiţi că şi voi, în multe circumstanţe ale vieţii, vă comportaţi ca acele persoane care confundă teatrul sau cinematograful cu realitatea: luaţi în serios ceea ce nu este decât un spectacol.

În viaţă totul este doar o aparenţă, o iluzie, şi în faţa greutăţilor şi încercărilor pe care le întâlniţi, în loc să vă spuneţi: „Dar este o comedie, nu este serios”, strigaţi, gesticulaţi, plângeţi… Ei nu, în loc să plângeţi, trebuie să judecaţi. Haideţi să vedem. Ce se întâmplă cu un actor? în fiecare seară, el joacă într-o piesă de teatru în care duşmanul său de moarte îi varsă otravă în pahar şi el moare. Dacă vi se întâmplă să îl întâlniţi după reprezentaţie, îl veţi vedea bând fără nicio urmă de ură împreună cu asasinul său, nu îi este deloc frică că acesta i-ar mai putea turna din nou otravă în pahar. Păstrând proporţiile, în viaţa curentă se întâmplă aceleaşi lucruri. Atunci, în loc de a considera tragice anumite situaţii, de ce să nu vă spuneţi: „Ah! este teatru. Când piesa se va sfârşi, voi vedea diferit lucrurile”. Obişnuindu-vă să gândiţi astfel, greutăţile, eşecurile, decepţiile nu vă vor mai afecta atât de mult.

Să luăm un alt exemplu. Aveţi un coşmar: visaţi că sunteţi urmăriţi, alergaţi şi întâlniţi o prăpastie adâncă ce vi se deschide în cale şi cădeţi… Ce spaimă! Când vă treziţi, continuaţi să trăiţi câteva minute aceste impresii dramatice ca şi cum ar fi realitate. Şi totuşi, nu este realitate; sunteţi vii, acolo în patul vostru. La fel se întâmplă şi cu visele fericite şi plăcute: ne mai bucurăm încă, după ce ne trezim, ca şi cum ar fi fost aventuri trăite cu adevărat. Atunci, iată: dacă putem considera visul ca pe o realitate, de ce nu putem considera realitatea ca un vis?… Este ceea ce fac înţelepţii: orice li s-ar întâmpla, ei spun: „Visez, dar într-o zi mă voi trezi. Sufăr, sunt bolnav, sunt persecutat, dar visez. Când mă voi trezi, nu va mai rămâne nicio urmă din toate acestea". Veţi spune că aceste raţionamente nu vă vor împiedica să suferiţi şi să trăiţi în mizeria. Bineînţeles, bineînţeles, dar aceia care au coşmaruri sunt şi ei speriaţi, suferă, transpiră, se agită, ţipă, şi totuşi nu realitatea este aceea care îi face să reacţioneze astfel. Chiar ei înşişi îşi spun acest lucru după ce se trezesc.

Mulţi filosofi, poeţi au spus că viaţa este o iluzie! Dar nu pentru că viaţa este o iluzie ar trebui să visăm cu ochii deschişi aşa cum fac oamenii care doresc una sau alta… Fiindcă acele vise nu sunt întotdeauna „ortodoxe". Desigur, putem visa şi chiar trebuie să visăm, dar cu condiţia să fie vise divine: împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, toate fiinţele în sfârşit eliberate, aflate în lumină şi pace. Dacă mai mulţi bărbaţi şi femei ar avea deseori astfel de vise, ar contribui mai repede la realizarea lor. Eu vă sfătuiesc şi pe voi să trăiţi în vise, dar nu în acele vise incoerente, fără cap şi coadă, inspirate numai de senzualitate, de capricii sau de lene, ci vise conştiente, orientate mereu în sensul binelui şi al luminii. Bineînţeles, nu trebuie să neglijaţi total această realitate iluzorie care este viaţa terestră. Dacă suntem pe pământ, înseamnă că avem ceva de făcut, de învăţat, dar chiar trăind cât mai corect posibil această existenţă terestră, nu trebuie să uităm că visăm.

Iniţiaţii cunosc importanţa cosmică de a crea imagini sublime ce vor contribui la transformarea speciei umane. Oamenii obişnuiţi care nu le înţeleg, îi tratează ca pe nişte iluminaţi care se amăgesc cu visuri himerice, în timp ce ei, care au picioarele pe pământ, sunt perfect treji, fiindcă a-şi petrece viaţa răscolind materia, aceasta însemnă pentru ei a fi treji. Ei bine, nu, în ochii unui Iniţiat, ei sunt somnolenţi, sforăie!

Viaţa lor nu este decât un somn prelungit, agitat din când în când de câteva tresăriri.

Da, viaţa pe pământ este un somn. De aceea putem spune că moartea este o trezire într-o altă lume. Dar şi acolo, omul doarme, doarme un somn desigur mai uşor, dar este tot un somn, şi va fi întotdeauna un somn până ajunge la planul cauzal în care se produce adevărata trezire. Iar când va trebui să revină pe pământ, pe măsură ce va coborî, se va cufunda într-un somn din ce în ce mai profund şi n-ai greu… până când ajunge în planul fizic unde doarme un somn din care nu se poate trezi ani şi ani de-a rândul. Bineînţeles, îl putem vedea alergând, vorbind, gesticulând, dar el este tot adormit.

Nici voi nu trebuie să credeţi că sunteţi treji. Dormiţi şi, la felca într-un vis, vi se întâmplă să faceţi tot felul de lucruri: vă plimbaţi, întâlniţi oameni, le vorbiţi etc., ei bine, la fel se întâmplă şi în viaţa zilnică. De altfel, uneori în timpul somnului, când visaţi, sunteţi cu adevărat treji, deoarece anumite vise îi pun pe oameni mai uşor în legătură cu adevărata realitate a lucrurilor. Dar când vă treziţi, un văl cade din nou peste această realitate.

Acela care se opreşte la aparenţa lucrurilor se cufundă în iluzii. Aparenţele nu sunt folositoare decât în măsura în care le putem depăşi pentru a descoperi adevărata realitate. Dar cufundarea în aparenţe duce în mod fatal la moartea spirituală. Desigur, această problemă a visului şi a realităţii sau a realităţii şi a aparenţelor este abstractă şi dificilă. Dar esenţialul nu constă în a reuşi să o sesizaţi intelectual. Esenţial constă în a înţelege cum aceste câteva noţiuni pe care vi le dau vă pot ajuta în viaţa zilnică. Când vi se întâmplă lucruri neplăcute, gândiţi-vă să vă spuneţi: „Bineînţeles, nu pot nega că există una sau alta, dar oare mi se întâmplă cu adevărat? Eu sunt un spirit veşnic, nemuritor, şi ceea ce trăiesc aici, i se întâmplă altei persoane, nu mie, este o iluzie la care sunt spectator”.

Acest mod de a gândi vă poate da mult curaj, multă rezistenţă şi forţă. În timp ce, dacă vă identificaţi cu ceea ce vi se întâmplă, vă veţi scufunda. Toţi aceia care iau prea mult în serios greutăţile şi nefericirea lor se pun în situaţii fără ieşire, pentru că tocmai aceste greutăţi şi nefericiri pot fi depăşite numai dacă nu sunt luate în serios, într-adevăr, credeţi-mă, nu Eului vostru adevărat i se întâmplă adevăratele nefericiri, adevăratul vostru Eu se află deasupra tuturor

vicisitudinilor vieţii. Ceea ce suferă în voi este acel eu ireal care joacă un rol şi care trece prin tot felul de peripeţii ca la teatru. Trebuie să luaţi în serios numai ceea ce vă spun eu, nu ceea ce vi se întâmplă.

Atunci, oricare ar fi evenimentele pe care le aveţi de străbătut, chiar şi cele mai penibile, gândiţi-vă că viaţa voastră pe pământ nu este decât un vis. Într-o bună zi, când vă veţi trezi, veţi spune: „Ce prostie, am crezut că este adevărat!"

Omul coboară pe pământ unde se angajează în tot felul de activităţi pentru a cunoaşte materia, iar apoi, atunci când se întoarce în lumea cealaltă, chiar dacă a învăţat multe lucruri, trebuie să recunoască că realitatea nu se găsea acolo… Da, noi nu suntem decât un vis al fiinţei divine care se află în noi; dormim şi trebuie să ne trezim. Dar cum să ne trezim? Gândindu-ne la Eul nostru Superior, concentrându-ne asupra lui, identificându-ne cu el. Încet-încet, conştiinţa noastră obişnuită va începe să se unească cu conştiinţa Eului nostru Superior, cu supraconştiinţa. Această uniune reprezintă adevărata trezire.

Articol XIV. Cap. 14 – Somnul, imagine a morţii

Ziua pe care tocmai aţi trăit-o determină noaptea pe care o veţi petrece, iar felul în care vă pregătiţi pentru somn determină în egală măsură ziua următoare. În fiecare seară, înainte de a vă culca, reculegeţi-vă un moment lăsând la o parte tot ceea ce v-a preocupat sau v-a tulburat de-a lungul zilei. Gândiţi-vă apoi la greşelile pe care le-aţi comis, pentru ca spiritele luminoase să vă inspire în timpul somnului cea mai bună modalitate de a le îndrepta. În sfârşit, în clipa în care adormiţi, lăsaţi – vă fără nicio temere în grija Îngerului Morţii, îngerul morţii este numele pe care Cabala l-a dat îngerului somnului, fiindcă în fiecare seară murim şi în fiecare dimineaţă reînviem. A adormi, a părăsi corpul fizic este un exerciţiu pe care îl practicăm în fiecare noapte, pentru a pregăti ziua în care va trebui să plecăm cu adevărat în lumea cealaltă. Acela care nu ştie cum să adoarmă nu va şti nici cum să moară. Nu există nicio diferenţă între somn şi moarte, numai aceea că, atunci când murim, părăsim definitiv casa în care am locuit. O părăsim de asemenea şi în timpul somnului, dar mai rămâne o legătură: coarda de argint care ne leagă de ea.

Trebui să înţelegeţi necesitatea de a vă pregăti în fiecare seară pentru somn ca pentru o călătorie sacră, pentru a fi pregătiţi într-o

bună zi pentru cealaltă călătorie mult mai importantă: moartea. Sunt atâţia oameni care nu reuşesc să se detaşeze de corpul lor fizic! Există legături puternice care îi reţin. În timp ce trăiau, ei nu au avut în inima, în sufletul lor, dorinţa de a descoperi alte spaţii şi a se îndrepta spre Dumnezeu, s-au gândit numai la afaceri materiale, la bani, la plăceri, ca şi cum întreaga viaţă s-ar fi concentrat numai în aceste lucruri şi nimic altceva nu ar mai fi existat. Atunci, cum ar putea ei accepta să părăsească toate acestea? Ei se învârt multă vreme în jurul trupului lor, în jurul locurilor unde au trăit, a fiinţelor pe care le-au cunoscut şi suferă îngrozitor, chiar dacă unele spirite luminoase, servitori ai Domnului, vin să îi ajute să se elibereze. Dimpotrivă, alţii îşi părăsesc imediat corpul fizic ca pe o haină veche de care se despart pentru a îmbrăca un veşmânt de lumină.

De altfel, acordând o asemenea importanţă împăcării muribundului cu Cerul prin taina mirului, Biserica creştină urmează acea tradiţie foarte veche conform căreia cei care părăsesc corpul fizic fără lumina existenţei Domnului şi a lumii de dincolo, rătăcesc în regiunile obscure ale celeilalte lumi devenind victimele unor mari suferinţe. De aceea, cei care rămân deopotrivă pe pământ, părinţi, prieteni, în loc să se lase copleşiţi regrete şi tristeţi ce reţin mortul în straturile inferioare ale planului astral şi îl împiedică să se elibereze, trebuie să se roage pentru a-i uşura acestuia plecarea.

Şi la fel cum momentul în care adormiţi este important pentru ziua următoare, momentul morţii este la fel de esenţial pentru încarnarea următoare: atitudinea muribundului acţionează în cealaltă lume până la următoarea sa încarnare, fiindcă nimic, niciun fenomen, niciun gând, niciun sentiment, nicio faptă, nu poate exista în mod izolat: fiecare are o cauză şi produce consecinţe mai mult sau mai puţin îndepărtate. Este ceea ce puteţi observa zilnic în existenţa voastră. Să presupunem că aţi avut o zi reuşită, dar în momentul în care vă culcaţi apare un incident care vă întristează şi vă descurajează. A doua zi, la trezire, veţi consta cu siguranţă că ceea ce aţi trăit bine în ajun a dispărut, înlocuit de o impresie neplăcută. Ultimul moment a fost deci mai important, mai semnificativ decât întreaga zi. Dimpotrivă, să ne închipuim că aţi avut o zi neplăcută, dar că înainte de a vă culca, reuşiţi prin rugăciuni şi un efort de gândire să adormiţi liniştiţi: aceste ultime momente curăţă totul în voi, vă purifică atât de bine încât a

doua zi vă treziţi în cea mai bună dispoziţie.

Omul este populat de „lucrători" care folosesc tot ceea ce se întâmplă în el la graniţa dintre starea de veghe şi somn ca forţe de construcţie sau de distrugere. De aceea, fiţi atenţi, nu vă culcaţi cu preocupări negative, fiindcă ele vor distruge tot ceea ce aţi obţinut bun în timpul zilei, înainte de a adormi, puneţi-vă cel puţin un gând, o inspiraţie, o imagine luminoasă în mintea şi în inima voastră: a doua zi vă veţi trezi purificaţi, regeneraţi.

Evident, să nu vă închipuiţi acum că puteţi trăi oricum în timpul zilei şi că puteţi face o rugăciune înainte de culcare, sau că în momentul morţii vi se vor ierta toate faptele rele din viaţă. Nu, fiindcă acţionând astfel veţi avea toţi diavolii cu voi, precum călugărul din următoarea anecdotă. Exista cândva într-o mănăstire un călugăr cumsecade care bea, bea… Datorită lui, nivelul vinului din butoaie scădea repede. Desigur, puţin ruşinat, el îşi făcea în fiecare seară rugăciunea cerând iertare Domnului, după care, uşurat, adormea liniştit… Până a doua zi când reîncepea. Aşa a continuat ani de zile… Or, într-o seară, şi-a uitat rugăciunea, şi în timpul nopţii simte cum cineva îl zgâlţâie spunându-i. „Hei! Nu ţi-ai făcut rugăciunea în seara aceasta. Scoală-te, grăbeşte-te, trebuie să te rogi!" El se scoală, se freacă la ochi şi pe cine vede?… Pe Diavol! Da, Diavolul l-a trezit, fiindcă el îl îndemna să se roage în fiecare seară pentru a evita ca să se îndrepte. Datorită rugăciunilor sale, călugărul avea conştiinţa liniştită şi a doua zi reîncepea prostiile spre marea desfătare a Diavolului. Povestea mai spune că, atunci când călugărul a înţeles toate acestea, s-a speriat într-atât încât a renunţat pentru totdeauna să mai bea.

În ceea ce vă priveşte, chiar dacă nu aţi dus în timpul zilei o viaţă exemplară, este totuşi extrem de important ca înainte de a adormi, să reuşiţi să vă calmaţi şi să vă legaţi cu Cerul. Acordaţi o mare atenţie acestor lucruri, fiindcă niciodată nu o voi repeta îndeajuns, forţele psihice fac o lucrare în profunzimea subconştientului noaptea, în timpul somnului.

Starea de veghe şi de somn, viaţa şi moartea, de asemenea vizibilul şi invizibilul, ziua şi noaptea: iată probleme pe care trebuie mereu să le aveţi în atenţie. Da, studiaţi sensul profund al zilei şi al nopţii. Noaptea este domeniul nemanifestării, al invizibilului, ziua cel al manifestării, al vizibilului, iar manifestarea depinde de

nemanifestare, aşa cum ziua depinde de noapte. Înainte de a se naşte, omul se află în noapte şi totul se pregăteşte în această noapte. El îşi plămădeşte corpul în obscuritatea pântecelui matern: plămânii, inima, creierul… Dacă această construcţie s-a efectuat prost, întreaga sa viaţă va fi compromisă, fiindcă ziua, viaţa terestră, depinde de această noapte care este gestaţia.

Noaptea se pregătesc evenimentele ce se vor produce în timpul zilei, fiindcă orice fenomen material nu este decât concretizarea unor fenomene nemateriale. Aşa se explică de ce un clarvăzător poate prezice evenimentele ce vor veni: fiindcă el le-a văzut deja împlinite în lumea invizibilă. Este nevoie de un anumit timp pentru ca aceste evenimente să atingă planul fizic, da ele îl ating neapărat fiindcă sunt deja înscrise în lumea de sus. Priviţi un şarpe: coada sa trece mereu pe unde a trecut capul său. Capul reprezintă ideea, proiectul, iar coada reprezintă realizarea sa, concretizarea evenimentelor ce au avut deja loc în lumea subtilă.

Aţi făcut poate şi voi următoarea experienţă: vorbind cu o persoană în timpul zilei sau făcând anumite gesturi, v-aţi amintit deodată că în visul din noaptea precedentă aţi avut aceeaşi conversaţie sau aţi făcut aceleaşi gesturi. Da, fiindcă ceea ce facem în timpul zilei poate fi repetiţia a ceea ce am făcut în timpul nopţii în planul astral.

Orice manifestare poate fi comparată cu desfăşurarea unui ghem format din fire de culori diferite. Manifestarea reprezintă desfăşurarea firelor, dar firele nu vor fi decât acelea care au fost deja înfăşurate. Astfel, dacă nu aţi pregătit nimic în mintea voastră cu ajutorul înţelepciunii, să nu speraţi că obţineţi înţelepciune din creierul vostru. Tot ceea ce dorim să manifestăm trebuie să fi fost pregătit îndelung dinainte. Să nu vă înşelaţi: fără să fi lucrat îndelung în noapte, în invizibil, nu veţi produce nimic cu adevărat împlinit în vizibil.

Ceea ce vă spun acum este de o valoare inestimabilă pentru evoluţia voastră. Unii nu o vor înţelege poate imediat; aceasta va veni, dar să nu aştepte să înţeleagă acest lucru în momentul în care vor părăsi pământul, atunci va fi prea târziu. Nu în momentul în care plecăm în lumea de dincolo trebuie să descoperim aceste adevăruri.

Articol XV. Cap. 15 – Protecţia în timpul somnului

Învârtindu-se în jurul soarelui, pământul face în douăzeci şi

patru de ore o rotaţie completă în jurul axei sale. Ceea ce explică faptul că în douăzeci şi patru de ore fiecare regiune de pe glob trece progresiv de la noapte la zi, de la zi la noapte; şi în timp ce în unele locuri unii se pregătesc să se culce sau chiar au adormit, alţii se scoală sau sunt deja la lucru. Faptul că de o parte a pământului unii sunt cufundaţi în somn, în vreme ce alţii merg la treburile lor, produce în lumea subtilă fenomene foarte interesante.

În momentul în care un om adoarme, sufletul său părăseşte corpul său fizic (rămânând însă legat de el prin acea legătură subtilă numită coarda de argint), el vede în jurul său numai oameni cufundaţi şi ei în somn şi, cum consideră acest lucru neinteresant, merge de cealaltă parte a planetei, acolo unde mulţi oameni sunt treji, şi fără ştirea acestora se amestecă în viaţa lor. Astfel, în timpul zilei, când sunteţi treji, primiţi şi voi vizita unei mulţimi de bărbaţi şi femei adormiţi care locuiesc de cealaltă parte a pământului. Sufletele lor vă vizitează şi vă şoptesc la ureche poveştile, preocupările, suferinţele lor. Uneori, proasta dispoziţie şi tristeţea pe care le simţiţi vă sunt transmise de aceste fiinţe. Vă închipuiţi că acestea sunt propriile voastre nelinişti, dar în realitatea sunt acelea ale unor suflete venite din cealaltă parte pământului care şi-au părăsit corpul fizic în timpul somnului.

Dacă aceste suflete vin lângă voi înseamnă că au fost atrase de vibraţiile gândurilor, ale preocupărilor voastre zilnice. La fel, dacă citiţi multe povestiri privind anumite ţări, pregătiţi în voi elementele fluidice ce vă vor lega de locuitorii acelor ţări şi, cel puţin în interior, participaţi la întâmplările lor. În funcţie de afinităţile, de simpatiile voastre, vă determinaţi întâlnirile, mediul înconjurător psihic, şi chiar dacă vă mutaţi cu locuinţa, vă mutaţi din regiune, veţi continua să atrageţi aceleaşi suflete, să fiţi înconjuraţi de aceeaşi atmosferă. Dacă lucraţi să faceţi din voi un magnet pregătit pentru a atrage entităţile luminoase, chiar dacă mergeţi până în Infern, veţi atrage îngeri; şi datorită lor, veţi alunga demonii care se vor teme că acei îngeri le vor distruge regatul. Şi invers, chiar dacă unii oameni sunt duşi în Paradis, ei se vor aranja întotdeauna pentru a fi urmăriţi şi acolo de diavoli!

Fiţi deci atenţi, vigilenţi: atât în starea de veghe, cât şi în cea de somn, încercaţi să atrageţi în jurul vostru numai prezenţe binefăcătoare. Desigur, această lucrare este mult mai uşor de

îndeplinit când sunteţi treji. În timpul somnului, atunci când conştiinţa slăbeşte, sunteţi mai expuşi şi mai vulnerabili. De aceea trebuie să fiţi deosebit de atenţi ca să nu adormiţi în orice stare de spirit ci, dimpotrivă, să vă pregătiţi pentru somn. Unele persoane sunt uimite să comită în vis acte reprobabile pe care nu le comit niciodată în starea de veghe… Tocmai fiindcă nu au ştiut să se pregătească pentru somn.

În Cabală se spune că, atunci când omul adoarme, un spirit impur se ataşează de corpul său fizic pentru a-i sugera anumite idei, anumite dorinţe. Acest spirit impur vrea să intre în posesia corpului deoarece corpul posedă o mare rezervă de forţe. Da, spiritele rele au nevoie de materiale şi energii pentru lucrările lor, şi le găsesc la oameni, mai ales în timpul somnului lor. De ce? Este foarte simplu. În timpul zilei, oamenii care sunt copleşiţi cu treburile lor aleargă la dreapta şi la stânga, şi folosesc ei aceste energii; în timp ce noaptea, atunci când dorm, energiile lor sunt disponibile.

Veţi spune: „Cum aşa? în timp ce dormim, nişte spirite vin să ne prade fără ştirea noastră? Dar nu au acest drept!" Ah, dar ce vă închipuiţi? Ele îşi iau acest drept. Priviţi ce fac oamenii cu animalele de milioane de ani! Ei le-au exploatat şi masacrat fără milă, sub pretext că aveau nevoie de ele pentru tot felul de treburi: să cultive pământul, să transporte greutăţile, să călătorească, să se hrănească, să se îmbrace, să se distreze etc. Oare s-au simţit ei vreodată vinovaţi? Deloc, dimpotrivă, unde este răul în a exploata animalele? Ele se află aici tocmai pentru aşa ceva!… Ei bine, spuneţi-vă că în lumea invizibilă se găsesc entităţi care judecă exact la fel în privinţa oamenilor. Ele nu-şi fac niciun scrupul din a-i exploata, mai ales în timp ce aceştia dorm, atunci când sunt părăsiţi, lipsiţi de apărare. De aceea, înainte de a adormi, este de dorit să vă puneţi la adăpost cerând protecţia spiritelor luminoase.

Eu ştiu bine că mulţi nu vor accepta niciodată această idee a existenţei spiritelor inferioare care pot veni să îi acapareze în timpul somnului. Ei bine, este treaba lor dacă nu acceptă. Dar toţi aceia care doresc să avanseze pe calea evoluţiei trebuie să admită existenţa acestor spirite şi necesitatea de a se proteja de acţiunile lor. Pentru a se apăra de ele, ei trebuie să roage Cerul să le trimită un înger care îi va apăra şi care îi va conduce la Şcoala Domnului pentru a studia acolo iubirea şi înţelepciunea. Astfel, ei vor avea mereu un păzitor în timpul

nopţii care se va plimba în jurul corpului lor pentru a împiedica spiritul răului să intre în posesia acestuia.

V-am dat adesea exemplul trenului de noapte care goneşte cu toată viteza de-a lungul câmpiilor. Călătorii dorm şi bine fac, pentru că au dreptul să doarmă. Un singur om nu poate dormi, conducătorul trenului: el nu are dreptul să doarmă pentru că este responsabil de viaţa tuturor celorlalţi şi trebuie să îi conducă cu bine la destinaţie. Ei bine, şi noi suntem asemenea acelui tren al cărui conducător nu trebuie să doarmă. Corpul nostru, celulele noastre pot dormi, dar conştiinţa noastră trebuie să rămână trează, vigilentă, pentru a continua să ne ghideze în mijlocul capcanelor nopţii.

Da, nu este suficient să fiţi treji în timpul zilei; şi în timpul nopţii trebuie să păstraţi o parte din sinea voastră trează. De aceea, seara, înainte de a adormi, trebuie să vă gândiţi să lăsaţi pe cineva, o entitate, o lumină, să vegheze în interiorul vostru, în timp ce adormiţi. Iisus a spus: „Privegheaţi şi vă rugaţi”. A veghea nu înseamnă desigur, a nu dormi, ci a fi vigilent. Este necesar pentru hunul echilibru fizic şi chiar pentru cel psihic să dormiţi, să vă odihniţi. Dar nu în planul fizic trebuie să vegheaţi, ci în planul spiritual.

Cu ani în urmă, Maestrul Peter Deunov ne-a indicat o formulă de spus înainte de culcare. O spunem ţinând palma mâinii drepte pe plexul solar şi dosul mâinii stângi plasat la nivelul spatelui, tot în dreptul plexului solar. Această formulă, ne-a fost dată de Maestrul Peter Deunov în bulgară, evident. Iat-o:

„Gospod văv mene e svetlina Anghelite seu toplina Celovecite seu Dobrina Gospod veu mene e svetlina Duhăt mi e toplina Az seum Dobrina”.

Dacă vă este mai uşor, o puteţi pronunţa în limba franceză:

„Dumnezeu este în mine lumina, îngerii sunt căldura.

Oamenii sunt bunătatea.

Dumnezeu este în mine lumina.

Spiritul meu este căldura.

Eu sunt bunătatea”.

Meditaţi câteva minute, apoi trasaţi cu mâna dreaptă o pentagramă în aer. De ce o pentagramă?

În mod tradiţional, pentagrama este un simbol pe care magii îl pun la intrarea locuinţelor lor pentru a respinge spiritele rele.

Bineînţeles, nu este de ajuns să trasaţi o pentagramă pentru a fi protejaţi. Dar dacă vă străduiţi să trăiţi zilnic o viaţă cumpătată şi pură, şi trasaţi apoi pentagrama, ea va întări lucrarea voastră şi veţi fi cu adevărat protejaţi.

Unii vor gândi: „Dar de ce ne povesteşte toate acestea? Spiritele rele… a te proteja înaintea somnului… Lăsaţi-ne în pace, avem dreptul să trăim cum vrem". Eu ştiu toate acestea, nu am niciun drept să mă ating de viaţa voastră, sunteţi liberi să continuaţi să trăiţi în mijlocul greutăţilor voastre, eu nu mă împotrivesc. Eu vă vorbesc, vă ofer câteva explicaţii, iar aceia care doresc vor putea începe să lucreze.

Articol XVI. Cap. 16 – Călătoriile sufletului în timpul somnului

Când ne gândim că fiinţa umană îşi petrece un sfert din existenţă dormind, cum am putea să nu ne dorim ca acest timp să nu fie întru totul pierdut, ci folosit în activităţi constructive? Bineînţeles, somnul serveşte la recuperarea energiilor consumate în stare de trezire, dar acesta se face automat, corpul fizic fiind acela care se ocupă de acest lucru în colaborare cu corpul eteric. Atunci, în timp ce corpul fizic se restabileşte, de ce să nu le dăm sufletului şi spiritului posibilitatea de a se instrui sau de a face o lucrare? A face o lucrare în timpul somnului… observ că această idee este nouă pentru mulţi, şi totuşi, trebuie să ştiţi, această lucrare este posibilă şi este chiar de dorit.

Înainte de a adormi, legaţi-vă deci prin intermediul gândului cu regiunile universului pe care doriţi să le vizitaţi, pentru a întâlni fiinţele care le locuiesc, ca să învăţaţi alături de ele. Evident, pentru ca aceste mari fiinţe să accepte să vă instruiască, trebuie să le arătaţi că sunteţi statornici, credincioşi, dezinteresaţi, că sunteţi gata să faceţi eforturile necesare pentru a fi acceptaţi la Şcoala lor. Iar aceste eforturi constau mai întâi într-o pregătire. Pe pământ, nu suntem admişi la universităţi fără pregătire, fără studii preliminare; ei bine, pentru a fi admişi în universităţile celeste, există de asemenea condiţii de îndeplinit. De aceea, spuneţi-vă în fiecare zi: „Atenţie, trebuie să mă gândesc să mă pregătesc pentru somn veghind să nu mă încarc cu tot felul de materii stânjenitoare; fie că este cazul hranei, al gândurilor, al sentimentelor, eu voi alege elementele cele mai pure, cele mai luminoase, pentru a-mi zămisli creierul, inima, plămânii. Numai aşa voi fi mereu mai suplu, mai treaz, mai activ".

Dacă vă veţi exersa de acum înainte ca să vă purificaţi şi să vă luminaţi corpul fizic, va veni un moment în care, chiar atunci când îi veţi da câteva ore de odihnă, veţi putea continua de cealaltă parte, să vă instruiţi, să lucraţi şi chiar să îi ajutaţi pe oameni cu spiritul vostru.

Acela care nu s-a exersat niciodată pentru a-şi transforma corpul într-un instrument al spiritului, nu are posibilitatea de a se elibera în timpul somnului pentru a face o lucrare în lumea invizibilă. De îndată ce adoarme, el rămâne ataşat corpului său, în jurul căruia se învârte întreaga noapte, şi doarme un somn apăsător, plin de vise îngrozitoare. Trebuie să înţelegeţi că în viaţa spirituală, corpul are un rol foarte important de jucat: dacă nu este educat, el împiedică spiritul să plece în călătorie pentru a-şi îndeplini lucrarea. Ei da, există modalităţi de a adormi, şi dacă majoritatea oamenilor ar şti spre ce locuri psihice se îndreaptă atunci când adorm, ar fi înspăimântaţi. Ei se împotmolesc în mijlocul mlaştinilor tuturor obiceiurilor lor proaste şi al dorinţelor grosolane. Foarte puţini sunt capabili să se desprindă pentru a ieşi liberi din corpul fizic şi a parcurge spaţiul ca să descopere alte regiuni, alte fiinţe. Bineînţeles, este greu, dar merită osteneala să te străduieşti să intri în contact cu realităţile cele mai bogate şi frumoase ale lumii invizibile.

Când sufletul vostru reuşeşte să plece departe de corp în timpul somnului, el nu rămâne niciodată inactiv, el călătoreşte, contemplă imensitatea, comunică cu spiritele celeste, aprofundează cunoaşterea iubirii, a înţelepciunii şi a adevărului. Iar când revine, aduce cu el amintirea tuturor acestor revelaţii şi încearcă să le comunice creierului.

Această amintire este numită vis. Iată de ce imediat, la trezire, este bine să rememoraţi visele, fiindcă în acel moment imaginile cele mai importante plutesc încă în creier. Uneori, ele revin în memorie în cursul zilei, dar este mai bine să încercaţi să vi le amintiţi atunci când vă treziţi din somn. Dacă vă obişnuiţi să vă amintiţi visele nopţii când vă treziţi, vă veţi aminti mult mai uşor anumite experienţe pe care le-aţi făcut, sau chiar anumite avertismente sau sfaturi ce vă vor arăta ce comportament trebuie să adoptaţi în timpul acestei noi zile. Poate că veţi replica: „Dar de ce toate acestea nu mi se întâmplă niciodată mie? Eu nu-mi amintesc să fi avut asemenea vise”. Deoarece creierul vostru nu este încă pregătit pentru a primi amprentele, imaginile pe

care sufletul le adună din călătoriile sale în lumea invizibilă.

Chiar dacă nu sunteţi imediat conştienţi, aşa cum toate adevărurile lasă în voi amprente eterice, într-o bună zi veţi conştientiza toate acestea. Iată de ce se întâmplă să primiţi deodată, ca o lumină orbitoare, revelaţii pe care subconştientul vostru le purta deja în voi de multă vreme: momentul nu era propice înainte ca să le conştientizaţi, dar a venit o clipă adecvată în care creierul se afla în condiţii propice şi, dintr-odată, lumina a ţâşnit în voi. Evident, pentru aceasta trebuie să aveţi un înalt ideal şi o mare iubire pentru lucrurile sublime.

Cei mai mulţi oameni, care nu au vreo aspiraţie spirituală adevărată, nu trăiesc aşa ceva; nu numai că în majoritatea timpului sufletul lor rămâne aproape de corp, paralizat, înlănţuit, dar chiar dacă i se întâmplă în mod excepţional să se degajeze şi să capteze câteva crâmpeie de cunoştinţe, atunci când revine şi încearcă să le comunice creierului, nu reuşeşte să o facă. Atât timp cât creierul nu este suficient de dezvoltat, afinat, descoperirile sufletului nu îl pătrund deloc; ele se depun numai pe latura eterică (deoarece totul se înregistrează automat pe latura eterică), dar pentru a ajunge să pătrundă cu adevărat materia creierului, ele au nevoie de mult timp şi uneori nu reuşesc. De aceea marile adevăruri pe care sufletul le-a captat deja, creierul, atât de obtuz, adesea nu le conştientizează decât după mulţi ani, şi uneori niciodată. Trebuie deci să vă obişnuiţi să lucraţi aspra materiei corpului vostru fizic pentru a o purifica, a o face sensibilă, receptivă, şi astfel sufletul vostru va ajunge din ce în ce mai uşor să înregistreze realităţile lumii divine şi să le comunice creierului.

Nimic nu contează mai mult pentru mine ca faptul de a avea o viziune clară a universului. Dar pentru a o obţine, nu trebuie să frecventezi obligatoriu şcolile şi bibliotecile, fiindcă aceia care predau în şcoli sau care au scris cărţi au fost foarte rar inspiraţi de marile fiinţe din înalt. Atunci când citesc o carte, mă întreb mereu dacă conţinutul ei este veridic, fiindcă vreau să fiu instruit de aceia care ştiu. Iar aceia care ştiu nu se mai află adesea pe pământ. Trebuie să îi cauţi şi să te legi de ei prin spirit, şi într-o bună zi primeşti revelaţii, faci descoperiri.

Vi s-a întâmplat să vă treziţi dimineaţa cu senzaţia că o clarificare s-a produs în conştiinţa voastră. Nu ştiţi de unde vă vine

aceasta; este ca şi cum aţi fi văzut, aţi fi ascultat, aţi fi înţeles ceva, dar nu ştiţi exact nici unde, nici cum, simţiţi numai că aţi învăţat ceva nou şi preţios. Sunt entităţi divine care v-au făcut revelaţii în timpul nopţii. Ceea ce se învaţă în şcoli şi universităţi nu este adesea decât o reflectare îndepărtată a adevărului. Adevărata realitate a lucrurilor o puteţi învăţa numai în lumea din înalt.

De aceea, în loc să vă grăbiţi să citiţi cărţile dintr-o bibliotecă, gândiţi-vă că puteţi folosi somnul ca să vă instruiţi, cerând entităţilor înţelepciunii să vă accepte la Şcoala lor. Poate că la trezire, nu vă veţi mai aminti ceea ce aţi văzut şi auzit, dar acestea vor rămâne înscrise în voi şi într-o zi veţi fi uimiţi să constataţi că multe lucruri sunt pe cale să se lămurească. Trebuie să înţelegeţi cât de sacru poate deveni somnul atunci când adormiţi cu intenţia de a studia în lumea cealaltă, fiindcă acolo primiţi adevărata Iniţiere. De asemenea, în timpul somnului discipolul îşi părăseşte corpul pentru a se alătura Maestrului său: el continuă să se instruiască lângă el şi atunci când se trezeşte dimineaţa, chiar dacă nu îşi mai aminteşte exact ce a văzut şi înţeles astfel, rămâne în el senzaţia a ceva frumos, luminos, ce îl însoţeşte întreaga zi.

Şi eu vă vorbesc uneori noaptea, vă explic ceea ce încă nu pot să vă revelez în planul fizic, fiindcă nu le-aţi înţelege. Şi mai ales, nu aţi şti ce să faceţi pentru moment cu acestea. În timp ce acum, adevărurile pe care vi le transmit cu ajutorul gândului încep să acţioneze în subconştientul vostru, şi în ziua în care veţi fi capabili să le sesizaţi şi să lucraţi cu ele, acestea vi se vor revela.

Ceea ce un Iniţiat nu poate face în timpul zilei, care este prea scurtă, poate face în timpul nopţii. În cursul zilei, el poate primi numai câteva persoane timp de cincisprezece sau douăzeci de minute cel mult. Aceste persoane vin la el împovărate, neliniştite; cum să le ajuţi într-un timp atât de scurt? Dimpotrivă, noaptea, un Iniţiat se poate afla în mai multe locuri deodată pentru a-i ajuta pe aceia care au nevoie de el: corpul său fizic este întins, imobil, dar spiritul său merge peste tot pentru a ajuta şi lumina creaturile. Spiritul său nu doarme deloc, rămâne activ, lată diferenţa dintre un Iniţiat şi un om obişnuit.

Şi voi puteţi începe de asemenea această lucrare. Gândiţi-vă la toate creaturile de pe pământ care sunt nefericite, care suferă, care se găsesc în întuneric. Le puteţi ajuta şi voi în timpul nopţii, dar cu

condiţia să învăţaţi cum să vă pregătiţi pentru somn. Înainte de a adormi spuneţi-vă: „Îmi voi părăsi corpul în această noapte pentru a mă instrui în lumea invizibilă şi a încerca să ajut pe aceia care au nevoie. Să nu uitaţi niciodată să adormiţi cu un scop minunat pentru a merge să împliniţi lucrări în lumea de dincolo, fiindcă acest gând este cel care face totul.

Desigur, pentru ca sfaturile pe care vi le dau să fie eficace, trebuie ca în timpul zilei să vă străduiţi să duceţi o viaţă cumpătată. Nu este suficient să bolborosiţi câteva cuvinte înainte de culcare. Dacă v-aţi petrecut ziua într-o stare de agitaţie interioară, în emoţii şi pasiuni, să nu vă aşteptaţi să faceţi în timpul somnului o lucrare de mari proporţii. Sufletul vostru se va învârti în jurul corpului fără să se poată niciodată îndepărta de acesta.

Atunci când aveţi probleme, chestiuni care vă preocupă, puteţi încerca să le rezolvaţi de asemenea în timpul somnului, scriindu-le chiar pe o foaie de hârtie pe care să o aşezaţi sub pernă. Desigur, niciun înger nu va veni în timpul nopţii în faţa voastră pentru a vă da explicaţii detaliate aşa cum ar putea face o fiinţă umană, dar veţi avea cu siguranţă un răspuns sub forma unei senzaţii, a unui gând care, la trezire, vă va străbate spiritul. Trebuie să înţelegeţi că aceste exerciţii pe care vi le dau corespund unei cunoaşteri a psihismului uman şi a funcţionării sale. Faptul de a adormi cu o preocupare bine precizată declanşează în subconştient anumite mecanisme psihice, şi există cercetători care recunosc că au găsit în timpul somnului soluţia la problemele care îi preocupau.

Lucrarea subconştientă care se face în timpul somnului poate fi mereu folosită de fiecare pentru realizarea proiectelor, a ideilor sale. Aspiraţi la împlinirea unei dorinţe, la corectarea unui defect, la dobândirea unei calităţi? Meditaţi îndelung şi apoi adormiţi păstrând prezentă această dorinţă, această problemă: ele vor continua să lucreze în timpul somnului vostru.

Eu am făcut în tinereţe multe exerciţii de acest fel, am ajuns chiar să mă vindec de timiditate prin autosugestie. Fiind tânăr, eram de o timiditate de necrezut: treceam de mai multe ori prin faţa unui magazin şi nu îndrăzneam să intru. Mă bâlbâiam atunci când trebuia să vorbesc cu cineva pe care nu îl cunoşteam. Când surorile mele îşi invitau prietenele acasă, eu mă închideam în camera mea şi nu ieşeam

decât atunci când acestea plecau… în momentul în care am înţeles că, dacă nu făceam nimic, aş fi rămas handicapat întreaga viaţă de această timiditate maladivă, am hotărât să scap de ea. Cum am procedat? Eram foarte tânăr şi lipsit de experienţă şi nu sfătuiesc astăzi pe nimeni să folosească metoda folosită de mine, fiindcă ea este puţin periculoasă. Mă concentram asupra unui obiect strălucitor încercând să mă conving că m-am vindecat de timiditate, mă vizualizam făcând tot ceea ce nu îndrăzneam să fac în viaţa zilnică. Mă concentram atât de intens încât ajungeam să mă hipnotizez până adormeam. Am făcut de mai multe ori această experienţă şi timiditatea m-a părăsit. Aşa m-am vindecat. Dar astăzi nu recomand aceste experienţe, fiindcă ele pot avea consecinţe nefaste asupra sistemului nervos.

Utilizarea somnului pentru realizarea unor proiecte este foarte benefică cu condiţia să înveţi să o faci raţional. De exemplu, aflaţi că cineva nu vă iubeşte şi doreşte să vă distrugă. Dacă nu îl puteţi întâlni pentru a avea o explicaţie, adormiţi gândindu-vă că veţi merge la el în timpul nopţii pentru a-i spune: „Ascultă-mă, omule, ce vei câştiga chiar dacă reuşeşti să îmi faci rău? Te vei bucura un moment, eu voi suferi puţin, dar această suferinţă mă va întări. Tu vei fi acela care va pierde şi care va mai avea o karmă de plătit. Deci, opreşte această treabă care nu este în avantajul tău”. Acţionând astfel, veţi exersa o influenţă asupra subconştientului său şi se poate ca el să se schimb; admiţând chiar că el nu se schimbă, cel puţin aţi învăţat să mai faceţi o lucrare cu ajutorul gândului.

Există alte atâtea circumstanţe în care puteţi folosi somnul pentru a împlini o lucrare! Depinde de voi să le găsiţi, să aflaţi cum toate aceste ore pe care sunteţi obligaţi să le petreceţi dormind pot să nu fie pierdute în întregime pentru lucrare, ci să folosească altor activităţi pentru care nu aveţi timp în cursul zilei. Da, vedeţi cât de imens este domeniul spiritului, el ajunge până la infinit.

Articol XVII. Cap. 18 – Adăpost fizic şi adăposturi psihice

Sufletul omului nu părăseşte corpul fizic numai în timpul somnului, deşi aceasta este situaţia cea mai frecvent întâlnită. În realitate, se întâmplă ca această separare să apară şi în stare de veghe, fiindcă sufletul poate părăsi corpul în orice moment pentru a călători, pentru a-şi vizita prietenii… Evident, acest fenomen este mai rar, foarte puţine persoane fiind capabile să se dedubleze. Pentru

majoritatea, chiar atunci când dorm noaptea, sufletul rămâne legat de corpul fizic; deci, cu atât mai puţin ele sunt capabile să-şi părăsească în mod conştient corpul în timpul zilei pentru a întreprinde călătorii în spaţiu şi a reveni apoi la activităţile zilnice.

Nu trebuie să consideraţi cuvintele mele ca pe un îndemn pentru a încerca să vă dedublaţi, fiindcă vă pândesc mari pericole psihice dacă nu sunteţi suficient pregătiţi. Dacă nu începeţi prin a vă purifica şi a vă întări ca să faceţi faţă tuturor agresiunilor planului astral, este foarte periculos să vă părăsiţi corpul, deoarece îl veţi lăsa tară protecţie, la bunul plac al oricărei entităţi care ar dori să se instaleze în el; este exact ca o casă pe care aţi părăsit-o lăsând uşa larg deschisă şi fără supraveghere. Fiţi foarte atenţi, nu vă grăbiţi să învăţaţi să vă dedublaţi.

Anumite persoane mi-au povestit unele experienţe pe care le-au făcut în timp ce meditau: ele s-au găsit deseori în faţa a ceva ce le-a speriat fără să fi ştiut ce li s-a întâmplat. Este foarte simplu, ele şi-au părăsit corpul şi au fost atrase în regiunile întunecate ale planului astral unde s-au simţit urmărite, ameninţate. Fiindcă în planul astral întâlnirile nu sunt întotdeauna liniştitoare. Dacă trăiţi o asemenea aventură în timpul unei meditaţii, trebuie să ştiţi că primul lucru pe care trebuie să îl faceţi este acela de a reveni în corpul vostru fizic pentru a vă adăposti. Nu încercaţi să continuaţi experienţa sub pretextul că este una nouă, originală, şi vă incită curiozitatea; încercaţi să reveniţi în corpul vostru cât mai repede posibil.

Dacă vă pregătiţi de-a lungul anilor, veghind mai ales asupra purităţii: puritatea hranei, a gândurilor, a sentimentelor, şi practicând numeroase exerciţii pentru a vă domina, a vă stăpâni, poate că sufletul vostru va reuşi într-o bună zi, să se detaşeze de corpul fizic şi să străbată spaţiul fără vreun pericol aşa cum va dori. Dar până atunci, să nu vă aventuraţi în experienţe riscante, cum vă propun tot felul de cărţi oculte care, sub pretextul că vă deschid căile invizibilului, sunt în realitate cărţi foarte periculoase. Dacă doriţi să faceţi exerciţii ce vă pregătesc să vă dedublaţi într-o zi, eu vă pot oferi unul complet inofensiv.

De pildă, în anumite zile în care cerul este mai întunecat, mai ceţos, împingându-vă la somn, în loc să încercaţi să vă concentraţi sau să meditaţi – ceea ce este inutil, fiindcă nu veţi reuşi, în lipsa

condiţiilor favorabile – încercaţi să vă opriţi gândul şi să vă lăsaţi sufletul să se desfăşoare în spaţiu, imaginându-vă că el va întâlni Sufletul Universal şi că va fuziona cu el. La întoarcere, el vă va înfăţişa câteva imagini din regiunile pe care le-a contemplat. Dar să nu uitaţi că de voi depinde calitatea celor văzute, de natura şi de calitatea dorinţelor voastre, a sentimentelor, a gândurilor voastre.

Putem spune că natura viziunii este identică cu cea a visului. Nu este decât o problemă a gradului de conştiinţă, una corespunzând stării de trezire şi cealaltă stării de somn. Vă întrebaţi ce încredere putem acorda viziunilor şi viselor… Şi unele şi altele reflectă gradul de evoluţie al celor care le trăiesc. Visele, viziunile au întotdeauna un sens. La fel, aceia care nu au ştiut să se detaşeze de planul astral inferior vor primi din aceste regiuni tulburi viziunile şi visele lor, şi evident, nu se pot baza pe ele pentru a avea răspunsuri exacte, o cunoaştere exactă a lucrurilor. Această cunoaştere nu se poate obţine decât atunci când omul a reuşit să se înalţe până la planul cauzal, budic, atmic.

În orice caz, ideea esenţială pe care trebuie să o reţineţi din ceea ce v-am spus este aceea că, în caz de pericol, trebuie să ştiţi cum să vă salvaţi. Să nu rămâneţi acolo unde vă simţiţi ameninţaţi. Dacă, în timpul lucrării voastre spirituale, simţiţi că faceţi o experienţă periculoasă, fugiţi, aceasta fiind singura cale de salvare, totul în natură fiindu-vă exemplu.

Observaţi o cârtiţă care se plimbă prin grădină: dacă o urmăriţi, ea se grăbeşte să se întoarcă sub pământ, fiindcă numai acolo se află la adăpost. Oare cum ştie ea că trebuie să se ascundă printr-o gaură pentru a scăpa? La fel, dacă urmăriţi un peşte, o insectă sau un alt animal, acesta se ascunde fie sub o piatră de mare, fie într-un tufiş, într-o scorbură sau sub vreo frunză. Iar păsările scapă zburând. Cât despre oameni, în funcţie de pericolul ce îi ameninţă, ei încearcă să se salveze într-o pivniţă, pe un acoperiş, într-un copac sau chiar pe apă… Dar ei nu fug numai de pericolele fizice, fiindcă şi în planul psihic sunt ameninţaţi. Atunci când suntem urmăriţi în lumea astrală, acolo unde se găsesc monştri şi entităţi răufăcătoare, trebuie să revenim repede în corpul fizic, altfel spus, în vizuina noastră, în adăpostul nostru. Este ceea ce se întâmplă atunci când trăim un coşmar: ne salvăm trezindu-ne deoarece, reintrând în corpul nostru, schimbăm planul

existenţial.

Cu siguranţă vi s-a întâmplat să aveţi coşmaruri şi aţi putut remarca că cel mai adesea, dacă le întrerupeaţi brusc, trezindu-vă, vă simţeaţi uşuraţi aflându-vă la voi acasă, în pat, la adăpost. Şi atunci v-aţi spus: „Din fericire nu a fost decât un vis!" În realitate, adevăratul adăpost, nu a fost nici patul vostru, nici camera voastră, ci corpul vostru fizic. Iar trezirea bruscă a fost provocată de faptul că în subconştient aţi ştiut că, pentru a vă apăra de fiinţe şi forţe ostile ale planului astral, trebuie să intraţi rapid în corpul vostru care este ca o fortăreaţă în care vă puteţi refugia. Dacă aţi fi rămas în planul astral, aţi fi fost la bunul plac al duşmanilor. Dar părăsind acest plan, v-aţi regăsit în corpul vostru fizic care este dens, solid şi aşa aţi scăpat. Spiritele nu au acces în toate planurile, ele sunt create pentru a trăi şi a acţiona într-un anumit plan. Entităţile planului astral nu ne pot urmări peste tot; dacă ştim să schimbăm planul, suntem salvaţi, şi de altfel această abilitate de a schimba planurile face din om o fiinţă superioară.

Într-o zi, sunteţi supăraţi, descurajaţi, aveţi impresia că întreaga lume este împotriva voastră… Dar dintr-odată adormiţi, adică urcaţi în lumea cealaltă, şi atunci când vă treziţi, simţiţi că totul s-a schimbat. Ce s-a întâmplat? Aţi fugit, pur şi simplu, iar aceia care v-au urmărit nu au putut ţine pasul cu voi. Dacă sunteţi persecutaţi în planul fizic, puteţi scăpa în planul astral, iar dacă sunteţi urmăriţi în planul astral, aveţi mereu posibilitatea de a reveni în corpul vostru.

Veţi scăpa de multă suferinţă dacă veţi şti să schimbaţi regiunea. Dacă simţiţi tristeţe, descurajare, încercaţi să mergeţi acolo unde scăpaţi de ele. Dacă tulburările voastre se află în intelect, îndreptaţi-vă spre inimă. Dacă sunteţi urmăriţi în acelaşi timp şi în intelect şi în inimă, urcaţi în suflet. Dacă sunteţi urmăriţi şi în suflet, refugiaţi-vă în spirit; nimic nu vă mai poate atinge în spirit.

Articol XVIII. Cap. 18 – Sursele inspiraţiei

Imaginaţi-vă că trebuie să vă adresaţi unui public: cele mai bune condiţii sunt îndeplinite, v-aţi pregătit discursul, sala este minunată, totul este impecabil. Vorbiţi, vorbiţi, dar simţiţi că nu aveţi niciun efect asupra auditorilor, lipseşte ceva, nu ştiţi ce… Dar uneori, iată că o forţă, un curent pune stăpânire pe voi: nu mai aveţi nevoie nici să citiţi hârtia pregătită dinainte, ideile, cuvintele vă vin în mod natural, sunetul vocii voastre şi gesturile vă devin extraordinar de expresive şi ridicaţi sala

în picioare. Ei da, sunt lucruri care se întâmplă… Şi chiar dacă nu aţi avut niciodată ocazia să vorbiţi în public, aţi putut face totuşi aceeaşi experienţă vorbind cu prietenii: dintr-odată, vă simţiţi purtaţi ca şi cum aţi fi fost înţepaţi de o muscă… celestă!… şi sunteţi uimiţi voi înşivă să simţiţi cum totul devine uşor; ca şi cum ar fi fost o altă fiinţă decât voi, o fiinţă mai înţeleaptă, mai luminoasă care se exprima.

Evident, artiştii, actorii, muzicienii sunt aceia care trăiesc mai degrabă acest gen de experienţă. Fiindcă unui artist nu îi este de ajuns, de pildă, să îşi cunoască rolul, partitura pe de rost; el poate juca bine, impecabil, dar atât timp cât nu este atins de această putere necunoscută, inspiraţia, nimic nu emană din el, nicio strălucire, nicio lumină, niciun parfum iar publicul rămâne rece, nu este impresionat.

Toţi aceia pe care îi numim genii sunt fiinţe care ajung mai repede, mai firesc decât celelalte sub influenţa acestei forţe psihice superioare: inspiraţia. Fiecare fiinţă umană posedă într-o mai mare sau mai mică măsură această capacitate de a primi inspiraţia. Fie pentru a-şi mărturisi iubirea celui sau celei iubite… sau dimpotrivă, contrariul, fiindcă acesta apare deopotrivă: să se piardă, să se bâlbâie, să tremure, să nu mai ştie ce să spună, să se blocheze complet.

În realitate, omul, redus la singurele sale resurse, nu este atât de capabil să producă creaţii geniale, trebuie să apeleze la o altă natură din sinea sa pentru a intra în legătură cu lumea sufletului şi a spiritului de unde vin forţa, lumina, frumuseţea.

Este important deci să cunoaştem condiţiile favorabile inspiraţiei, condiţii din planul fizic, dar şi cele din planul astral şi cel mental. Fiindcă inspiraţia nu vă vizitează întâmplător.

Veţi spune că vi se întâmplă să aveţi inspiraţii în circumstanţe, în locuri sau poziţii neverosimile. Da, este adevărat, se poate întâmpla. Puteţi să reuniţi de asemenea toate condiţiile materiale ideale pentru a primi inspiraţia şi totuşi să nu primiţi nimic. Inspiraţia nu vine neapărat fiindcă v-aţi aşezat în poziţia lotusului, cu ochii închişi în mijlocul norilor de tămâie. Nu despre aceste condiţii vă vorbesc. Prima condiţie pentru inspiraţie este modul de viaţă. Modul de a trăi este acela care pregăteşte inspiraţia.

Nu trebuie să ne imaginăm că primim inspiraţia dacă ne lăsăm ghidaţi de orice lucru, dacă nu veghem la puritatea gândurilor, a sentimentelor şi a faptelor noastre. Bineînţeles, inspiraţia vine aşa,

dintr-odată, uneori chiar în momentul în care ne aşteptăm mai puţin, dar vine numai la aceia care, într-un fel sau altul, sunt pregătiţi să o primească. Nimic nu vine întâmplător, nici ceea ce este bun, nici ceea ce este rău. Cineva se crede sănătos şi iată-l într-o zi doborât de o criză cardiacă. Nici acest fapt nu este întâmplător. La fel cum un pod sau o casă nu se dărâmă întâmplător, nicio avalanşă nu se declanşează întâmplător, nimic în viaţă nu este întâmplător, chiar dacă niciun indiciu aparent nu ne previne.

Acum, bineînţeles, există tot felul de mijloace de a provoca inspiraţia: alcoolul, drogul… dar în realitate, aici este vorba mai degrabă despre excitaţie decât despre inspiraţie. Atunci când vorbesc despre inspiraţie, înţeleg numai forţe, curenţi, entităţi, pe care datorită lucrării sale, a aspiraţiilor sale înalte, omul a reuşit să le atragă la el de foarte sus. Aceşti curenţi, aceste entităţi care se întretaie prin centrii săi mentali caută să se exprime, şi astfel s-au născut toate capodoperele gândirii şi artei. Dar nu alcoolul, şi nici drogul sunt cele care atrag sclipirea inspiraţiei.

De altfel, nu pentru faptul că un om este străbătut de un curent psihic foarte puternic ce acţionează ca un magnet asupra unui public sau a unui auditor, putem spune că este cu adevărat „inspirat”, fiindcă pentru a vorbi despre inspiraţie în mod esenţial, trebuie să aflăm originea, locul în care ea îşi găseşte izvorul. Să luăm exemplul de mai sus: cuvântul. Un om nu poate fi considerat inspirat prin faptul că poate atrage mulţimile ţinându-le sub controlul său, el nu este cu adevărat inspirat în sensul în care Iniţiaţii înţeleg inspiraţia. De câte ori nu am văzut acest lucru la anumiţi oameni politici! Nu putem nega că aceştia posedă un har, dar acest har nu este decât extensia, amplificarea anumitor forţe şi energii psihice care sunt deseori de natură inferioară. Sunt sentimente obişnuite, gânduri obişnuite, exprimate însă cu mai multă intensitate. Intensitatea este deci aceea care a crescut, cantitatea, şi nu calitatea. Or, adevărata inspiraţie subînţelege calitatea, în ea intră elementele cele mai pure, mai subtile. Adevărata inspiraţie este inspiraţia divină.

De aceea nu trebuie nici să confundăm inspiraţia cu anumite forme de delir mistic. Acela care intră cu adevărat în contact cu Cerul nu poate să primească decât curenţi de lumină, de armonie şi de pace. Toţi aceia care se pretind inspiraţi de Cer, care gesticulează în toate

direcţiile dându-şi ochii peste cap şi ţinând discursuri excesive sau incoerente, sau care rămân împietriţi ore întregi într-o postură ce imită extazul, sunt nişte dezechilibraţi, nişte bolnavi. Chiar dacă vorbesc despre Cer, despre Duhul Sfânt, despre îngeri, arhangheli, în realitate ei sunt bolnavi, acest lucru observându-se în toate modalităţile în care acţionează. Ei cred că intră în comunicare cu lumea divină, când de fapt, lipsiţi de disciplină, de lipsa unei lucrări interioare, nu au reuşit să se lege decât cu regiunile subterane ale planului astral: de aici, ei au primit, bineînţeles, mesaje şi ordine, dar mesaje şi ordine de care ar fi fost mai bine să se teamă.

Şi Platon a studiat aceste probleme ale inspiraţiei când a vorbit despre patru forme de „manie" sau de „delir". Ele sunt: delirul protetic, ca acela al Pityei din Delfi, acela al sibilelor… În stare normală, ele nu ştiu nimic, nu pot spune nimic. Dar când zeii pun stăpânire pe ele, profetizează şi dau avertismente. Delirul terapeutic care permite găsirea unor rituri de purificare şi rugăciuni ce eliberează de boli şi de nefericiri, atât personale cât şi colective. Delirul creator prin care muzele îi inspiră pe muzicieni, pe poeţi şi pe toţi artiştii în general. În sfârşit, delirul iubirii, inspirat de frumuseţea unui chip sau a unui corp perfect. Bineînţeles, trebuie să înţelegem că aceste cuvinte „manie" sau „delir" nu au la Platon sensul care li se dă astăzi. Uneori avem ocazia în viaţa cotidiană să întâlnim oameni care au manii sau care delirează, dar din păcate nu în sensul lui Platon!

Pentru a putea spune cu adevărat despre cineva că este inspirat, trebuie ca el să fi putut dezvolta corpurile sale superioare pentru a intra în legătură cu entităţile şi curenţii planului cauzal, ai planului budic şi ai planului atmic.

Într-o altă conferinţă, v-am explicat că aceia care s-au ridicat până la planul cauzal sunt geniile; aceia care s-au ridicat până la planul budic sunt sfinţii; în sfârşit, aceia care au reuşit să ajungă în vârf, adică până la planul atmic, sunt marii Maeştri.

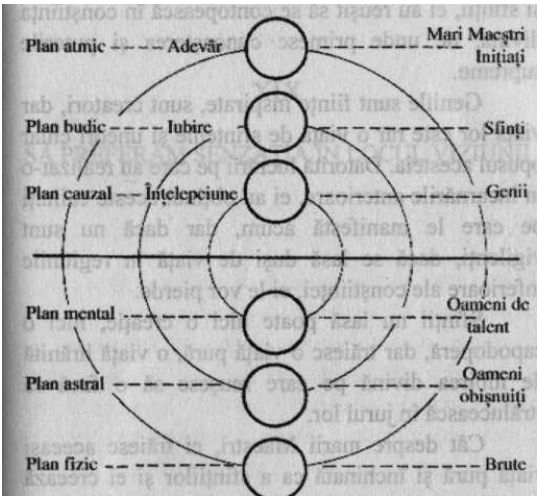

Un geniu este deci o fiinţă care a reuşit să atingă planul cauzal, adică planul mental superior, şi în funcţie de înclinaţiile care le posedă, el va primi din această regiune elemente care să îi permită să facă descoperiri în domeniul ştiinţei, al gândirii sau să devină creator în domeniul artei. Sfântul este o fiinţă care s-a ridicat până la planul budic, el se împărtăşeşte din iubirea Domnului şi ştie să o exprime în jurul său. Cât despre marii Maeştri care au mers chiar mai departe decât geniile şi sfinţii, ei au reuşit să se contopească în conştiinţa divină, de unde primesc cunoaşterea şi puterile supreme.

Geniile sunt fiinţe inspirate, sunt creatori, dar viaţa lor este rar o viaţă de sfinţenie şi uneori chiar opusul acesteia. Datorită lucrării pe care au realizat-o în încarnările anterioare, ei au obţinut aceste calităţi pe care le manifestă acum, dar dacă nu sunt vigilenţi, dacă se lasă duşi de viaţă în regiunile inferioare ale conştiinţei, ei le vor pierde.

Sfinţii nu lasă poate nicio creaţie, nicio capodoperă, dar trăiesc o viaţă pură, o viaţă hrănită de iubirea divină pe care reuşesc să o facă să strălucească în jurul lor.

Cât despre marii Maeştri, ei trăiesc aceeaşi viaţă pură şi închinată ca a sfinţiilor şi ei creează asemenea geniilor. Diferenţa este că, în creaţia lor nu găsim nici poeme, nici simfonii, nici tablouri; ceea ce ei doresc să creeze, este o nouă umanitate şi lucrând cu răbdare, neobosit asupra inimii, a intelectului, a sufletului şi a spiritului oamenilor, ei le permit acestora să progreseze încet-încet pe calea evoluţiei.

Articol XIX. Cap. 19 – Să preferăm senzaţia în locul viziunii

Puţini oameni sunt conştienţi de pericolele la care se supun dacă doresc să dezvolte clarviziunea. Ei se aruncă orbeşte în acest domeniu, pentru că este ceva nou, original. Da, este atât de interesant să te aventurezi într-un domeniu închis pentru majoritatea oamenilor, pentru a putea vedea ceea ce alţii nu văd! Din păcate pentru aceşti imprudenţi, ei nu trebuie să caute mult pentru a găsi tot felul de indivizi şi cărţi care să le ofere mijloacele de a-şi satisface curiozitatea.

Este adevărat, nu putem nega, există multe metode pentru a dezvolta clarvederea, dar acesta nu constituie un motiv pentru a dori să le aplicăm fără discernământ. De exemplu, unii doresc să înveţe să se dedubleze, dar nu ştiu că, dacă nu sunt pregătiţi, în timp ce se află în afara corpului lor, alte spirite vor pătrunde în ei şi vor pune stăpânire pe fiinţa lor; ei nu vor mai fi stăpâni la ei acasă şi vor urma tot felul de complicaţii şi de tulburări.

Alţii doresc să lucreze asupra chakrelor, făcând exerciţii de concentrare şi de respiraţie prelungite. Bineînţeles, aceste exerciţii vor da rezultate, dar oare ce rezultate? Dacă doriţi să vă deschideţi chakrele fără să fi făcut în prealabil studii şi o lucrare adecvată, acest lucru se va întoarce împotriva voastră. Este ca şi cum aţi da unui copil chibrituri, ce ar putea provoca cu ele? Un incendiu. Ei bine, trebuie să ştiţi că forţa Kundalini, pe care trebuie să o activăm pentru a deschide chakrele, este un foc adevărat, iar acela care nu a lucrat în prealabil asupra purităţii şi a stăpânirii de sine, riscă să vadă focul Kundalini declanşându-se şi distrugând totul în fiinţa sa. În timp ce, acela care începe prin a lucra asupra purităţii, a stăpânirii de sine, lucrează indirect şi asupra chakrelor sale, care se trezesc şi funcţionează fără niciun pericol pentru el.

Calea pe care v-o indic este întotdeauna cea mai bună şi cea mai sigură. Dacă, în ciuda argumentelor pe care nu contenesc să vi le prezint, doriţi să urmaţi o altă cale, urmaţi-o, dar cu atât mai rău pentru voi: veţi vedea dacă, fără a învăţa să vă dominaţi dorinţele şi tendinţele inferioare, veţi face cu adevărat o lucrare asupra chakrelor voastre şi vă veţi dezvolta Ajna chakra care este centrul clarvederii! Veţi obţine poate o anumită clarvedere, dar ceea ce veţi vedea va fi infernul.

Oare ce vă închipuiţi că vede un clarvăzător atunci când priveşte

în jurul lui? Cerul, îngerii? Din păcate, nu. El vede lăcomia, poftele nemăsurate ale oamenilor, proiectele criminale pe care aceştia le au în minte, ura din inimi, pericolele care îi aşteaptă, şi este îngrozitor să avem tot timpul sub priviri lucruri asemănătoare. Deseori, clarvăzătorii sunt fiinţele cele mai nefericite. Câţi nu strigă şi spun: „Doamne, eliberează-mă de acest har pe care Tu mi l-ai dat, căci nu văd în jur decât lucruri îngrozitoare, sufăr prea mult".

Iar voi, ce credeţi că veţi face? Vă gândiţi că puteţi rezista? Nu, dacă aţi reuşit să dezvoltaţi clarvederea fără a dezvolta în voi, iubirea, bunătatea, forţa, stăpânirea de sine, veţi regreta timpul în care nu vedeaţi nimic, căci şi dacă trăiaţi în iluzii, era de mii de ori de preferat. Din contră, dacă aţi învins multe slăbiciuni în voi, dacă sunteţi pregătiţi, purificaţi, dacă ştiţi să vă stăpâniţi şi dacă aveţi multă iubire pentru oameni, atunci când veţi dori să vedeţi răul (fiindcă este imposibil să nu îl vedeţi), datorită iubirii voastre, a curajului vostru, a stăpânirii de sine, nu veţi tremura, nu veţi fi nici speriaţi, nici disperaţi, şi veţi putea chiar trimite un ajutor prin intermediul gândului.

Să nu vă grăbiţi să deveniţi clarvăzători, pentru că vă veţi îndrepta spre mari supărări şi veţi avea chiar un profund dezgust de a trăi printre oameni. Ceea ce desigur nu este de dorit. Cum nu este de dorit să avem un miros prea dezvoltat; din fericire, acesta este la om unul dintre simţurile cele mai rudimentare, altfel oamenii nu se vor mai putea suporta reciproc, atâtea mirosuri neplăcute propagându-se datorită felului lor de a se hrăni, de a trăi şi de a gândi.

Atât timp cât nu suntem pregătiţi să ne dominăm dezgustul sau temerile, nu trebuie să căutăm să vedem. De altfel, ne întrebăm de ce anumite persoane vor atât de mult să „vadă" ca şi cum aceasta ar constitui o culme a vieţii spirituale. Ce este extraordinar în a vedea câştiguri de bani, falimente, viitoarele căsătorii, divorţuri, duşmani, prieteni, boli? Sunt întotdeauna aceleaşi slăbiciuni umane, de ce să dezvoltăm alte calităţi pentru a vedea toate acestea? Nu credeţi că vedeţi destule lucruri de acest gen cu ochii fizici, nu-i aşa? De câte ori nu suntem obosiţi, scârbiţi de tot ceea ce intră în raza noastră vizuală. Atunci, de ce doriţi să vedeţi mai mult, ca să fiţi zdrobiţi, bolnavi? Este inteligent? A vedea, a vedea… dar ce să vedem? Aici este problema. Spuneţi-vă că această clarvedere vă împiedică să evoluaţi, dacă aţi dezvolta-o înainte de termen, adică înainte de a vă dezvolta calităţile

care să vă permită să faceţi ceva folositor cu ceea ce vedeţi. Nu este de ajuns să vedeţi, trebuie să fiţi capabili să sesizaţi şi să înţelegeţi ceea ce vă dezvăluie Cerul, dar şi să înfruntaţi şi să suportaţi viziunile infernului.

Eu am înţeles demult că dezvoltarea clarvederii nu îmi aducea mare lucru, din contră, şi nu am făcut nimic pentru a o dezvolta. De aceea nu văd nimic, dar simt; eu nu văd culorile, curenţii, entităţile, dar le simt. Prefer să nu încerc să văd nimic, ci doar să lucrez zilnic pentru a simţi Cerul, să simt zilnic prezenţa a ceva frumos, intens.

Există o calitate mult mai puternică decât viziunea, aceasta este senzaţia. Da, fiindcă adevărata realitate pentru om este ceea ce el simte; restul, realitatea exterioară, numai Dumnezeu poate şti dacă este o realitate pentru el! Dacă cineva suferă pentru că se consideră persecutat, urmărit, spuneţi-i că este o iluzie! Chiar dacă nimeni nu îl persecută, senzaţia lui de a fi persecutat nu este o iluzie. Iar atunci când, în mijlocul celor mai vitrege condiţii, unele fiinţe reuşesc să trăiască extaze, iluminări, cum am putea să le convingem că nu este adevărat? Suferinţa sau bucuria pe care omul o simte sunt poate singurele lucruri de care el nu se îndoieşte. El se poate îndoi de ceea ce vede, de ceea ce aude, de ceea ce atinge, dar de ceea ce simte nu se poate îndoi. Orice ar face, această senzaţie interioară va fi mereu pentru el mult mai importantă decât viziunea. Datorită senzaţiei, el se află în inima lucrurilor, le atinge, le trăieşte.

Există atâţia oameni care nu simt nimic în faţa a ceea ce văd! Ei văd un răsărit de soare, care este unul dintre cele mai frumoase spectacole ale naturii, şi nu resimt nimic. Atunci la ce le foloseşte să vadă? La ce v-ar folosi să vedeţi Cerul deschizându-se în faţa voastră, dacă nu simţiţi această splendoare? în timp ce, dacă simţiţi Cerul, este ca şi cum el s-ar afla în voi şi nu mai aveţi nevoie să îl vedeţi. Este deci mult mai important să ne educăm sensibilitatea faţă de lumea divină decât să dezvoltăm clarvederea. Cea mai mare realitate este atunci când simţiţi Cerul, când simţiţi pacea, când simţiţi bucuria, puritatea. Atunci, ce mai aveţi de cerut în plus?

Trebuie să înţelegeţi: tot ceea ce vedem, tot ceea ce atingem şi credem că avem aproape de noi se află deja departe de noi. Numai ceea ce este în noi este aproape de noi. De aceea adevărata clarvedere se află în senzaţia interioară, profundă, şi nu în viziunea a ceva exterior

nouă.

Credeţi-mă, eu nu doresc să vă împiedic să vă dezvoltaţi în toate domeniile, să obţineţi clarvederea, puterea de a vindeca, de a profetiza, de a comanda elementelor sau chiar de a transforma plumbul în aur, dacă sunteţi capabili. Eu nu mă împotrivesc. Eu lucrez tocmai pentru ca voi să evoluaţi cât mai mult, dar nu aşa cum vă doriţi sau vă aşteptaţi, nu aşa cum aţi citit în anumite lucrări vechi sau recente care sunt foarte periculoase. Eu ştiu că filosofia pe care v-o aduc nu va fi nici plăcută, nici îmbietoare pentru voi, dar dacă o luaţi în serios şi o aplicaţi, rezultatele vor fi divine. Iată ceea ce nu puteţi încă înţelege. Pentru că sunteţi mânaţi să iubiţi atâtea lucruri, cu excepţia a ceea ce este esenţial. Or, esenţial este să învăţaţi să trăiţi. Numai după aceea ne putem permite să dezvoltăm una sau alta dintre calităţi, să devenim vindecători, clarvăzători, astrologi, cabalişti, alchimişti etc. Atât timp cât problema vieţii, „cum să trăim", nu este rezolvată, veţi fi expuşi la toate pericolele, orice aţi face.

Aş mai dori să vă spun ceva, înainte de a încheia. Clarvederea este un har pe care anumite persoane îl pot primi aşa cum altele primesc o înzestrare pentru muzică sau matematică. Dacă aţi primit acest har, încercaţi deci să îl protejaţi, pentru ca el să vă poată folosi ca să vă apropiaţi întotdeauna de Cer. Pentru a-l proteja, trebuie să lucraţi neîncetat asupra purităţii: puritatea în gânduri, în sentimente, în fapte.

Dar ca să-l puteţi proteja, este preferabil să vorbiţi despre el cât mai puţin în jurul vostru. Să nu povestiţi nimănui că vi s-a făcut această favoare de a intra în contact cu lumea divină, de a comunica cu entităţile luminoase sau chiar de a le vedea. Mai întâi există pericolul de a fi înţeleşi greşit iar unii vă vor considera chiar nişte smintiţi. Trăiţi această viaţă divină şi nu spuneţi nimic. De ce să o povestiţi? Profitaţi de aceste binecuvântări, distribuiţi în jurul vostru tot ceea ce ea revarsă, dar fără ca cineva să afle de unde vin toate acestea.

Celălalt motiv pentru a nu vorbi, este acela că, din ziua în care oamenii află că o fiinţă posedă un har al clarvederii, ei o vor asalta cu tot felul de cereri, de la cele mai prozaice până la cele mai criminale. Da, bărbaţi, femei care vor dori să ştie dacă vor deveni deputaţi sau miniştri, dacă soţul sau soţia îi înşală, dacă trebuie să îşi schimbe ţara pentru a câştiga mai mulţi bani, dacă vor putea scăpa repede de un

rival sau de o rivală, dacă moartea unui părinte îi va pune rapid în posesia unei mari moşteniri etc. Ce s-ar întâmpla cu voi într-o asemenea situaţie? Când unii şi alţii vă vor ţine fără încetare la nivelul preocupărilor lor cele mai obişnuite, credeţi oare că vă veţi putea smulge adesea din acestea pentru a simţi Cerul? Din păcate, nu, şi veţi ajunge să vă pierdeţi lumina, inspiraţia, tot ceea ce dădea un sens vieţii voastre. Deci, trebuie să vă protejaţi această calitate care este un har al Cerului, putându-i ajuta în linişte pe ceilalţi mai bine decât făcându-le tot felul de revelaţii despre succesele, iubirile sau moştenirile lor.

Este timpul ca oamenii să înţeleagă ceea ce reprezintă cu adevărat o Şcoală Iniţiatică. Prea mulţi îşi închipuie că vor obţine aici clarvederea, puteri magice şi tot felul de capacităţi fantastice care să le permită să îşi satisfacă dorinţele şi ambiţiile. Nu, adevăratul motiv de a te afla într-o Şcoală Iniţiatică este acela de a-i antrena pe oameni într-o lucrare continuă pentru realizarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, adică a fraternităţii printre oameni. Pentru a realiza această lucrare, nu aveţi nevoie să fiţi clarvăzători, nici să posedaţi puteri extraordinare: aveţi nevoie numai să deveniţi mai înţelepţi, mai puri, mai generoşi, mai dezinteresaţi şi mai stăpâni pe voi înşivă.

CUPRINS

Cap. 1 – Vizibilul şi invizibilul 1

Cap. 2 – Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiţiei 3

Cap. 3 – Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet 3

Cap. 4 – Clarvederea: activitate şi receptivitate 3

Cap. 5 – Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători? 3

Cap. 6 – Iubiţi şi ochii vi se vor deschide 3

Cap. 7 – Mesajele cerului 3

Cap. 8 – Lumina vizibilă şi lumina invizibilă: svetlina şi videlina 3

Cap. 9 – Gradele superioare ale clarvederii 3

Cap. 10 – Ochiul spiritual 3

Cap. 11 – Chipul Domnului 3

Cap. 12 – Adevărata oglindă magică: sufletul universal 3

Cap. 13 – Vis şi realitate 3

Cap. 14 – Somnul, imagine a morţii 3

Cap. 15 – Protecţia în timpul somnului 3

Cap. 16 – Călătoriile sufletului în timpul somnului 3
Cap. 18 – Adăpost fizic şi adăposturi psihice 3
Cap. 18 – Sursele inspiraţiei 3
Cap. 19 – Să preferăm senzaţia în locul viziunii 3